COLECȚIA EXCELSIOR

J. JOSEPH RENAUD

DOCUMENTUL 127

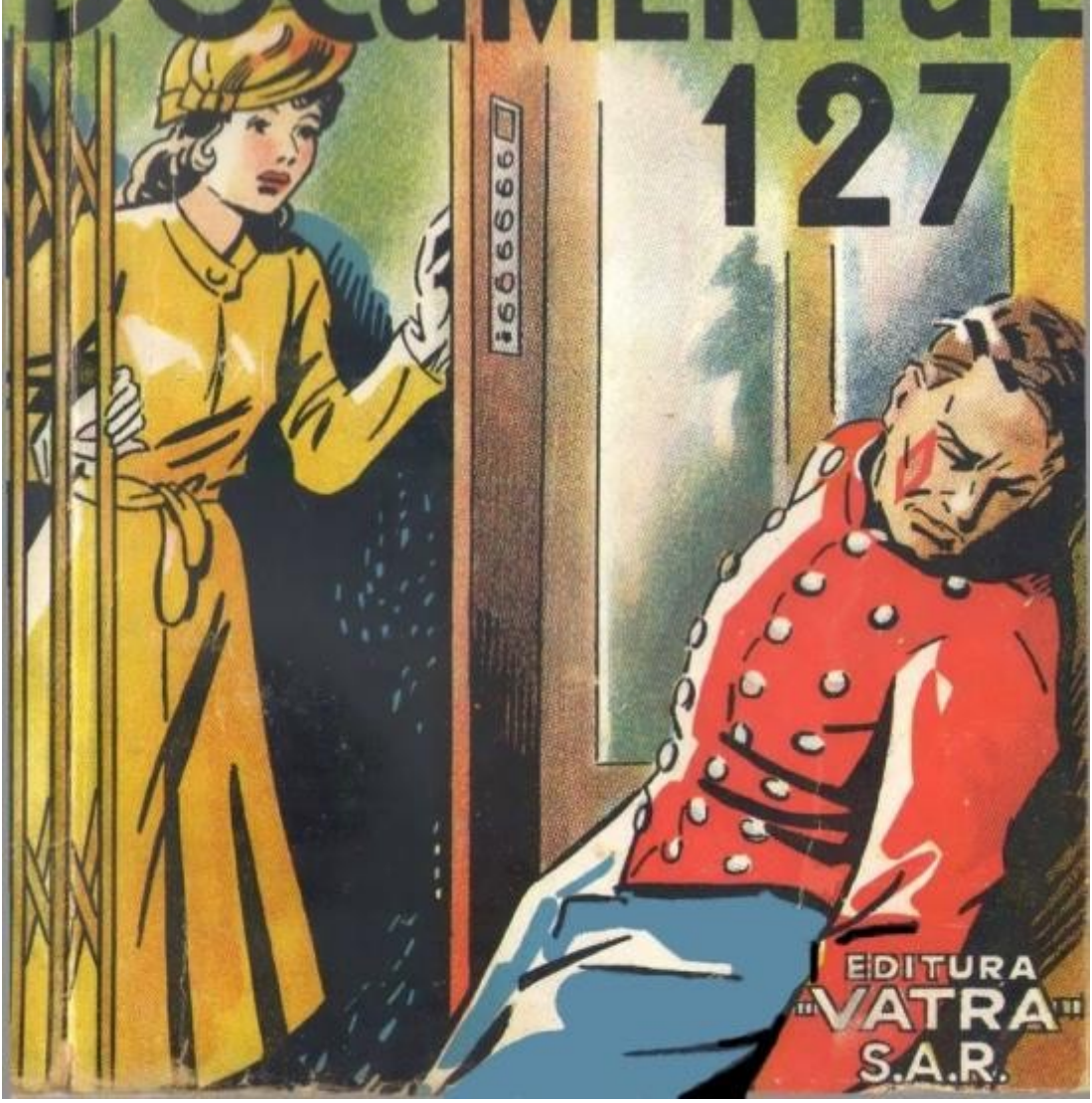

EDITURA "VATRA" S.A.R.

Jean Joseph-Renaud

DOCUMENTUL127

EdituraVATRAS.A.R.
Colecţia EXCELSIOR
Bucureşti, 1942

COLECŢIA EXCELSIOR

Apare sub îngrijirea lui
DUMITRU LAMBRU

EdituraVATRAS.A.R.
Bucureşti, Str. Vasile Conta, nr. 12, Tel. 1.3892

versiune ebook: [1.0] hunyade

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

Noaptea deasupra Londrei e pe sfârşite. Se arată primele lumini ale zorilor. Siluetele domurilor, crestelor palatelor, clopotniţelor, coşurilor, se desprind nedesluşit pe fondul cenuşiu. La Westminster, după sunetul clopotului patru lovituri de bronz tună, încete greoaie...

Un uriaş hotel din West End: tăcere, umbră...

În camera nr. 202, un tânăr priveşte îndelung cu vădită adoraţie fotografia unei femei. O femeie tânără, extrem de frumoasă şi elegantă.

A scos din buzunarul dinăuntru al smokingului fotografia aceasta şi un plic mare pânzat, cu sigiliul Ministerului Afacerilor Străine al Franţei...

Camioane cu trufandale uruie înăbuşit spre Covent Garden. Din când în când se aude picurând, în baie...

Pune plicul pe masă. Fotografia, o pune pe cămin între doi trandafiri. Apoi, maşinal, zâmbind fericirii sale, se duce să ridice perdeaua de la fereastră.

Domurile, crestele palatelor, clopotniţele, coşurile lucesc în lumina premergătoare soarelui...

Dă drumul perdelei...

În coridorul întunecat, un bărbat în smocking ascultă la uşă, cu urechea lipită de ea.

Scoate din buzunarul dela spate un mic pistol automat, ridică piedica, şi-l ascunde într-un fular pe care-l ţine în mână. Bate în uşa care, după câteva clipe se deschide.

— Eu sunt, dragă domnule Baroille, spune el tânărului. Iertaţi-mi această vizită cam târzie, dar trebuie să vă fac o comunicare foarte importantă...

— Intraţi, domnule...

Uşa se închide la loc.

După câteva clipe, răsună o detunătură scurtă...

Cine a putut oare auzi?... Nimeni... Covoarele, draperiile au înăbuşit zgomotul. Camera 200 este goală. Ocupantul camerei 204 n-a încetat de a respira tare!...

Liniştit, bărbatul care a intrat se apleacă deasupra corpului căzut pe jos a cărui tâmplă poartă o gaură sângerândă. Şterge cu fularul mânerul pistolului pentru a face să dispară amprentele digitale, apoi pune arma în mâna tânărului întins pe jos.

Ia de pe masă plicul, de pe cămin fotografia. Ridică un scaun, stinge lumina, iese...

În umbra coridorului, nimeni!... Numără uşile. Da, asta-i camera 230. Zgârie cu unghia, uşa se întredeschide, proiectând deodată o fâşie de lumină.

Un braţ de iese gol; mâna delicată, pe care strălucesc multe bijuterii, ia plicul şi fotografia...

Uşa se închide. Omul dispare în umbră.

La Westminster, după sunetul clopotului, sună cinci lovituri grele de bronz.

*

Domnul elegant care mergea pe Quaid’Orsau avu deodată impresia că era urmărit, pândit. În decursul vieţii sale aventuroase, această impresie acest avertisment al subconştientului nu-l înşela niciodată. În loc să traverseze şoseaua şi să se îndrepte spre poarta mare a ministerului, îşi continuă drumul de-a lungul Senei spre Alma, prefăcându-se că se interesează de remorcherele care urcau cursul verzui al fluviului, de silueta Trocadero-ului, nedesluşită în lumina amurgului sau de ferestrele strălucitoare ale vreunui imobil din depărtare...

O luă pe Avenue Bosquetşi, după un ocol, reveni la esplanada Invalizilor şi o traversă. Impresia dispăruse. Se

asigură, dealtfel, că nu era obiectul unei urmăriri. Nu, nici un „înger păzitor” nu lua însemnări pe un carnet gros, cu un stilou de proastă calitate.

După ce aruncă o ultimă privire înapoia sa, intră în minister prin strada Universităţii. Trecu portalul; prin curtea îmbrăcată în iederă, ajunse la peronul vast, clasic, adăpostit de o marchiză din sticlă mată.

Din uşier în uşier, după ce cutreieră multe coridoare şi scări, ajunse în sfârşit în anticamera pe care o căuta. Tablouri mari cu scene istorice.Statui albe pe care le răsfrângea vag parchetul bine lustruit.

— Domnul François-Clément.

— Domnul are întâlnire?

— Da... prin telefon...

— Numele d-voastră, vă rog? Mă duc să văd dacă domnul Ministru este aici...

Pe formularul tipărit, vizitatorul scrise cu litere mari şi grăbite: Fernand Gaynor.

Domnul François-Clément era unul din cei câţiva înalţi demnitari necunoscuţi de public şiai căror miniştri succesivi nu sunt uneori decât purtătorii lor de cuvânt, mai mult sau mai puţin elocvenţi. Cu tot titlul său, el nu părăsise niciodată Parisul. Foarte gras, chel, cu o bărbiţă căruntă şiascuţită, acoperindu-i dubla bărbie, părea casierul obez al unei bănci respectabile.

Dar din biroul acesta, mobilat odată pentru totdeauna pe vremea bunului rege Ludovic-Filip,şi în care nu lăsa să se facă curăţenie de teama indiscreţiilor, el înrâurea profund asupra afacerilor Europei...

Bătaie discretă în uşă...

— Intră...

DomnulFrançois-Clément se uită la hârtia pe care i-o întindea uşierul.

— Când voi suna.

Scoase dintr-un dosar o foaie mare de hârtie şi o reciti, încet:

„Biroul de informaţii. Foarte secret...

DomnulGaynor (Fernand). Înrolat în 1914, la vârsta de 18 ani. Rănit de două ori la Verdun.Repartizat la «Secţiunea de Centralizare a Informaţiilor». Săvârşeşte fapte mari. La hotelul Naţional, la Lucerna, izbuteşte să pătrundă, noaptea în camera prinţului Pulow, păzită de trei agenţii în civil, să scoată dintr-un dulapcâteva documente extrem de importante şi să le pună înapoi după o jumătate de oră, după ce le fotografiase... Deghizat în şofer, el conduse pe teritoriul francez pe Vladimir Subov, şeful spionajului rus în Elveţia, care, la Geneva, după cină îi spusese: «Condu-mă la Lausanne, Duchy». Subov moţăia în maşina care, deodată, se opri;la fiecare portieră apăru câte un jandarm francez; interogat «de aproape», agentul duşman denunţă 14 agenţi pe care-i întreţinea Rusia la Paris.

În iunie şi iulie 1918, domnul Gaynor îndrăzni să cutreiere întreg frontul duşman, personificând, în sânul unei misiuni sanitare germane, pe un major prusac, luat prizonier. Datorită informaţiunilor sale, biroul 2 putu garanta înaltului nostru comandament că efortul duşmanilor era disperat, iar moralul lor în scădere...

Demobilizat, dl. Gaynor ceru Afacerilor străine o misiune oarecare, care-i fu refuzată; căci legea noastră este de a nu folosi agenţii întrebuinţaţi de un alt minister. Şi apoi, domnul Gaynor nu avea atunci decât 23 de ani!...

Cu o lună înaintea faimosului congres al dezarmării, dela Washington, ne aduse pe neaşteptate, fără ca noi să-i fi cerut ceva, un raport; care conţinea argumentele, foarte neprevăzute, pe care două mari naţiuni urmau să le opună tezei franceze; datorită lui, ne-am putut lua măsurile de precauţiune...

Anul trecut, câţiva agenţi secreţi ai unui guvern din Europa Centrală se întruneau la Veneţia; puseseră mâna, niciodată nu s-a putut afla cum, pe nişte hârtii care,

produse la tribuna unui anumit Parlament străin, ar fi pus Franţa într-o situaţie supărătoare.

Într-o cameră de hotel, ei deschid dosarul: nu găsesc decât foi de ziar... în timp ce Gaynor, în drum spre Modena, contempla crestele albastra ale Alpilor. Surprinderea noastră fu foarte mare când, în dimineaţa următoare, el ne înmână acesta documente...”

Domnul François-Clément stătu câteva clipe pe gânduri. Meritele acestea nu fuseseră oare exagerate?...

În sfârşit, sună.

.....

— Câteva secunde, domnule, murmură el din colţul buzelor, după ce intră Gaynor.

Şi se prefăcu că notează ceva cu creionul albastru pe marginea unei scrisori.Acesta era sistemul pe care-l aplica noilor veniţi.

Văzându-l pe acesta, el gândise:,,Un bărbat frumos care se îmbracă prea elegant. Cred că există mulţi de tipul acesta prin restaurantele şi localurile de noapte din cartierul Étoile. Pe vremuri, s-ar fi spus despre el: „Un înfumurat!”

Gaynor aşteptă mai întâi cu respect. Apoi, plictisit, începu să examineze pendula Ludovic-Philip, unde o păstoriţă cuprindea cu braţele cadranul, litografia îngălbenită care reprezenta ungerea lui Carol X, eşafodajul de cartoane verzi, cum nu se mai vede decât la unii notari de provincie, cu ironie atât de vădită încât domnul lăsă scrisoarea şi creionul albastru.

— Ne-aţi fost recomandat! domnule, Aţi dus la bun sfârşit, pare-se, misiuni confidenţiale foarte importante... Şi totuşi n-aveţi înfăţişarea unui agent secret... Nu prea puteţi trece neobservat.

Gaynor se înclină ca pentru a se oglindi în lustrul pantofilor.

— Există două moduri de a nu atrage atenţia curioşilor, domnule ambasador. Primul constă în a semăna cu toată

lumea, a nu se deosebi de mulţime; astăzi, însă, indivizii de tipul acesta cenuşiu trezesc numaidecât neîncrederea. Sunt prea misterioşi. Nu ştii ce să crezi despre ei... Sunt bănuiţi... Obţin rezultate mai bune exagerând puţin în încălţăminte, cravate, încălţăminte cerinţele trecătoare ale modei, glumind cu glas tare, agitându-mă, făcând scamatorii, povestind anecdote de care râd eu însumi foarte tare. Cum ar putea fi bănuit un băiat atât de vesel că s-ar gândi la altceva decât la formula cea mai nouă de cocktail, la dansul cel mai excentric şi la învingătorul probabil al viitorului meci de box?

Glasul era tânăr, vesel. În ochii căprui, îi scânteia o licărire de amuzament. Mustăcioara scurtă era spirituală.

— În orice caz, domnule, se pare că metoda aceasta vă reuşeşte. Am hotărât, aşadar... să vă ofer prilejul de a o încerca din nou.

Primăvara trecută, am pierdut pe unul din tinerii noştri ataşaţi, domnul George Baroille...continuă el în şoaptă, apropiindu-şi fotoliul de Gaynor..., aminteşte-ţi acest nume: Georges Baroille...în urma unei aventuri care poate avea urmări foarte serioase pentru ţara noastră... Ducea la Londra, un document de cea mai mare însemnătate şi al cărui număr de înregistrare era 127;îndată ce sosea, îndatorirea lui era să-l depună numaidecât la ambasadă. Pentruce a călcat el regula aceasta absolută?... Era, doar, serios, rezervat, îndrăgostit de slujba sa... Ştim numai, după rapoartele poliţiei engleze, că sosit la Victoria Station la ora cinci şi zece, a descins într-un mare hotel din cartierul Westminster. A doua zi, fiu găsit întins în camera sa, cu tâmpla dreaptă găurită şi un revolver în mână.

Documentul 127 dispăruse!...

Poliţia engleză ajunse la concluzia că era vorba despre o sinucidere. Pentru ea, Georges Baroille, pierzând documentul sau lăsând să-i fie furat, nu şovăise să se pedepsească singur. Pentru mine, ipoteza aceasta este inadmisibilă având în vedere sentimentele profund

religioase ale victimei.

Gaynor se înclină.

— Acest document are o însemnătate considerabilă... Dispariţia lui atrage mari riscuri asupra ţării noastre... Din fericire era în limbaj cifrat şi suntem siguri că nu a fost încă dezlegat... Cheia acestei criptograme nu poate fi găsită decât din întâmplare... Şi încă, ar fi nevoie de mii şi mii de încercări...

— Cheia 51, nu-i aşa?...

Domnul François-Clément întrebă, cu tonul imperios care seia faţă de cineva prins cu greşeala:

— De unde ştii d-ta că există o cheie 51?

Gaynor zâmbi.

— Pentrucă este un lucru foarte cunoscut!... Cheia aceasta este unul din cele mai bune mijloace de apărare ale d-voastră... Îi necăjeşte mult pe adversarii d-voastră. Are, de altfel, un defect: textele redactate după ea cer mult timp pentru a fi traduse şi cred că în diplomaţie trebuie lucrat adeseori repede... Aşadar, binevoiţi să-mi spuneţi că acest document 127 este important?

— Mai multe puteri străine ar plăti oricât pentru a lua cunoştinţă de el; în asemenea condiţiuni este cazul să fim neliniştiţi.

— Sunteţi sigur că n-a fost descifrat, domnule ambasador?, că nu-i deocamdată decât o hârtie nefolositoare în mâinile acelora care l-au căpătat?...

— Absolut sigur. Dacă ar fi fost descifrat, ne-am fi dat seama, şi încă pe socoteala noastră!... Dacă ar sfârşi prin a-i cunoaşte textul ar fi o catastrofă...

— Vă bizuiţi pe mine, domnule ambasador, pentru a recăpăta acest document...

— Aceasta este însărcinarea pe care am hotărât să v-o încredinţăm!

— Nu vă pot făgădui s-o duc la bun sfârşit... Acest document v-a fost desigur luat de către organizaţie criminală, „Hardmann şi prietenii”, pe scurt„Hapis”...N-aţi

auzit vorbind niciodată de „Hapis”. Păcat!!... Este un grup care obţine, prin orice mijloace, documente referitoare la politica internaţională şi care, apoi, le vând aceluia care oferă mai mult. Nu se ştie mare lucru despre ei, căci agenţii inferiori nu-i cunosc pe cei superiori... State mari au tratat cu „Hapis”, fără a şti cine-l conduce şi nici măcar ce este exact...

— State mari?...

— Voiau să obţină cu orice preţ anumite informaţii, anumite documente. I-a costat scump, dar le-au obţinut... Cel mai simplu lucru ar fi poate să oferiţi sindicatului preţul de răscumpărare al hârtiei care v-a fost furată şi pe care ei v-ar înapoia-o bucuroşi dacă aţi plăti bine.

— Cu neputinţă. Într-adevăr, dacă din nenorocire ar fi descifrat într-o bună zi, ar putea fi descifrat în sensuri atât de diferite încât singurul nostru mijloc ar fi să-i negăm autenticitatea. Dacă am negocia răscumpărarea ne-am lipsi dinainte de această resursă... Am primit două oferte aproape directe în privinţa lui; le-am ignorat cu desăvârşire; simplul fapt de a intra în discuţie ar fi însemnat să ne compromitem.

— Păcat. Căci „Hapis” este un comerciant cu care v-aţi fi putut înţelege... Nu suprimă oamenii decât atunci când ei refuză să se lase cumpăraţi...

— Suprimă?

— Dar, domnule ambasador, omorul politic este tot atât de obişnuit astăzi ca şi pe vremea familiei Borgia. Ce nu s-ar face pentru ţara sa?... Nimeni din diplomaţia internaţională actuală nu l-ar blama pe Machiavelli fiindcă l-a absolvit deplin pe Cezare Borgia după măcelul dela Sinigaglia!... Machiavelli care spunea: „Trebuie să câştigi oamenii sau să te scapi de ei”.

De formă, ambasadorul respinse cu mâna aceasta părere.

— Eşti liber să gândeşti astfel, domnule... Însă eu nu împărtăşesc această părere... Poate că conţine totuşi un

sâmbure de adevăr; într-adevăr, puţin după moartea sărmanului Georges Baroille, am trimis la Londra, pe rând, doi agenţi. Unul a dispărut în mod misterios, celălalt a fost găsit mort în colţul unei străzi ciudate care poartă numele „The Causeway of Limehause”.

— Cunosc... Este cartierul chinezesc al Londrei.

— În buzunarul vestei sale, s-a descoperit o bucăţică de hârtie pe care erau însemnate aceste litere şi cifre:

WIDR - PLIM - MILL - 717

şi acest desen..., un plan al cartierului, pare-se,...

— Îmi îngăduiţi să iau o copie după fraza aceasta cabalistică?

— Desigur... şi aici ai o fotografie a desenului...

— Mulţumesc... marea dificultate a însărcinării mele va fi să găsesc punctul de legătură. Oamenii aceia se înconjoară de un mister de nepătruns. „Mafia’’, „Mano Nera”, „Camorra” etc., nu erau decât pe jumătate secrete. Şefii le erau cunoscuţi. Se putea ajunge la ei, mai mult sau mai puţin lesne şi secret. Cred că cunosc vreo câţiva dintre agenţii subalterni ai sindicatului, dar ar fi inutil să prindem pe unul din ei şi să recurgemla violenţă pentru a-l face să vorbească. Nu ştie nimic. Ordinele îi parvin prin telefon sau prin scrisoare bătută la maşină. Dacă este constrâns va desemna poate un complice, dar nici acelanu va şti mai mult decât el. Tentaculele Hapis-uluinu duc la animal, adică la cei câţiva şeficare alcătuiesc un fel de comitet al acestei organizaţii de temut. Unde sunt aceşti şefi? Împrăştiaţi prin Europa? Unde? Ce lovitură pregătesc? Cum se ajunge la ei? Şi documentul în chestiune dispărut de câteva luni. Aceste dificultăţi grave numă descurajează, însă trebuie să vă spun, domnule ambasador, că succesul meu este o chestiune de noroc, ceva ca a câştiga un „pot” mare cu o pereche de şeptari... A! iertaţi-mă, domnule ambasador, poate dă nu jucaţi poker?

Domnul François-Clément îşi îndreptă bustul grasşi spuse apăsat:

— Când jucătorul are cărţi proaste, îşi totuşi înfricoşa adversarii, folosindu-şi iscusinţaşi energia, să-i facă să arunce cărţi mai bune decât ale lui, şi, dacă îl mai ajută puţin norocul la schimbat, să câştige potul. Nu-imare merit, cu un careu sau o culoare!... Nu există partidă pierdută dinainte. În ce priveşte aceea în care intri d-ta, un eveniment îţi va uşura treaba, un eveniment care a atras deja la Londra, o ştiu, nişte indivizi de temut. După cum ai putut citi în ziare, un zăcământ de petrol de o importanţă excepţională a fost descoperit înSurinam. Tratatele sunt obscure... O conferinţă internaţionalăse deschide mâine la Londra. Contrar celor ce spun ziarele şi ce crede lumeadiplomaţilor, ea va avea o însemnătate considerabilă. Problema petrolului în genere este capitală; ea hotărăşte, pentru naţiunile civilizate, bogăţia sau mizeria, pacea sau războiul.

— Desigur!... Cam asta s-a întâmplat în războiul trecut.

— Presupunem, aşadar, că aceasta conferinţă va lua proporţii neaşteptate şi foarte grave. Nu putem întreba chiar dacă ea nu va pregăti Statele Unite ale Europei... Toate naţiunile mari din lume au trimis la Londra delegaţii importante de plenipotenţiari[1] sau observatori... Or, rapoarte zilnice mă înştiinţează că până şi personalul absolutinferior pe care l-am trimis la Londra pentru a pregăti locuinţaşi confortul delegaţiei franceze, este spionat. Sunt urmăriţi pe stradă, şi se cercetează bagajele, li se deschide corespondenţa. Ce i se va întâmpla oare delegaţiei, când, va fi la Londra?.. Iată, poate, punctul de legătură care-ţi lipseşte...

— Într-adevăr...Îmi anunţaţi un vânat bun, domnule ambasador! şi-mi daţisperanţe... Orice conferinţă internaţională atrage în jurul ei un roi de spioni de profitori, de traficanţi, de escroci, de şantagişti şi de

[1] *Plenipotenţiar, plenipotenţiari*, s.m., adj. (Persoană) care reprezintă în anumite împrejurări conducerea unui stat pe lângă guvernele altor ţări si care are în această calitate puteri depline; plenipotent.

asasini... Dacă personalul d-voastră se bucură de atenţia despre caremi-aţi vorbit, asta înseamnă că Hapis-ul este acolo, căciHapis, deşi urmăreşte înainte de orice interesele sale materiale, este esenţial antifrancez.

— Misiunea d-tale va avea, dacă vrei, chiar două aspecte: întâi şi înainte de toate, să regăseşti documentul 127... asta-i cel mai important!... şi apoi, să dejoci acţiunea pe care sindicatul acesta pare să vrea s-o exercite, pe socoteala unei alte ţări, în jurul reprezentanţilor noştri... Şi acum, domnule, trebuie să te întrebde... preţul colaborării d-tale?....

— Cheltuielile, domnule ambasador... cheltuielile şi nimic altceva.

— Numai cheltuielile?... Mă închin în faţa dezinteresării d-tale,.. Aşadar, îţi asumi riscuri atât de mari pentru...

— Pentru simpla plăcere, da! Plăcerea emoţiei sportive. În liceu, eram căpitanul echipei de football. Ce searbăd mi se pare jocul acesta acum!... Când pleacă delegaţia?

— Mâine la amiază, dela Gara de Nord,cu „Golden-Arrow”...

DomnulFrançois-Clément ridică receptorul unui telefon interior:

— Domnişoară Lucienne, spuse el.

— ...

— Pentru a coresponda cu mine, vei putea recurge la mijlocirea prea inteligentei şi energicei persoane care vine acum. Deşi foarte tânără, ea conduce secretariatul serviciului meu. Poartă răspunderea a tot ce este confidenţial. După cum vezi, feminismul triumfă şi în diplomaţie!... Îţi vei redacta rapoartele într-un cod pe care-l vom stabili,le vei înmâna domnişoarei Lucienne şi ea le va face să-mi parvină, în valiză... Poţi avea încredere desăvârşită în ea...

O tânără fată intră, înaltă, brună, elegantă cu nişte ochi frumoşi negri, pătrunzători.

Domnul François-Clément ne făcu prezentările.

— Domnul va fi în acelaşi timp cu delegaţia la Londra... Dacă-ţi remite vreo comunicare, mi-ovei transmite de urgenţă prinvaliză. Tot în sarcina d-tale va cade şi faptul de a face să-i parvină răspunsul meu, dacă va fi vreunul, în modul pe care va binevoi să ţi-l indic.. Toate acesta trebuie să rămână absolut secrete...

Până în clipa aceea, tânăra fată stătuse întoarsă spre ambasador, neluând în seamă prezenta luiGaynor. În „carieră" ale cărei obiceiuri le căpătase, agenţii secreţi sunt dispreţuiţi. Gaynor i se părea un fel de aventurier.

— Îl vei recunoaşte pe Domnul, nu-i aşa? stărui domnulFrançois-Clément.

Fu silită să-şi întoarcă spre vizitator privirea, care deveni rece ca de gheaţă. Gayner, pentru a se distra, îi zâmbi luând o expresie afectuoasă.

Domnişoara Lucienne îi ocoli privirea. Sângele i se urcă în obraji.

— Da, îl voi recunoaşte... pe acest domn.

S-ar fi crezut că era să spună: „Acest individ". Şi, numaidecât, anunţă că rapoartele necesitate de transformarea unei agenţii consulare în consulat, într-un orăşel din Egipt, erau gafa bătute la maşină.

Ieşi, neluându-l în seamă pe Gaynor, privind drept înaintea ei, caşi cum ambasadorul ar fi fost singur.

DomnulFrançois-Clément, adăugă:

— Acum trebuie să te previn, domnule Gaynor, că dacă te afli în pericol, noi nu te vom putea ocroti... Oficial, nu te cunoaştem.

— Ştiu, domnule, aşa se obişnuieşte.

— Urările mele sincere te însoţesc. Doresc să izbuteşti pe deplin şi ca nimic supărător să nu-ţi întrerupă misiunea.

*

Afară era seara. Luminile multicolore ale podurilor reflectate în apa fluviului, tremurau în zigzaguri roşii,

galbene, verzi. Pe bolta cerului nocturn, câteva stele străpungeau negura.

În faţa Camerei Deputaţilor, Gaynor avu din nou impresia că era urmărit!... Fără grabă, fără a se întoarce, opri un taxi:

— Gara Saint-Lazare!

Cumpără nişte ziare în holul gării, circulă pe peroane, ieşi în sfârşit prin Rued'Amsterdam. Un alt taxi îl depuse curând la adevărata sa destinaţie, gara de Nord.

Îşi reţinu un loc pentru „Golden Arrow", expresul de lux Paris - Calais, care pleacă în fiecare zi la amiază.

În timp ce se mâzgălea hârtia, ce plătea, ce i se înmânau tichetele, în spatele lui şedea, prefăcându-se că consultă mersul trenurilor, un bărbat voinic şi negricios şi care, deşi avea o piele de alb, era negroid prin părul său creţ, nasul lat şi buzele groase şi ieşite în afară.

De îndată ce Gaynor ieşi, mulatrul se apropie de ghişeu, examină tabloul locurilor reţinute şi reţinu fotoliul din faţa celui al lui Gaynor, la aceeaşi masă.

Jos, în faţa gării, regăsi o maşină albastră în care-l aştepta o femeie înaltă şi subţirică, blondă, extrem de frumoasă, înfăşurată într-un palton scump de blană. O stea de la Holywood s-ar fi spus, scandinavă sau rusoaică.

Alături de ea, originile africane ale mulatrului ieşeau şi mai mult în evidenţă.

— S-a făcut, doamnă. Pleacă mâine cu „Golden Arrow". Am reţinut pentru d-voastră locul din faţa lui, la aceeaşi masă.

— Foarte bine, Piacent.

— Nu era greu. Habar n-are de nimic...şi există întotdeauna loc în trenul acesta care nu-i mai bun decât un altul...

Or, la câţiva metri de acolo, un domn cu o şapcă de voiaj, cu pardesiul pe braţ, se prefăcea că citeşte un ziar. Ziarul larg desfăcut, şi o pereche de ochelari americani, îi ascundeau obrazul şi bustul. Când maşina se îndepărtă, el

vârî în buzunar şapca, ziarul şi ochelarii şi-şi îmbrăcă înapoi pălăria moale şi pardesiul.

Era Gaynor.

*

Se întoarse grăbit acasă, în bulevardul Magenta. Frigurile aventurii îl însufleţeau, da, dar mai puţin decât în alte ocazii...

Hippolyte, bătrânul său servitor, care-l servise şi pe tatăl său, îi spuse, cu un ton foarte mâhnit.

— Aşadar, domnul Fernand pleacă iar în excursie?... N-are nici un rost!... Ah! ce fericit aş fi dacă, înainte de a mă duce să mănânc salata dela rădăcină, l-aş vedea pe domnul Fernand însurat, la casa lui, cu copii şi nemişcându-se de acasă decât pentru a se duce la băi, la fel cu domnul André, fratele domnului, care, pe vremuri, era şi el veşnic după aventuri, dar acum s-a făcut un bun gospodar...

Această remarcă îl întristă pe Gaynor, căci corespundea gândurilor sale.

Dădu laoparte perdeaua unei ferestre. În orizontul vag luminat al acoperişurilor, zărea biserica Notre-Dame-de-Lorette, în apropierea căreia se născuse... Bătrânii săi părinţi dormeau în cimitirul Père-Lachaise...

Fratele său André, un băiat îndrăzneţ, aventurier şi el, cunoştea acum bucuriile familiei, zâmbetul unei soţii dragi, mânuţele şi gunguritul a doi copilaşi!...

Fernand îl invidia adeseori. Pentru ce n-ar face şi el... Dar, la căldura căminului conjugal, n-ar simţi oare curând chemarea irezistibilă a aventurii?

Gândul acesta îl readuse la realitate, la misiunea sa... Adineauri, a fost urmărit cu îndemânare, cu înverşunare.

Adversarii ştiu că în urma unei vizite la minister, şi-a reţinut un loc în trenul pe care-l va lua mâine delegaţia franceză... Şi ce rol urmează să joace acea periculoasă şi frumoasăblondă?...

Cum să-i tragă pe sfoară pe observatorii duşmani?
Ridică receptorul, ceru un număr.
— Alo... Tu eşti, André?...

CAPITOLUL II

Peronul gării de Nord puţin înainte de amiază, a doua zi.

Învălmăşeala şi zgomotele obişnuite în preajma plecării unui tren. O burniţă rece de toamnă se cernea din cerul cenuşiu.

Delegaţia aştepta sosirea d-lui Louis de Ronzaud, Ministru plenipotenţiar, pentru a se urca în vagonul-salon care-i era rezervat. Apăru între doi domni în redingotă foarte oficiali, care-şi ţineau jobenele în mână. Se grăbiră să-i iasă înainte. Salutul său descoperi un craniu pleşuv, un obraz bărbierit şi un monoclu care-l ajuta să fie unul dintre cei mai eficace diplomaţi ai Europei, căci nu se păzea nimeni de el.

Nişte ataşaţi care-i imitau înfăţişarea nevinovată şi vorba voit şovăitoare, ca aceea a abatelui Dubois, îl înconjurară numaidecât.

O salută deosebit de amabil pe domnişoara Lucienne, care-şi petrecuse noaptea la minister pentru a-şi pune în ordine toate documentele trebuincioase.

Aruncă o privire vie unei mici valize plate pe care ea n-o lăsa din mână, nici măcar o secundă.

Agenţii stabiliseră un cordon, dincolo de care se adunau curioşii.

Ministrul de Interne, şeful de cabinet al Preşedintelui Republicii, veniră să-l salute pe domnul Louis de Ronzaud. Mulţimea ovaţiona: presa anunţase plecarea delegaţiei; fu aplaudat şi ministrul Coloniilor care se grăbea pe picioarele-i scurte, apoi prefectul poliţiei, preşedintele Clubului republican..., etc.

Gaynor traversă mulţimea, purtând un pardesiu larg violetpeste un costum gri. Preceda două geamantane enorme de piele care ascundeau un hamal... O gravură de mode!

Deodată, privirea sa o întâlni pe aceea a tinerei fete. Domnişoara Lucienne întoarse capul.

Agentul secret se urcă în compartiment. Servitori în smoking-uri albe roiau în jurul său. Se instală.

De partea cealaltă a mesei, insinuanta blondă îşi vedea de treburi. Păru să nici nu-i remarce prezenţa.

Îmbrăcată în blănuri, nemişcată, afară de gestul de a scoate fum dintr-oţigară egipteană, ea privea, prin fereastră, mulţimea însufleţită de pe peron.

Avea nişte ochi mari albaştri puri şi o gură de copil.

„Aerul acesta nevinovat poate fi natural la doisprezece ani”, gândi Gaynor; „la treizeci este însă o minciună... E înaltă, foarte subţirică, şi trupul ei nemişcat îmi aminteşte parcă! ceva... Cu ce seamănă oare?”

Însoţitorul-şef arătă valiza frumoasei necunoscuteşi spuse o frază în ruseşte.

Îi aruncă o privire rece.

— Pentruce îmi vorbeşti ruseşte?

— O! iertaţi-mă, doamnă... credeam...

— Lasă valiza... Pleacă!...

Omul avea o figură, atât de decepţionată încât Gaynor începu să râdă. Atunci ochii albaştri şi gura nevinovată exprimară şi ele veselie. Gaynor îndrăzni:

— Slujbaşilor Pullman-ului li se pare că îşi pot da seama de la prima privire de naţionalitatea oricui...

Răspunse cu o voce blândă, cam şuierătoare care semăna cu fâşâitul mătăsii:

— Este o familiaritate cam obraznică!... Nu trebuie să-şi formeze nicio părere despre călători!...

— Desigur!... Într-o zi, în rapidul Paris - Bordeaux, unul dintre ei se adresă în nemţeşte unui domn în vârstă cam morocănos... Or, domnul acela, era Clemenceau!...

— Există oameni care nimeresc bine!... Şi care a fost, drept răspuns, răgetul Tigrului?...

— Istoria n-o spune...

— Istoria nu spune niciodată lucruri amuzante.

— Sau spune lucruri false.

Avea un uşor accent care putea fi acela al unei străine cunoscând de minune limba franceză, sau al unei Franceze care călătorise mult.

Trenul se puse în mişcare, trecând în revistă aclamaţiile, mâinile ridicate şi fluturate...

Giulgiul cenuşiu al ploii domoale se aşternea fără încetare; apăru jocul de lumini roşii şi albe ale podului de la Chapelle, apoi locurile virane ale cartierelor mărginaşe...

Picăturile de ploaie picurau depe firele de telegraf care urcau, coborau şi uneori se ascundeau îndărătul fumului locomotivei. Pădurile negre dela Chantilly veniră grăbite în întâmpinare, pe alocuri încă verzi, apoi clădirile cenuşii ale fabricilor dela Creil.

Gaynor continuase conversaţia cu vecina sa. Când un chelner îi aduse un whisky cu sifon, el spuse:

— Nu ştiţi cum încearcă Americanii whisky-ul, doamnă? Când le aduce contrabandistul un butoiaş, ei aruncă înăuntru un ciocan mare de fier. Dacă ciocanul cade la fund, whisky-ul nu-i bun de nimic. Dacă ciocanul pluteşte, atunci este bun; iar dacă ciocanul se topeşte şi dispare, atunci whisky-ul este excelent. Procedeul acesta trebuie să fi fost adus din Scoţia.

— Cunoaşteţi aşadar Scoţia, domnule? Ah! melancolia lacurilor, cornemuzelecare se jelesc în amurg şi-şi răspund din creastă în creastă, în timp ce coşurile cabanelor agăţate de stânci, deasupra prăpastiei, fumegă pentru supa de seară... O ţară a graţiei şi a eroismului.

— Şi acolo, nu-i nevoie de ciocan pentru a încerca whisky-ul. Este băutura lor naţională. Un cleric scoţian făcea o excursie prin ţara Galilor. Prima seară, el

poposeşte într-un sat şi patronul hanului, care cunoştea bine pe clericii scoţieni, îi trimise un bol cu lapte cald în care turnase o cantitate mare de whisky. A doua zi dimineaţa, în momentul plecării, clericul fu căutat pretutindeni. Îl găsiră, la fermă: încerca să cumpere vaca!

— Da, le place whisky-ul, şi se spune că sunt economi şi buni comercianţi.

— O! doamnă, reputaţia lor în această privinţă este din cele mai solide. Se laudă cu ea. Ba afirmă chiar că Grecii n-au putut reuşi niciodată în Scoţia, că nu există decât o singură familie la Edinbourgşi că dacă nu pleacă e numai fiindcă n-are banii pentru voiaj!... Scoţienii împing economia chiar până la eroism; eu, care vă vorbesc, am văzut cu ochii mei un Scoţian înapoindu-se în tranşee, ciuruit de baionetele a vreo doisprezece duşmani. „Ai fi fost scuzabil dacă te predai”, îi spuse cineva. Se ridică, indignat, depe targă: „Să mă predau, când aveam solda pe cincisprezece zile în buzunar”!

— Priviţi partea veselă a lucrurilor, domnule.

— Este singura de care merită să ne ocupăm, doamnă.

Lovind cu amândouă palmele braţele fotoliului, Gaynor se răsturnă pe spate pentru ai râde în voie. Avea dinţi frumoşi, sănătoşi, gura puternică şi roşie.

În vagonul-salon al delegaţiei, domnul de Ronzaud, cu un mic dicţionar în mână, dezlega cuvinte încrucişate; aceasta şi cinematograful, erau distracţiile lui favorite şi în acelaşi timp utile, căci între timp, subconştientul său lucra intens la problemele grave ale însărcinărilor sale. Asta îl izola.

Cei din jurul său se fereau atunci să-l turbure.

În sfârşit, ultimul pătrăţel alb fiind completat, păru să se deştepte. Ataşaţii, experţii, secretarii, îşi schimbară poziţia, zâmbiră.

— Domnişoară Lucienne, spuse el, te asigur că acum poţi lăsa din mână valiza...

Tânăra fată roşi, răspunzând:

— Este o răspundere atât de mare...

— Da, toate documentele „foarte secrete” sunt acolo... Nimeni nu şi-ar închipui că ţi-au fost încredinţate d-tale. Dacă ne pândesc răufăcătorii, ei se vor adresa mai curând unuia dintre domnii aceştia sau mie... Ne aduci un mare serviciu...

Pe coridor, unul dintre „experţi” întrebă pe un ataşat:

— Cine este tânăra aceasta frumoasă în care au atâta încredere? E drăguţă şi distinsă...

— Este fata unui umil reprezentant diplomatic francez decedat sărac, decedat pe când era, deşi înaintat în vârstă, consul la Nürnberg. O familie cât se poate de bine, darneavând altceva decât pensia văduvei pentru a trăi... I s-a dat o slujbă domnişoarei Lucienne şi ea s-a distins numaidecât. Are tradiţia... N-o socotim deloc ca o funcţionară ci ca de-ai noştri... Aduce mari servicii...

Ministrul plenipotenţiar dezlega un nou rebus; tăcerea şi nemişcarea puseră iar stăpânire pe vagonul salon.

DomnişoaraLucienne nu făcuse încă parte dintr-o delegaţie. Această prima călătorie oficială o cam speria. Pentru cazul de faţă, purta un costum realizat pe jumătate de ea însăşi, căci se pricepea să-şi„facă singură rochiile”, şi jumătate de domnişoaraPélogieNicaise, care lucra „cu ziua” cu atât de mult gust...

Ar fi reprezentat mai bine ministerul într-un mantou şi un taior dela o mare casă, dar...

Bătrâna ei mamă, venită s-o ia de la minister, o condusese până în faţa gării; mai departe nu, ştiind că aveau să plângă amândouă.

Acumdomnişoara Lucienne privea cum apar dunele blonde, câteva mori de vânt, un far înalt cenuşiu, într-un val neaşteptat de lumină solară. Acolo, în depărtare, spre stânga, se desfăşura albastrul strălucitor al mării.

Omul acela întrevăzut în ajun, în biroul d-lui François-Clément, era şi el în tren... Da, avea să-l primească, pentru

a le transmite, comunicările, dar fără amabilitate... Închipuitul acela cu aerele lui de familiaritate ironică... Şi apoi, un agent secret, nu-i oare întotdeauna un om lipsit de scrupule, vânzându-se celui care plăteşte mai bine şi dispus oricând să trădeze?

...Frumoasa blondă, cu faţa de copil, râdea atât de tare încât ceilalţi călători se întrebau ce caraghioslâcuri îi istorisea vecinul ei... Dealtfel, Gaynor râdea şi el cât putea.

— Mergeai la Londra, pentru afaceri, domnule?

— Din păcate! da, doamnă... Reprezint o casă de legătorie... În Anglia, cărţile se vând cartonate... Dar nu se cunoaşte legătura de lux... Am să încerc să lansez acest lucru... Kipling, legat artistic, ar fi ceva foarte bine... Ah! Kipling... Ştiţi ce i-a răspuns paracliserului dela SainteRadegonde, biserica mare din Poitiers?... Nu?... Ei bine, iată: plecat în două, trecuse pe sub mormântul sfintei, aşa cum fac toţi oamenii pioşi care vor ca ea să-i ocrotească. Vai! doamnă, sosim... Ce păcat!

Într-adevăr, stâlpii înalţi de la Calais, clădirile sale cenuşii, fumul veşnic plecat de vânt, bazinele, alinierile de macarale, cele trei clopotniţe, lunecau de-a lungul trenului care încetinea. Hamalii albaştri se pregăteau de asalt.

— Îmi veţi îngădui, doamnă, să vin să istorisesc sfârşitul anecdotei în trenul deja Dover la Londra?

— Cu mare plăcere, dar voi face drumul cu maşina... La Londra, voi descinde la White Palace, dacă veţi trece într-o zi, la ora ceaiului, îmi veţi face o mare plăcere. Numele meu este Thylda Ruiz...

— White Palace?... Acolo descind şi eu! Voi avea aşadar plăcerea să vă revăd curând, doamnă.... Mă numesc Fernand Gaynor... La revedere, doamnă, călătorie plăcută!

O privi cum se îndepărtează, înfăşurată în blănurile ei, escortată de un hamalşi de camerista ei care coborâse dintr-un compartiment de clasa doua. Chiar în mijlocul mulţimii aceleia grăbite, frumuseţea ei ciudată

atrăgeaatenţia.

— Mă întrebam cu cine seamănă... Acuma ştiu... Cu nimeni în mod special... Dar înaltă, slabă, şerpuitoare, cu capul îngust şi ochii puţin prea apropiaţi de tâmple, cu privirea rece, ea seamănă cuun şarpe!... Şi are şi puterea de a fascina... lumea se întoarce în calea ei. Este un şarpe omenesc... adică, o şerpoaică!...

*

Vaporul „Canterbury” părăsea portul. Traversarea Dover-Calais se face câteodată pe o mare agitată. Însă vapoarele sunt excelente şi rapide.

— Dar nu, Piacent, te-ai alarmat de degeaba, nu-i periculos! Acest Gaynor este un băiat vesel care are mania de a povesti anecdote. M-a distrat foarte mult!... Uite-l colo, sprijinit de balustradă... E mândru, desigur, de pardesiul său violet, de pantofii lucioşi şi de mănuşile sale de culoare deschisă... Şi cu câtă mulţumire îşi suge ţigara!...

Thylda Ruiz spusese aceste cuvinte cu jumătate glas prin crăpătura uşii întredeschise.

— Cu toate acestea, doamnă, mi se pare căla Veneţia în timp ce pregăteam afacerea aceea care s-a sfârşit atât de prost, l-am văzut pe individul acesta dând târcoale pe la Quadrant, Vapore şi în holul de laDanielli... Faţa, nu sunt sigur... însă silueta este aceeaşi.

— Nu i-am pomenit de Veneţia, de teamă să nu-i trezesc vreo bănuială dacă e totuşi el... Dar sunt sigură că te înşeli!

Cu mâna-i uscată, negricioasă, trandafirie în palmă, mulatrul alb făcu un gest care exprima îndoiala. Şi adăugă cu un zâmbet răutăcios:

— La Abbeville, am coborât. Am văzut căvorbeaţi mult cu omul acesta... Poate este farmecul conversaţiei sale...

— Încă un cuvânt şi te trimit înapoi la Dresda!

— Voiam să spun, doamnă... e... e.... Iertaţi-mă, doamnă.

— Dacă-ţi mai îngădui vreodată o observaţie de felul acesta!...Ei, totul este pregătit?... Unde-i omul nostru?

— Lemaitre este la locul său, gata pregătit... Şi Migliozzi la fel... Dacă lovitura reuşeşte, vechea lovitură clasică a plesnitoarei care distrage atenţia, va fi un început frumos, şi simplu! Francezii s-au crezut şmecheri dând hârtiile lor cele mai importante pe mâna acelei secretare, dar d-voastră aţi izbutit s-o aflaţi, doamnă, este admirabil!

Depăşeau capul Gris-Nez. Vântul pălmuia ochii, săra buzele; valurile venite în goană de la orizont, explodau în jerbe spumegătoare izbindu-sede corabie, care se înălţa spre cer, apoi cobora pentru a se înălţa iar... Se auzeau zgomote de sticlă spartă... Oamenii de serviciu alergau...

Delegaţia franceză suporta greu răul de mare. Dispăruserăgemând, împrăştiindu-se prin cabine.

Domnişoara Lucienne, foarte bolnavă, avea cabina cam izolată, cea mai apropiată de partea dinainte. La început, se temuse ca vaporul să nu se scufunde, acum aproape că dorea naufragiul, care ar fi dus capăt suferinţelor îngrozitoare!

Valuri mari venite din larg, înălţau vaporul către cer, în mijlocul unei pulberi de picături de apă, pentru a-l repezi apoi în văile verzui, între munţii lichizi cu creştete spumegânde. Însă viteaza corabiei rezista asaltului. Dover se arătă, în sfârşit în depărtare, printre aburii cenuşii şi roşietici, scăldaţi în soare!

— Gaynor acesta trebuie să fi navigat mult..., spunea Piacent Thyldei Ruiz. Priviţi-lcum fumează liniştit, abia ţinându-se de balustradă.

— Numai că şi-a strâns ceva mai mult pardesiul violet... Şi stă în picioare.. Evident, cineva care nu simte o asemenea furtună este un adevărat marinar...

— Să nu-l pierdem din ochi, doamnă, în măsura în care ne-o îngăduie clătinările corăbiei... Peste un minut dăm lovitura... Lemaitre şi Dubiart sunt pregătiţi... Lemaitre va

culege valiza ca pe o floare... Pasagerii sunt aproape toţi în salon sau în cabine... Cei de aici vor fi atraşi de zgomotul plesnitoarei, iar Lemaitre va opera în partea cealaltă... Lovitura aceasta nu dă niciodată greş!

Îşi scoase ceasul, urmărind secundarul.

.....

O detunătură puternică răsună în partea dinapoi înspre babord, pe puntea superioară, unde te înălţară nişte strigăte. Marinarii, chelnerii şi câţiva călători valizi se repeziră spre locul de unde se auzise împuşcătura. Era oare vorba despre un asasinat, o sinucidere?

Pe puntea inferioară nu mai rămase nimeni.

DomnişoaraLucienne, în toropeala ei, văzu deschizându-seuşa cabinei Un bărbat cu o pălărie cu borul mare şi cu un fular ridicat pe obraz, apucă mica valiză cu documente.

Ţipând, domnişoara Lucienne îl ţinu cu amândouă mâinile, din toate puterile.

Un pumn de piper o izbi în ochi, orbind-o...

Auzi nişte picioare împleticindu-se, frecând podeaua... nişte exclamaţii înăbuşite... Ca nişte lovituri de ciocan... apoi un horcăit.

Începu să ţipe.

Atunci un glas spuse scurt şi aspru:

— Taci!... Iată valiza... Dar taci odată!Şi nici o vorbă despre toate astea, nimănui!...

Uşa cabinei se închise la loc, dar înainte de asta, Lucienne nu văzuse oare, printre lacrimii care-i ardeau ochii, un colţ de stofă violet?...

Întinse mâna, pipăi, simţi în sfârşit un mâner de piele. Da, era într-adevăr valiza... Curelele erau strânse, broaştele neatinse... Dealtfel, într-un timp atât de scurt...

Lumea care se repezise la partea dinapoi, atrasă de detunătură, se înapoia: un caraghios care trăsese o plesnitoare într-un colţ pustiu!... Nimic altceva!...

Văzură un bărbat de înălţime mijlocie, foarte lat în umeri, cu o ceafă enormă, cu înfăţişare de luptător,

târându-se de-a lungul cabinelor. Avea faţa însângerată.

— Legănatul acesta blestemat care m-a izbit de balustradă... explică el.

Se îndrepta, împleticindu-se, spre salonul de fumat. Apoi, când nu mai fiu luat în seamă, se întâlni, după numeroase ocoluri, cu Piacent şi cu frumoasa blondă, în cabina acesteia.

Piacent îl ajută să se aşeze. Avea maxilarul luxat, arcada ochiului spartă, cotul scos din loc.

Un bărbat foarte tânăr intră în cabină; era scund, subţire, îmbrăcat cu o eleganţă de muzical.

— Ei bine! Ce s-a întâmplat, doamnă?... Era să mă orbesc aprinzând plesnitoarea şi... Vai! sărmanul meu Lemaitre, nu arăţi prea bine. Ce ţi s-a întâmplat?...D-ta, un campion!

Rănitul sfârşi prin a răspunde, cu mare greu:

— Reuşisem, Migliozzi!... Aveam valiza... Puştanca era piperată... Deodată, m-am simţit apucat de braţ, o figură de jiu-jitsu, mi-am dat seama după precizie şi după durere... Asta m-a aplecat înainte... Atunci, am primit două lovituri în mutră... Am văzut stele verzi, am auzit clopotele... Când mi-am venit în fire, eram agăţat de balustradă... şi lumea care dădea buzna!...

— Cine oare m-a aranjat astfel?

Piacent exclamă:

— Singurul suspect, este Gaynor acela... Da’ nu l-am slăbit din ochi.

— La detunătură, a făcut câţiva paşi, apoi s-a urcat pe un fotoliu pentru a vedea ce se întâmplă, spuse Thylda Ruiz. Cu tot clătinatul, eu nu l-am pierdut din vedere... Cu pardesiul lui violet e uşor de urmărit... Mă duc să vorbesc cu el; poate aflu ceva!...

„Şerpoaica” făcu un ocol, traversă salonul de fumat şi veni să se aplece peste balustradă, ca pentru a vedea dacă se precizau stâncile albe de la Dover.

Apoi îşi continuă drumul împleticindu-se şi se pomeni, ca

din întâmplare, trecând pe lângă Gaynor.

— „Canterbury” s-a apărat admirabil!... După cum văd, nu suferiţi de rău de mare, doamnă!

— O! am călătorit foarte mult...

— Îmi amintesc, pe linia aceasta, un domn bătrân care, suferind tare, întreba mereu la ce distanţă eram de uscat... „Şaizeci de metri!” îi răspunse în cele din urmă un caraghios care voia să spună că eram la şaizeci de metri de fundul marii.

— Afost o cruzime!... Oamenii care suferă de rău de mare merită mila... Dar ce-a fost detunătura aceea, adineauri?

— Pare-se că un glumeţ rămas necunoscut s-a distrat trăgând o pocnitoare colo sus... N-amai fost găsit... Nici un asasinat, nici o sinucidere...

— Cu atât mai bine!... Dar sosim... La revedere, domnule!

Merse, scuturată de legănatul vaporului, până în partea dinainte, apoi reveni, prin celălalt coridor, la cei trei bărbaţi.

— Mi-a plasat o anecdotă! Asta-i mania lui... Săracul om nu s-a ocupat niciodată de afacerilenoastre... Şi, în clipa când Lemaitre dădea greş,noi îl priveam pe acest domn Gaynor, şi nu putea fi în acelaşi timp în cele două extremităţi ale vaporului!

— I-ai văzut paşaportul, Migliozzi? Întrebă Piacent.

— Nu uit niciodată un consemn!... De îndatăce s-aurcat pe bord, s-a dus jos să-şi vizeze paşaportul.M-amţinut scai de el... Am văzut hârtia... Este un paşaport eliberat acum un an de Prefectură, nu de Quayd’Orsay... Ştampilele arată că individul n-a fost decât în Anglia, anul acesta... N-a trecut frontiera italiană!

— Atunci nu-i el cel care ne-a pus beţe în roate la Veneţia.

— Dar poate că are mai multe paşapoarte, mormăi Piacent.

Dover, cu stâncile sale cretoase, castelul său înalt, antrepozitele negre, barau calea maritimă. Se vedeau desluşit: coşurile roşii şi galbene ale vapoarelor înşirate de-a lungul cheiurilor, stăvilarul scăldat de valuri, sfărâmăturile de stânci care împroşcau apa la mare înălţime. Canterbury încetinea pentru a intra în port.

Lemaitre se sculă anevoie.

— Uite! Ce ai pe spate? îl întrebă Thylda Ruiz.

Pe haina lui Lemaitre, patru linii cu cretă roşie alcătuiau un romb...

„Un romb roşu”...

*

La coborâre, pe puntea îngustă, Domnişoara Lucienne, mergând anevoie cu o batistă pe ochii înroşiţi şi încă dureroşi, fu atinsă de un „gentleman” în pardesiu violet care cerea zgomotos un hamal pentru cele două valize mari galbene ale sale.

Simţi între degete colţurile unui plic.

Personalităţile oficiale ale ambasadei Franţei aşteptau pe lespezile cheiului muiate de ceaţă. Urmară scurte discursuri.

Lucienne fu silită să-şi cedeze locul în pullmanul „Golden Arrow” şi să ia trenul obişnuit; îşi spălă îndelung ochii, deşi lacrimile eliminaseră deja o bună parte din praful iritant.

În apropierea Londrei, trenul întâlni o ceaţă gălbuie foarte deasă. Şiruri de case joase din cărămidă, toate la fel, se perindau fără sfârşit. Sute de siluete nedesluşite de antrepozite, deşantiere, de uzine, de macarale uriaşe, se mişcau, se învârteau, se îndepărtau, se ştergeau, reapăreau...

Întârziau pe o punte lungă metalică, deasupra Tamisei, care clipocea între malurile ei de mat negru şi cheiurile înalte unde luminile vagi ale reclamelor scoteau la iveală clădiri uriaşe.

Atunci se pomeni Gaynor, în coridorul compartimentului,

faţă în faţă cu Domnişoara Lucienne, ai cărei ochi, cu toate spălăturile, mai erau încă injectaţi.

— Trebuie să-ţi mulţumesc, domnule! spuse ea cu jumătate glas. Fără intervenţia d-tale, s-ar fi întâmplat ceva grav...

— Intervenţia mea?... Nu pricep nimic.

— Dar d-ta eşti acela care adineauri, pe vapor, când s-a încercat...

Istorisi. Chipul lui Gaynor exprima buimăcirea.

— Sunt măgulit, domnişoară, că-mi atribuiţi această intervenţie generoasă. Dar nu eu sunt acela care am avut cinstea să vă ajut...

— Cu toate acestea...

— Domnişoară, vă rog să vă mărginiţi la funcţiunile d-voastră! Aveţi însărcinarea de a asigura corespondenţa mea cu ministerul. Binevoiţi a face să parvină de urgenţă, prin valiza diplomatică, d-lui François Clément, scrisoarea pe care v-am strecurat-o adineauri...Şi nu vă ocupaţi de mine... Oprindu-ne aşa cum aţi făcut acum, riscaţi să stricaţi mult...

Se apropia cineva. Gaynor continuă, cu glas tare:

— Da, domnişoară, trenul ajunge la Victoria Station... De mult nu se mai opresc serviciile internaţionale la Charing-Cross...şi-i mare păcat...Şi, deoarece veniţi pentru prima oară la Londra, îngăduiţi-mi să vă dau un sfat util: în Anglia, nu pomeniţi niciodată despre iad sau despre diavol, nu-i frumos. Inimoşii noştri prieteni se gândesc mult la viaţa lor viitoare, dar nu le place să audă vorbindu-se despre ea. Spre exemplu, a spune cuiva: „Du-te la dracul" e foarte nepoliticos... Un alt sfat practic: pentru a cere un beefsteack în sânge, la restaurant, nu trebuie să spuneţi: *„Bringme a bloodybeefsteack!"* Ar provoca un scandal... Foarte mulţumit de a fi putut servi o compatrioată.

Domnişoara Lucienne, ruşinată, se înapoie în compartiment.

Gaynor gândi: O fată bună şi frumoasă. Dar ce caută în

diplomaţie, ba chiar şi în aventură?Ar fi o fermecătoare soţie în provincie: poate chiar la Baionoles sau la Passy. Ar conduce de minune copiii şi servitorii în timpul zilei; seara, ar fi o tovarăşă încântătoare.”

CAPITOLUL III

Cincisprezece zile mai târziu, Gaynor străbătea, într-o sâmbătă dimineaţa, holul imens al hotelului White Palace, cu o geantă sub braţ, şi înfăşurat într-un ulster mare. Se îndrepta spre ieşire. Afară, ceaţa londoneză umplea străzile cu întunericul ei gălbui, aşa încât erau aprinse luminile. În jurul meselor, o mulţime însufleţită şi elegantă vorbea cu jumătate glas.

Căci White Palace, hotel enorm şi nou, cu unsprezece etaje, era cartierul general al delegaţiilor diplomatice venite la Londra cu prilejul Conferinţei petrolului. Cele care nu locuiau acolo, veneau pentru a lua mesele, pentru a sta de vorbă, pentru a ţese intrigi.

Conform prevederilor d-lui François-Clément, Conferinţa luase o desfăşurare considerabilă. Lumea întreagă o urmărea cu aviditate şi era reprezentată, căci chestiunea petrolului era legată de multe altele care trebuiseră abordate, discutate. Aşa încât, veniţi din toate capitalele, o mulţime de ziarişti, de oameni de afaceri, de agenţi politici, de reporteri cinematografici, de reprezentanţi ai societăţilor de radio-difuziune, se aflau la Londra.

Nu mai exista un locşor cât de mic, în hoteluri, deşi preţurile deveniseră astronomice.

Poşta Centrală pusese în serviciu multe linii nou de telegraf.

Serviciul de legături aeriene cu Continentul fusese împătrit.

Gaynor, venit chiar de la început, avea laWhite Palace, la etajul opt, o cameră confortabilă dar modestă, aşa cum se

cuvenea pentru un modest propagandist al legătoriei franceze.Îşijuca conştiincios rolul, vizitând în fiecare zi editori, bibliofili, librari...

Cum cei doi oameni de serviciu opreau uşa turnantă pentru a-l lăsa să treacă, Gaynor auzi, lângă el, glasul mătăsos al Thyldei Ruiz.

— Cum? Ieşi pe un asemenea timpgroaznic?... Am încercat să mă duc la târguit în Bond Street; am fost nevoită să mă înapoiez: nu se vede nici la doi metri! Şi acum mă mai trec încă fiori! Ce-ai spune de un cocktail?

— Îmi pare nespus de rău că trebuie să-mi refuz această plăcere... Trebuie să mă duc să supun câtorva librari modelele acestea de legătură... Azi e sâmbătă; la ora unu, toate prăvăliile vor fi închise.

— Dar ceaţa asta nesuferită şi îngheţată?

— Asta-i clima!... În Anglia, singurele fructe care se coc sunt merele coapte!...Dar ceaţa acoperă defectele Londrei, şi nu dă la iveală decât frumuseţile ei. Graţie ei, străzile capătă un poetic descrescând. Îndulceşte profilurile vechilor şi nobilelor monumente: le ascunde învelişul de funingine şi spărturile. Face să pară nesfârşite fluviile şi parcurile.

Într-un cuvânt, este fardul,cochetăria Londrei.

— Eşti plin de optimism.

— Pe un asemenea timp, este cel mai cocktail!... La revedere, scumpă doamnă!

Gaynor şi Şerpoaica se întâlneau zilnic. Fuseseră de două ori împreună la teatru.

Afară, în Picadilly, şirul nesfârşit al autobuzelor multicolore alcătuiau o procesiune vagă pe care o oprea în loc, la intervale regulate, braţul întins al fantomei unui poliţist. Copacii din Green Park se zăreau nelămurit, ca printr-o sticlă neşlefuită. Ceaţa mirosea a cărbune de pământ, a gudron, a sos Worcester.

Gaynor se uita la afişele pe careleţineau vânzătorii de ziare, nemişcaţi de-a lungul prăvăliilor. „*Daily Telegraph*''

anunţa:

„Conferinţa internaţională a petrolului’’.

„Altă bătaie de joc a Rombului Roşu”.

Hotărât lucru, celebritatea misteriosului personaj care intriga întreaga Londră, creştea pe fiecare zi...

Afişul lui „*Times*” spunea:

„Conferinţa petrolului. Poziţia Angliei”.

„Iar Rombul-Roşu!’’

„*DailyChronicle*” preciza astfel:

„Conferinţa Petrolului: Rombul Roşu îşi bate joc de poliţie”.

Cine putea fi îndrăzneţul acela despre care, înainte de deschiderea Conferinţei, nici nu se auzise vorbind şi care acum, prin loviturile sale nemaipomenite, trezea o curiozitate arzătoare?

Tot ce se spunea despre el nu erau decât presupuneri.

Intervenise deja de vreo zece ori pe marginea Conferinţei cu o îndrăzneală şi o precizie extraordinară.

Gaynor cumpără un „*DailyChronicle*” şiun „*Times*’’ şi le vârî în buzunar.

Apoi ţinu să se asigure că nu era urmărit. În timpul primelor zile la Londra, adeseori se ţinea câte o siluetă suspectă după el; o conducea la librari, la bibliofili, la editori. În ultimele zile, supravegherea părea să fi încetat, dar putea reîncepe oricând; într-adevăr, un vechi principiu spune că înainte de a concluziona că o urmărire n-a dat rezultate, trebuie întreruptă, apoi reluată.

Pe vreme ceroasă, e greu de îndeplinit, dar şi mai greu de dejucat. Gaynor îşi îndoi prudenţa, căci se ducea s-o întâlnească în interes de serviciu, pe domnişoara Lucienne.

Se apropia de Green Park cu ocoluri şi uitându-se mereu înapoi; intră; se învârti în jurul straturilor de iarbă, murdărită cu noroi lichid, de-a lungul copacilor care apăreau pe neaşteptate din ceaţă.

Apoi ieşi brusc, intră într-o gură de metro şi păşi pragul unui ascensor în clipa în care se închidea uşa. Imediat ce

ajunse jos, în aerul călduţ al subteranelor, se urcă înapoi cu un alt ascensor, cele câteva persoane care se aflau cu el nu-i puteau inspira nicio bănuială; aşteptă, de altfel, ca ele să fi dispărut în ceaţă.

Apoi, după ce merse repede timp de câteva minute, se opri în faţa unei modeste cofetării„A. B. C.”

Nimeni, afară de o chelneriţă foarte absorbită în lectura unui roman de Edgar Wallace. Se instală într-un colţ, lângă o sobă înroşită de un foc de cărbuni, la o masă de imitaţie de marmoră albă.

Domnişoara Lucienne era în întârziere. Asta-l supăra pe Gaynor.

Deschise, plictisit, „*DailyChronicle*'' şi citi articolul care-i atrăsese adineauri atenţia:

„Rombul Roşu îşi bate joc de poliţie”.

„Ieri după amiază, delegaţia unui mare stat din Europa centrală a fost obiectul unui furt care, în împrejurările actuale, poate avea urmări serioase.

Către ora două după-amiază, secretarul acestei delegaţii încredinţa, pentru a fi transportat la Nelson Mansion, sediul Conferinţei, precum se ştie, un pachet de registre unui compatriot al sau, un vechi servitor a cărui putere şi curaj erau bine cunoscute. Aceste registre constituiau, în întregimea lor, o lungă statistică, anevoie stabilită, şi pe baza căreia delegaţia se bizuia, în mod legitim, pare-se, pentru a obţine un succes răsunător la Conferinţă, întruna din zilele viitoare.

Bătrânul servitor, un fost soldat, pe cât de voinic pe atât de neîncrezător, era înarmat. Fu văzut oprind un taxi care trecea şi urcându-se.

Însă nu ajunse niciodată la Nelson Mansions. Se trezi după câteva ore pe o bancă în Trafalgar Square. Nu-şi amintea încă de nimic. Avea pe spate un romb roşu…

Până acum, ancheta poliţiei n-a dat încă niciun rezultat.

„Este scandalos ca o Conferinţă căreia Londra îi dă ospitalitate să fie astfel, şi atât de des tulburată de către

acest ciudat şi misterios individ a cărei obraznică semnătură este un romb însemnat cu cretă roşie!”

Această nouă bătaie de joc aste cu atât mai de nesuportat cu cât face parte dintr-o serie. Şi noi găsim că-i de nesuferit faptul că o parte din presa engleză pare să se distreze de isprăvile Rombului Roşu şi încă sub pretextul că el atacă interesele imperiilor centrale.

„Credem că la prima şedinţă a Camerei Comunelor, ministrul răspunzător va fi interpelat.” Gaynor zâmbi. Deschise „*Times*” care povestea, pe un ton umoristic „cea mai recentă farsă a Rombului Roşu”.

„Ceeace ne împiedică de a lua în tragic farsele acestui glumeţ, este faptul că până acum ele n-au dăunat nici Angliei şi nici fostelor ei aliate.

Desigur, Rombul Roşu nu se poate bucura de aprobarea anumitor organe în solda Moscovei, care au primit de la el diferite bobârnace.

Amintiţi-vă că săptămâna trecută, săptămânalul „*Weekley Key*” a publicat, sub semnătura lui Cecil Wolff, un articol foarte injurios la adresaFranţei. A doua zi nefericitul Cecil Wolff a fost găsit legat de un copac în Hyde Park, cu o tichie uriaşă de măgar pe cap, cu un romb roşu pe piept, şi râzând cu un aer stupid, râzând fără sfârşit. Poliţiştii îl crezură beat şi-l arestară.

Toate cotidianele din Londra primiră, trimisă nu se ştie încă de cine, fotografia lui Cecil Wolff legat de copac şi, din dragoste pentru actualitate, pentru informaţie, o publicară.

Desigur că presa oarecum specială căreia Cecil Wolff îi este simpatic, nu poate aproba glumele Rombului Roşu.

Gaynor tresări şi împături grăbit ziarul, căci uşa se deschisese. Dar nu era Lucienne, ci o vânzătoare de magazin.

Ei asta-i! ce însemna nerăbdarea pe care oconstata în sinea lui?

Pentru a regăsi în memorie amintirea unei asemenea emoţii în aşteptarea unei femei, trebuia să urce până la

adolescenţă. O vedea adeseori pe Lucienne, fie la White Palace unde venea cu d-na Bouvattier, soţia unui ataşat francez, fie pe ascuns ca astăzi, pentru a-i preda un plic destinat valizei diplomatice... Pentruce era atât de mişcat, în dimineaţa aceea?!

Îndrăgostit de fetiţa aceea cuminte, sensibilă, conştiincioasă, el, Gaynor, cu toată patima lui pentru riscuri, dispreţul lui pentru moarte?... Nu, nu era cu putinţă!

Numai una din acele îndrăzneţe femei de acţiune, cum nu există multe, o amazoană, i-ar putea inspira un asemenea sentiment. De asta se credea sigur, deşi admira frumuseţea, farmecul pudic al Luciennei...

Aşa încât hotărî să reacţioneze împotriva farmecului pe care-l exercita asupra lui.

Când uşa se deschise iar, se sili să nu ridice ochii.

— Domnule Gaynor.

Era Lucienne, strânsă într-o tunică de astrahan, pe care era prins un trandafir, mare deschis, care îmbălsăma aerul în jurul ei.

Umezeala de afară părea să fi făcut şi mai strălucitor obrazul ei brun.

— O! iertaţi-mă, domnişoară!... Am venit prea devreme şi citeam... Luaţi loc, vă rog.Suntem, după cum vedeţi, singurii clienţi... Clientela acestei cofetării este compusă numai din vânzătoare. În celelalte zile, la ora aceasta, este o colivie zgomotoasă şi toate mesele sunt ocupate. Însă astăzi, sâmbătă, tinerele acelea, libere până luni se duc să dejuneze acasă. Nu va veni nimeni. Nu riscăm să fim spionaţi. Dar, din prudenţă, vă remit imediat acest plic de transmis d-lui ambasador.

— Foarte bine... Un minut, să-l bag în geantă. Aşa! Dar citeai, văd, faptele mari ale acelui minunat Romb Roşu...

— Minunat? Chiar atât de tare?

— Desigur! Ştii că hârţoagele pe care le-a luat ieri, într-un chip atât de inexplicabil... ştii, registrele acelea? Ar fi

stingherit mult pe reprezentanţii Franţei, dacă ar fi fost arătate la Conferinţă.

— De unde ştiţi asta?

Roşi, şovăi, dându-şi seama că vorbise prea mult. În cele din urmă:

— Domnule Gaynor, d-tale, care te bucuri de toată încrederea d-lui François-Clément, îţi pot încredinţa că registrele acelea i-au parvenit ieri, în chin misterios, d-lui de Ronzaud, ministru plenipotenţiar, preşedintele delegaţiei franceze.

— Ei! bine, da... Şi apoi?... Poate că n-a fost chiar atât de greu... Eu îl găsesc exagerat, pe Rombul Roşu al d-tale.

Protestă lovindu-şi una de alta mâinile fine şi puternice, luând o înfăţişare drăgălaş indignată:

— Exagerat?... Dar e un erou! Ne-a aduscâteva servicii de nepreţuit!... Şi cu tot atâta spirit cât şi bravură...Şi câtă modestie devreme păstrează anonimatul! Felul în care l-a tratat pe nesuferitul acela de Cecil Wolff nu-i minunat? O bijuterie!

— Există şi bijuterii imitaţii.

— O! În sfârşit, nu vreau să te contrazic. Am lucruri importante să-ţi spun.

— Ascult, domnişoară Lucienne. Îmi place să vorbesc, să povestesc anecdote, am vreo două trei noi pe careţi le voi spune mai târziu... dar uneori ştiu să şi ascult.

Şovăi. Emoţia îi îmbujora obrajii.

— Domnule Gaynor, de la sosirea noastră împreună la Londra, ne-am întâlnit de câteva ori fără martori şi nuţi-am spus... n-am îndrăznit să-ţi spun, căci sunt timidă, că acolo, la Paris, te-am tratat cu o răceală lipsită de politeţe, pentru care ţin să-ţi cer iertare...

— Vă rog... domnişoară Lucienne.

— Ba da! Ţin foarte mult! Nu te cunoşteam. Şi mulţi dintre agenţii oficioşi pe care-i foloseşte ministerul nu sunt întotdeauna demni de prea mult respect... Trebuie să-ţi mai mulţumesc pentru lecţia bine meritată de prudenţă pe

care mi-ai dat-o în tren. Eram convinsăcă numai d-ta erai protectorul meu împotriva acelei extraordinare agresiuni, şi atunci...

— Presupunereaera foarte măgulitoare. Şi acum îmi pare încă rău încă că n-a fost întemeiată. Dar spune-mi te rog, poatecăscumpul dumitale Romb Roşu era la bord... Dacă a fost el...

Tânăra fată zâmbi. Asta îi lumină chipul. Căci avea acest farmec rar de a zâmbi în acelaşi timp cu buzele şi cu ochii.

— Cine ştie?... Poate... Mărturisesc, uneori m-am întrebat... E atât de brav şi de ingenios! Şi apare întotdeauna în clipa în care este nevoie de el... Dar, domnule Gaynor, am lucruri mai importante decât astea, să-ţi spun.

Ceaţa aşternea un strat de vată galbenă pe ferestre, şi înăbuşea murmurul intens al Londrei. Micuţa chelneriţă, sigură că nu avea decât puţini clienţi, urmărea cu pasiune peripeţiile romanului poliţist.

— Da, lucruri grave... cel puţin, pentru mine! Am fost pentru douăzeci şi patru de ore la Paris.Am vorbit despre misiunea d-tale cu domnulFrançois-Clément. Nu ştiam că erai însărcinat să lămureşti ceeace se numeşte la minister, „deplorabila afacere Boroille" şi de a repune mâna pe documentul 127. Or, ieri, la Paris, dl. François-Clément m-a pus la curent.

— Este, într-adevăr, principala ţintă a misiunii mele. N-opierd din vedere. Afacerea a fost cum nu se poate mai jalnică!

Frumosul profil al domnişoareiLucienne devenise nespus de trist: îi apărură lacrimi în colţul genelor; şi gura i se suci dureros când mărturisi:

— Georges Boroille... era fratele meu!... La minister nu se cunoaşte numele meu de familie. Mi se spune domnişoara Lucienne. Tata, care era un vechi prieten al d-lui François-Clément, a murit sărac... pensia unei văduve

de consul este modestă. Trebuia ca, la fel cu multe fete din ziua de azi, să lucrez. Avocată, doctoriţă, dentistă, studiile speciale sunt prea lungi... n-aveam bacalaureatul. DomnulFrançois-Clément a creat pentru mine postul pe care-l ocup acum şi care a căpătat importanţă. Îl ocrotea mult şi pe fratele meu... Georges muncea... muncea. A făcut studii foarte serioase. Toate premiile. Şi asta numai din ambiţia de a ne repune, pe mama şi pe mine, într-o situaţie strălucită. Fiecare lecţie era un pas înainte spre această ţintă... Nu avea decât doi ani mai mult decât mine, dar era slăbuţ, delicat; împreună cu mama, l-am crescut şi eu. Sărmanul micuţ! Ne iubeam atât de mult! A intrat la minister cu o dispensă de vârstă, tot datorită bunului domn François-Clément. S-a făcut numaidecât remarcat. Viitorul lui se anunţa într-adevăr strălucit. Şi apoi, dintr-odată, afacerea aceea îngrozitoare.

Lăsă în jos pleoapele, pe care atârnau lacrimile, ca pentru a-şi contempla durerea în frumoasele-i mâini, nemişcate pe masă.

Gaynor îşi ascundea emoţia, căci personajul glumeţ pe care-l juca chiar şi faţă de Lucienne, nu comporta manifestările exterioare ale unui asemenea sentiment.

Reluă cu glas scăzut, ca pentru ea însăşi:

— S-a spus că Georges se îndrăgostise nebuneşte de o femeie încântătoare şi că cinase cu ea, în seara aceea tragică, omiţând să se ducă să depună la ambasadă plicul cu care fusese însărcinat. Nu-i decât o presupunere şifoarte neverosimilă. Georges era prudenţa personificată. Voia să contracteze o căsătorie folositoare carierei sale! Nu avusese niciodată decât mici legături de dragoste fără însemnătate. Cum să fi căzut el în cursa banală pe care o poate întinde o aventurieră?!

— Orice, se poate întâmpla, domnişoară. Era tânăr. Cu toate acestea, femeia aceea, dacă a existat, a putut foarte bine juca un alt rol decât acela de seducătoare... Nu întotdeauna datoritătrumuseţii lor sunt periculoase

spioanele. Desigur că neîncrederea fratelui d-tale era cunoscută şi că s-au ferit să se expună unui eşec neîntinzându-i decât cursa banală despre care ai pomenit... Oamenii aceia îşi iau informaţii amănunţite şi precise.

— Oamenii aceia? Îi cunoşti?

— Poate.

Îl apucă de mână. Nu mai era colaboratoarea poruncitoare a d-lui François-Clément, ci o mică şcolăriţă adânc mişcată.

— Domnule Gaynor, te rog din suflet, fă aşa ca să recapeţi documentul 127! Adică să repari paguba pricinuită Franţei de către fratele meu... Gândeşte-te că s-ar putea întâmpla să regăsească cheia acelui document, şi să fie descifrat: consecinţele ar fi groaznice!

— Fii liniştită, sunt prea puţine riscuri înaceastă privinţă.

— Şi totuşi sunt riscuri, şi ele mă înspăimântă! Mă gândesc la ele fără încetare! Vai! domnule Gaynor, cunosc priceperea d-tale, ingeniozitatea d-tale: ştiu succesele pe care le-ai obţinut; domnul François-Clément mi te lăuda chiar ieri în termeni foarte elogioşi! Cu toate astea, te văd adeseori, acolo, la White Palace, glumind şi istorisind poveşti caraghioase, ore întregi. Te duci mereu la teatru, la muzical, dansezi, faci scamatorii. Poate că ţi-ai putea ocupa timpul cu ceva mai de folos! Stai de vorbă în loc să lucrezi... Ştiu prea bine că n-am dreptul să-fi vorbesc astfel... Dar ştiu şi că-mi vei ierta îndrăzneala fiindcă-ţi dai seama de durerea mea şi de simpatia mea pentru dumneata.

La ultimele cuvinte, ea se trezi strângând mâinile lui Gaynorşi, repede, şi te retrase pe ale ei.

O privea drăgăstos. Sărmana micuţă Lucienne care dorea ca nimic să nu întineze memoria fratelui ei! Gaynor, amestecat de atâta timp în teribile aventuri internaţionale în care se juca soarta unor state mari, găsea acest lucru mişcător şi copilăresc!... Cu tot aerul ei trufaş, frumuseţea

ei şi postul de încredere pe care-l ocupa!

Nu era oare, slăbiciunea ei care exercita o acţiune atât de puternică asupra lui Gaynor, prin legea contrastelor?

Tânăra fată nu bănuia că aparenta uşurinţă a agentului secret, anecdotele, hohotele de râs, glumele, constituiau o deghizare! Cu atât mai bine, căci asta dovedea că-şi jucabine rolul. Şi apoi, hotărât lucru, tot ce venea din partea Luciennei îl fermeca.

— E drept, murmură el cu ton umil, îmi petrec viaţa pălăvrăgindîn loc s-o trăiesc. Nu trebuie să acorzi atenţie poveştilor mele, sunt fleacuri.. Apropo, ştii ce-a făcut oratorul auvergnat foarte vorbăreţ căruia i se lua cuvântul? Vai! iartă-mă sunt incorigibil! Dar te asigur, domnişoară Lucienne că, deşi s-ar părea altfel, îmi îndeplinesc totuşi foarte serios misiunea! Şi sunt chiar foarte aproape de ţintă. Da, sper să pot remite, peste câteva zile, documentul 127 d-lui François-Clément.

— Şi fără să fi fost descifrat?

— Fără!

Adevărat? O! Domnule Gaynor, ce fericită aş fi! Dacă moartea nu distruge complet fiinţele, atunci fratele meu va fremăta de bucurie, acolo sus. Familia noastră este în diplomaţie de patru generaţii. Luăm în serios tot ce priveşte Quai d’Orsay.

— Dare foarte bine, domnişoară. Foarte bine… Apropo, cunoşti povestea diplomatului peruvian care, naufragiind…

Se uită la ceasul-brăţară.

— Trebuie să te părăsesc, domnule Gaynor. Valiza pleacă mâine dimineaţă. E mult de lucruşi n-am personal. Îmi vei istorisi altă dată anecdota.

— Nu voi uita, crede-mă!… La revedere, domnişoară Lucienne. N-aş trebui să-ţi spun aşa, acum că-ţi cunosc numele celălalt.

— Dece nu? Uite, eu am să-ţi spun d-le Fernand, frăţeşte, de vreme ce te ocupi de interesele fratelui meu. O! Te rogi din suflet, fă ceva! Repede!

Afară, frumoasa siluetă pe care Gaynor o urmărea cu privirea, prin geam, Reveni fantomatică în ceaţă, apoi dispăru.

Pe drum tânăra fată gândea: „Domnul Gaynor câştigă nespus de mult când este cunoscut, cu toate glumele şi anecdotele sale. Ce băiat bun şi frumos! Dar misiunea lui ar fi deja terminată dacă ar fi fost încredinţată acelui erou necunoscut care semnează cu un romb roşu”.

*

În timp ce Lucienne se grăbea, domnul Louis de Ronzaud, la ambasada Franţei contempla, în cadrul unei ferestre largi, vârfurile dezgolite ale copacilor parcului, care păreau o dantelă neagră ascunsă în vată. Nu izbutea să se intereseze de rebusul care-i sosise odată cu „*Le Matin*”.

Tăcerea Londrei, mai grea de sâmbătă şi până luni şi pe timp ceţos, pătrundea prin ziduri.

Domnul de Ronzaud reprezentase, din fericire, interesele franceze la Conferinţă. Credea că avea victoria, în toate chestiunile.

Dar avea să-şi poată menţine acest avantaj până la urmă?

Ultima perioadă a oricărui efort este cea mai grea şi aceea în care apar surprizele neplăcute.

Chipul său încruntat, nu mai avea înfăţişarea aceea naivă care înşela atât de des pe adversarii săi. Părea răutăcios, agresiv. Şi nişte ochelari grei, rotunzi, înlocuiau monoclul.

Italia constituia principala lui preocupare. Era reprezentată de marchizul de San-Castro, gentilom napolitan, francofil înfocat, dar care nu se putea îndepărta de la instrucţiunile stricte primite de laguvernul său.

Dacă domnul de Ronzaud izbutea să se înţeleagă cu Italia, atunci avea izbânda! Şi încă ce izbândă!

Comparabilă cu aceea a d-lui de Talleyrand la congresul de la Viena.

Ceaţa începuse să se mai împrăştie.

Telefonul ţârâi.

— Să vă dau legătura cu domnul marchiz de San-Castro? întrebă telefonista Ambasadei.

— Da!

— D-ta eşti, dragă conte? Aici marchizul de San-Castro.

Vocea puţin cântătoare şi nazală, amintea numaidecât de Neapole. „Cred că am găsit o cale în mijlocul greutăţilor care ne despart. Aş dori să ştiu, fără întârziere, dacă are încuviinţarea d-tale. Unde te-aş putea întâlni, azi după-amiază şi chiar şi mai devreme? Nu îndrăznesc să-ţi cer să mă primeşti la ambasadă, şi nici să vii d-ta la a mea, căci întrevederea noastră trebuie să rămână oficioasă, ba chiar şi secretă. N-ai vrea să vii la biroul d-tale la Nelson Mansion, chiar la sediul conferinţei? Fiind sâmbătă după-amiază, va fi puţină lume acolo; întrevederea noastră va trece aşadar neobservată de ziarişti şi nu va da naştere la comentarii.

Maşinal, domnul Louis de Ronzaud îşi scoase ochelarii şi-şi puse monoclul. Chiar de la începutul convorbirii îşi reluase aerul său naiv.

— Cu cea mai mare plăcere. Sugestiile d-tale în privinţa şi a întrevederii şi a locului unde poate avea loc, mi se par foarte înţelepte. Voi fi aşadar, dacă vrei, la Nelson Mansions, în biroul meu, peste o oră.

— Perfect! Aşadar, pe curând!

Domnul de Ronzaud închise aparatul. Peste câteva minute, un secretar fu surprins auzindu-l fredonând.

*

Nelson Mansions sunt două imobile mari, cu câte opt etaje, având numai birouri şi sunt situate la marginea de miază-noapte a cartierului liniştit şi elegant Mayfair. Au

fost clădite în ultimii ani, pe locul câtorva vechi case particulare. Guvernul britanic le închinase şi le pusese la dispoziţia Conferinţei; acolo aveau loc convorbirile oficioase şi discuţiile oficiale. În timpul săptămânii, de la ora 9 la 18 era un uriaş Babel, unde se perindau fără încetare diplomaţi, secretari, ziarişti, stenografi, operatori de radio-telegrafie sau de cinematograf. În faţa celor două uşi, o mulţime care se reînnoia mereu, pândea trecerea celebrităţilor. Străzile lăturalnice deveniseră un garaj pentru automobile luxoase.

Dar de sâmbătă la amiază şi până luni dimineaţa, amorţeala greoaie a duminicii britanice se abătea asupra imobilelor, care rămâneau pustii şi posomorâte.

În timp ce contele de Ronzaud punea într-un portofoliu câteva piese importante ale dosarului „Italia'', apoi cerea una din maşinile ambasadei ociudată primire i se pregătea în subsolul Nelson Mansions, lângă ascensorul D.

Harrison, paznicul care, de sâmbătă şi până luni, făcea de serviciu la ascensor dacă, din întâmplare, se prezenta vreun membru al Conferinţei, zăcea în loja sa, în dosul unui paravan, - întins pe jos, legat burduf, cu un căluş în gură şi o legătură pe ochi.

I se scosese, cu brutalitate, uniforma, pe care o îmbrăcase Lemaitre. O mustaţă falsă îl făcea pe acesta să semene foarte bine cu Harrison.

— Bine, Lemaitre! Plenipotenţiarul se va lăsa desigur înşelat, dacă-ţi va acorda cumva vreo atenţie, spuse glasul unei persoane care nu sevedea în semiîntunericul subsolului, şi care e a Thylda Ruiz, îmbrăcată în negru. Cât despre d-ta Migliozzi, vei fi răsplătit pentru zelul în care ai citit la telefon, cu accent napolitan, textul pe care ţi l-am dat şi care va aduce încoace pe netotul de Ronzaud. A fost remarcabil! Acum, fiecare la postul său! Du-te sus, Migliozzi şi aşează-te în stradă, lângă răsuflătoarea care corespunde aici. Când vei vedea sosind maşina ambasadei franceze, bate tare de două ori cu piciorul, lângă

răsunătoare.

— Foarte bine, doamnă.

— D-ta, Lemaitre, de îndată ce soseşte plenipotenţiarul, îi deschizi respectuos uşa ascensorului. Se urcă şi-ţi spune: „La al treilea!” Dar, în loc de a face să urce cuşca, d-ta o faci să coboare aici.

— Am înţeles, doamnă. E foarte simplu.

— Şi atunci, d-ta, Piacent, îi pui un căluş omului nostru, care este desigur, dintre toţi diplomaţii europeni, cel care posedă cele mai multe secrete negociabile.

— Apoi, ajutat de Plimsoll, aici prezent, îl transport prin partea cealaltă a subsolului până la maşină, şi de acolo în casa noastră din Limehouse, al cărei paznic este Plimsoll, răspunse mulatrul alb.

— Şi acolo, prin foame, prin sete, prin micile scule de oţel, prin indiferent ce mijloc, va fi făcut să spună tot ce ştie.

— Îmi iau eu această însărcinare. Am fost în China; cunosc micile mijloace care se folosesc acolo pentru a reda graiul muţilor, spuse Plimsoll cu voce americană, nazală, care amintea numaidecât de gangsterii din Chicago.

Pe un corp uriaş, avea o faţă de mops.

— Totul e în ordine, reluă Piacent. Aţi pus la cale afacerea în chip minunat, doamnă. Ce deosebire faţă de răpirea generalului rus, la Paris! Falsul agent, maşina roşie, parcă era cinematograf! Plenipotenţiarul francez va dispare pe nesimţite cu tot atâta mister cât şi delicateţe. Şi informaţiile pe care va fi silit să ni le furnizeze, negociate repede, vor aduce vreo zece milioane în casa *Hapis*-ului.

Cu un gest, Şerpoaica porunci tăcerea...

Se auzea murmurul îndepărtat al Londrei. Vânzătorii de ziare strigau titlurile. Treceau maşini, claxonând. O flaşnetă cânta undeva strident.

Deodată, lângă răsuflătoare, răsunară două lovituri de călcâi.

Piacent şi Plimsoll fură imediat lângă cuşca

ascensorului.

După câteva clipe ajunse până la ei zgomotul sec al uşii metalice care se închidea.

Apoi lunecând domol, cabina apăru şi veni şi se oprească la nivelul solului.

Dar părea să fie goală.

Deschiseră uşa.

Lemaitre zăcea leşinat; şi un romb din vopsea roşie, proaspăt, îi însemna obrazul palid...

CAPITOLUL IV

Thylda Ruiz se înapoia în maşinădela Nelson Mansions, palidă, frângându-şi mâinile de mânie. Un asemenea eşec, când mergeau toate atât de bine! Inexplicabil!...

Migliozzi, ascuns lângă răsuflătoare, la vreo sută de metri de uşă, văzuse apropiindu-se maşina ambasadei, pe domnul Ronzaud coborând, pătrunzând în imobil, apoi, în clipa următoare, reieşind şi urcându-se în maşină.

Lemaitre, revenindu-şi în fire, declară că totul se petrecuse precum s-a convenit, dar că în clipa în care plenipotenţiarul francez intrase în cabina ascensorului, el, Lemaitre, fusese apucat pela spate şi trântit cu violenţă pe jos. Începând din clipa în care luase contact brusc cu pavajul vestibulului, nu-şi mai amintea de nimic.

Rombul Roşu!... Iar!... Şerpoaica strângea din dinţi cu ură. Ah! omul acela, nici un supliciu n-ar fi prea crud pentru el!

Ceaţa se îngroşate. Dar nu ascundea decât în parte uriaşele litere de foc, care se aprindeau şi se stingeau pe deasupra clădirilor înalte, impunând Londrei numele de „White Palace”.

Thylda Ruiz găsi în hol mulţimea cosmopolită obişnuită. Servitorii în livrea eraţi foarte grăbiţi. Focuri mari de lemne pâlpâiau inutile şi încântătoare.

Intră direct în salonul de fumat, pentru a nu fi silită să stea de vorbă în hol cu oameni amabili, dar care, deocamdată, n-o interesau.

Îl zări pe Gaynor, aplecat deasupra unei mese şi cufundat în redactarea unei scrisori lungi.

— Ei bine! scumpe domn! Vizitele la librării au dat rezultate fericite?

— Rezultate mediocre, scumpă doamnă, şi care mă mâhnesc. În fiecare seară, mă întreb ce am făcut cu timpul şi cu banii pe care i-am luat cu mine dimineaţa... Şi doar, legăturile pe care le au aici sunt nişte grozăvii. Se povesteşte că, zilele trecute, Pierre Benoit văzu la un librar unul din romanele sale atât de oribil legat încât intră în magazin şi-l muşcă pe librar; locul s-a cangrenat. N-au îndrăznit să-l aresteze pe romancier, fiindcă sluţenia legăturii ar fi fost deajuns pentru a face să fie achitat.

— Cunoşti fapte diverse curioase, scumpe domn, răspunse Şerpoaica râzând. Şi acum, mă duc să mă schimb. Poate voi avea plăcerea să te întâlnesc după cină?

— Desigur... Convorbirile de seară, în holul acestui hotel sunt o plăcere pentru mine. Sunt mult mai puţin obositoare decât dansul şi mai puţin crude pentru gulere.

În coridorul lung şi larg care conducea la scară şi care era atunci pustiu, un valet o ajunse din urmă pe Thylda Ruiz.

— Ei bine! Beppo?

— De la ora patru şi până acum, domnulGaynor a stat în salonul de fumat şi a scris scrisori, doamnă. La fiecare zece minute, am întredeschis uşa şi m-am uitat... nu s-a mişcat din loc.

— Eşti sigur că la ora cinci era acolo,Beppo?

— Pur şi simplu: „Iată-mă, doamnă!”.

— Mulţumesc, Beppo!

La ora cinci fix depusese cuşca ascensorului corpul lui Lemaitre în subsol.

Deci, Gaynor nu era Rombul Roşu.

Piacent, cu o încăpăţânare de negru, ţinea să-l supravegheze. Dar, la fiecare din isprăvile Rombului Roşu, această supraveghere îi dădea un alibi perfect lui Gaynor.

*

Peste câteva ore, după cină, când Gaynor, bărbat foarte frumos în frac, traversă holul, nişte gesturi prietenoase îl chemară la o masă la care se aflau: soţia unui ataşat al ambasadei franceze, d-na Bouvatier - care, ca de obicei o adusese şi pe domnişoara Lucienne -, Thylda Ruiz, miss Edith Darley, o brună frumoasă şi nefardată, fiica primului secretar al ambasadei StatelorUnite, şi un domn Robertson, care, înalt, palid, cu părul argintiu dat peste spate şi lipit, avea demnitatea şi farmecul puţin cam distant al marilor familii engleze.

În acest grup, zâmbetele arătau că se aşteptau la vreo bazaconie din partea lui Gaynor. De la celelalte mese, privirile femeilor urmăriră silueta minunată, obrazul frumos şi vesel.

— Ei, domnule Gaynor, n-ai nimic să-mi spui astă seară? întrebă d-na Bouvatier.

— Pur şi simplu: „Iată-mă, doamnă”.

— Să te prezint... Domnul Robertson... Domnul Fernand Gaynor... Închipuie-ţi că domnul Robertson, care a sosit abia astă-seară din Spania, n-a auzit niciodată de Rombul Roşu!

— Domnul Robertson a avut un noroc deosebit, căci cabotinul acela care-şi iscăleşte spargerile şi atacurile nocturne cu un romb roşu devine supărător!... Chelner, o mentă!

— Vai! Domnule Gaynor, cum poţi vorbi astfel... Rombul Roşu este minunea secolului... spuse miss Edith Darley.

— Cred că sunt îndrăgostită de el! anunţă zâmbind Thylda Ruiz.

— Şi nu eşti singura! întări d-na Bouvatier... Domnişoara Lucienne şi cu mine şi, bineînţeles şi domnişoara Edith, suntem nebune după acest erou misterios... Ţi-am povestit câteva din faptele lui mari, domnule Robertson.

— Care sunt abia de crezut! remarcă bătrânul englez cu părul argintiu. Dar eu aplaud din toată inima.

— Întreaga presă le-a relatat! Însă eu văi voi spune o ispravă de-a lui care va apare în toate ziarele de luni, poate chiar mâine,duminică, în pagina întâia a două mari ziare. Azi după amiază, către ora cinci, s-a încercat răpirea d-lui Louis de Ronzaud, ministru plenipotenţiar al Republicii franceze... Însă, datorită intervenţiei Rombului Roşu, această tentativă a dat greş.

Dela mesele vecine, lumea asculta.

— Cum! nişte ticăloşi au încercat să repeta povestea cu generalul? Ce lipsă de originalitate!... exclamă Gaynor... Cum au procedat?

— Domnul de Ronzaud n-a dat amănunte... nici chiar poliţiei şi presei, răspunse domnişoara Lucienne. Vorbeşte puţin, ştiţi doar... La ambasadă, prezentându-i felicitările, am încercat să aflăm, dar zadarnic... S-a mărginit să spună că fiind chemat prin telefon la Nelson Mansions, se pregătea să intre în ascensor, când un bărbat pe care nu l-a văzut decât din spate, i-a strigat:

„Aţi căzut într-o cursă! Rombul Roşu vă roagă să fugiţi”!

Cum, în acelaşi timp, omul acela, după ce-l doborâse pe paznic, îi smulgea-o mustaţă falsă şi o perucă, domnul de Ronzaud se grăbi să se urce înapoi în maşină... Paznicul a fost găsit, cel adevărat!... legat, în loja lui: ştie numai că agresorii săi erau în număr ele trei sau patru.

— Primul ministru al Angliei i-a făcut adineauri o vizităd-lui de Ronzaud, adăugă d-na Bouvatier, şi după ce l-a felicitat, l-a asigurat că va fi pus totul în mişcare pentru a găsi pe autorii acestui atentat.

Domnul Robertson ridică paharul în care un chelner în smokingalb îi turnase un whisky sifon.

— În sănătatea acestui enigmatic erou care, încăodată a apărat interesele scumpei mele Franţe, cu atâta îndrăzneală şi spirit. Un sfert din sângele meu este francez şi n-aş putea preciza de care parte a Canalului mă simt mai aproape de patrie.

Cu un gest, d-na Thylda Ruiz atrase atenţia grupului

asupra a doi bărbaţi înalţi de stat, laţi în umeri, cu aerul de ofiţeri în civil, care intraseră în hol.

— Intervenţia lui de azi după-amiază nu împiedică poliţia să-l caute pe Rombul Roşu, spuse ea. Aceşti domni sunt inspectorii principali Montgomery şi Riley, doi dintre cei patru mari şefi ai ScotlandYardului, pe care presa îi numeşte „the big four". Mi-au fost arătaţi numiţi de curând. Vin aici pentrucă organizează, pare-se, un serviciu special de supraveghere. Cele câteva înalte personalităţi internaţionale care locuiesc la White Palace, se tem de nu ştiu ce din partea Rombului Roşuşi au cerut să fie ocrotiţi împotriva lui. Delegaţia germană, mai ales.

Gaynor ridică ochii şi braţele spre cer, luându-l de martor pe Dumnezeu.

— Facă cerul să fie prins odată omul acela nesuferit!

— Pentruce spui asta? E foarte rău.

— Pentrucă sunt principala lui victimă. Pentrucă, doamnelor, nu vă mai ocupaţi de mine. Înainte ca paiaţa aceea să se apuce să facă şotii grangurilor Conferinţei, în fiecare seară ascultaţi poveştile şi glumele mele, care, recunosc, nu sunt întotdeauna prea fine, dar care, totuşi, vă făceau să râdeţi, ceeace tot e ceva, căci râdeţi atât de frumos. Sau executăm scamatorii care vă intrigau. Acum, nu vă mai ocupaţi decât de acest Romb Roşu!Şi doar mai am poveşti frumoase în sacul meu! Da...

Domnul Robertson zâmbi politicos, însă miss Edithizbucni în râs.

Lucienne gândea: „Se distrează cu fleacuri, uneori e un bufon. Şi, cu toate acestea, prezenţa sa mă ţine încordată... Mă silesc să mă gândesc la el şi mă gândesc neîncetat. Dacă m-ar lua în braţe, cred că i-aş spune că-l iubesc!"

Domnul Robertson oferi tuturor ţigări. Gaynor luă una, şi-o vârî în nas şi o scoase prin ureche; o înghiţi şi o găsi iar în buzunarul dela vestă - însă toată lumea ştia ca o ţinea tot timpul în mână.

Dealtfel, efectul scamatoriei, fu pierdut, căci se produse

o uşoară rumoare: inspectorii Montgomery şi Riley, ţepeni, gravi, traversau holul, după ce fuseseră la etajele de sus pentru a verifica dacă serviciul de supraveghere organizat împotriva Rombului Roşu funcţiona riguros.

Or, la trecerea lor izbucnise o veselie pe care ei nu şi-o explicau. Se mirau vădit că erau astfel priviţi de către nişte oameni care râdeau, şi aerul lor surprins îi făcea şi mai comici.

Aveau pe spate, fiecare, câte un romb roşu, însemnat cu linii mari cu creta.

Veselia, discretă la început, deveni un imens hohot. Se întoarseră pentru a vedea motivul: această mişcare aduse romburile roşiişi mai în văzul tuturor. Elegantul public din hol hohoti unanim. Gentlemenii congestionaţi se înăbuşeau, se înecau. Teama ca lacrimile să nu le şteargă rimelul nu mai reţinea doamnele; râsetele lor ascuţite le acopereau pe ale bărbaţilor.

Chelnerii, care nu mai puteau de atâta râs, fură siliţi să pună jos tăvile... Muzicanţii din orchestră se opriseră în mijlocul „Dansului Anitrei” şi, cu instrumentele puse jos, se ţineau de coaste.

Între timp, Montgomery şi Riley, gravi şi înţepaţi, căutau motivul acestei veselii şi se întorceau în toate părţile, ca nişte manechine...

Însfârşit, un „groom” îi conduse afară pe cei doi detectivi, din ce în ce mai uluiţi...

Thylda Ruiz zâmbise, ceea ce, pentru ea, însemna mult. Cât despre miss Edith, ea se tăvălise ca de farsele unui clown. Îşi recăpătăcu greu respiraţia.

— Ah! Rombul Roşu este o minune! exclamă d-na Bouvatier. Dar să apară odată! Să-şi scoată masca... Suntem toate îndrăgostite de el!

— Adevărat, nu se ştie cine este? întrebă domnul Robertson. Ce păcat că păstrează anonimatul!

Gaynor se ridică şi luă o înfăţişare solemnă.

— Eu ştiu cine este! exclamă el.

Aceste cuvinte îi atraseră nu numai atenţia grupului în care se afla, ci şi a grupurilor vecine.

Părăsise tonul glumeţşi afirmase acest lucru cu multă gravitate.

— Ştiţi cine este Rombul Roşu? spuse glasul dulce şuierător al Thyldei Ruiz. Spune-ne repede şi nouă!

În picioare, cu o mână pe inimă, Gaynor vorbi foarte tare:

— Până acum, spuse el, Rombul Roşu a păstrat, într-adevăr anonimatul, dar devremece vă exprimaţi păreri atât de măgulitoare asupra lui, a venit momentul să-şi arunce vălul... Am să vă informez... Ascultaţi-mă, doamnelor şi domnilor, ascultaţi-mă cu atenţie, „eu sunt Rombul Roşu!”.

Râsetele, reîncepură în grupurile apropiate, însă moderate şi nu durară mult. Deoarece Gaynor vorbise foarte serios, lumea se aşteptase la o revelaţie.

Singurul element comic, fu aerul deznădăjduit pe care-l luă, constatând că nu se acorda încredere afirmaţiei sale.

— Cum?... Nu mă credeţi? Ce sceptici sunteţi! Ce vă trebuie pentru a vă convinge? Şi eu care mi-am dat atâta osteneală pentru a face romburile pe spatele celor doi domni dela poliţie, fără ca d-voastră să observaţi... fără să vă părăsesc!... aşa, dela distanţă... cu un fluid... Vai, lumea e foarte incredulă, astăzi!

Numai d-na Thylda Ruiz nu râdea. Îl privea ţintă pe Gaynor.

... Sfârşitul spectacolelor aduse omulţime strălucită în hol. Apoi, luminile se stinseră, una după alta, căci la Londra, ordonanţe severe de poliţie reglementează orele când este îngăduit să mănânci sau să bei.

Toată lumea se ridică. D-na Bouvatier avea să le conducă acasă pe Lucienne şi pedomnişoara Edith. Domnul Robertson, deşi sosise în după-amiaza aceea, avusese norocul să obţină o cameră la White Palace.

În clipa aceia şi în învălmăşeala plecării, Lucienne se apropie de Gaynor şi-i spuse în şoaptă:

— Îmi place mai curând când nu povesteşti anecdote... O! da, prefer!

Gaynor fu pe punctul de a-i răspunde: „Ce multă dreptate ai, Lucienne! Îţi mulţumesc mult că gândeşti astfel!” Însă ar fi fost periculos pentru el, ca ea să ghicească, să întrevadă, să presupună chiar, că clovneriile lui erau o deghizare caşi paltonul caraghios şi masca de Arlequin. Trebuia ca şi Lucienne să rămână înşelată. Era prea blândă, prea încrezătoare, pentru a susţine lupta necurmată care este păstrarea unui secret.

Şi la câţiva paşi, Thylda Ruiz observa, cu o bunăvoinţă rece.

— Greşiţi, scumpă domnişoară! răspunse Gaynor. Însă astă seară n-am fost lăsat să spun câteva istorioare, care sunt foarte bune... Aceea a bătrânicii surde lângă care se trăgea cu tunul şi care, la fiecare lovitură, întorcându-se către soţul ei, îi spunea: „Noroc”! fiind convinsă că el strănutase... Ha, ha, ha!...Şi aceea a Auvergnatului econom care se bucura zgomotos de scăderea preţului benzinei cu trei franci la o sută de litri fiindcă avea o brichetă! Ha, ha, ha!

Frumoşii ochi negri ai Luciennei se umplură de tristeţe.

Nu ştia că Gaynor făcuse o sforţare dureroasă pentru a spune caraghioslâcuri, în clipa aceea.

*

De îndată ce se goli holulşi se stinseră luminile,White Palace se cufundă în tăcerea deasă a nopţii londoneze.

O siluetă urca pe furiş scara, de-a lungul peretelui, oprindu-se la cel mai mic zgomot pentru a trage cu urechea. Era Piacent. Şi doar nu locuia la White Palace.

La etajul cinci, cameristul de serviciu se sculă de pe scaunul aşezat într-un colt întunecos, îi ieşi înainte şi-l spuse în şoaptă:

— Bună-seara, domnule Piacent. Am aprins în salonul

verde. Nu-i încă nimeni acolo.

— Bine, Beppo! Când vom fi acolo, rămâi în faţa uşii pe coridor, şi nu te mişca. Supraveghează cu atenţie, şi fii gata la orice.

— Fiţi liniştit, domnule Piacent. Am un revolver în buzunar.

Acest salon verde, aflat într-un unghi al uriaşei clădiri, la capătul unui coridor, era perfect izolat; la dreapta, doi pereţi groşi; la stânga, golul unul ascensor care nu funcţiona noaptea; în faţă, în coridorul unde veghea Beppo, o cameră de baie închisă pentru reparaţii.

Curând sosiră, pe diferite scări, şi în cea mai mare tăcere, Thylda Ruiz, Lemaitre şi personajul căruia i se spusese adineauri, în hol Robertson.

Nu mai era bătrânul englez din provincie, tradiţional, zâmbitor, puţin obosit, ci un om solid, cam la cincizeci de ani, al cărui păr albise prea devreme.

Chipul său avea o expresie de viclenie şi de brutalitate.

Se aşeză în faţa unei mese, ca un şef, cu ambele mâini întinse în faţa lui, cu degetele încovoiate ca nişte labe cu gheare.

— Am venit să aflu chiar de la voi ce se întâmplă, spuse el. O asemenea serie de eşecuri este absolut de neadmis. Aveţi la dispoziţie colaboratorisubalterni numeroşi şi devotaţi, poate, chiar cei mai buni pe care-i are „Hapis”. Aţi angajat fonduri considerabile. În afară de asta soarta v-a favorizat! Vi s-au oferit prilejuri uimitoare. Şi până acum, nimic decât insuccese. Ei, Thylda Ruiz, dumneata care conduci această secţie, ce ai de spus?

Se exprima în limba germană, fără cel mai mic accent, însă asta nu stabilea nimic cu privire la naţionalitatea sa, căci adineauri în holvorbisetot atât de perfect şi englezeşte şi franţuzeşte. Avea un tic: din când în când rostea un fel de mormăit înăbuşit.

Thylda Ruizrăspunse tot în germană:

— Domnule Hardmann, de fiecare dată ne-amizbit de

aventurierul acela necunoscut care este cu adevărat formidabil.

S-ar spune că ştie, în fiecare minut, ce vrem să facem.Şine contracarează încercările cu o precizie uluitoare. Ziarele n-au arătat decât o singură faţă a lucrurilor... Spre exemplu, documentarea aceea atât de considerabilă, atât de importantă asupra mai multor ţări, pe care Rombul Roşu ne-a luat-o de sub nas?... Ei bine, noi eram siguri că vom pune mâna pe ea... Am fi căpătat un preţ enorm pentru ea... N-a existat afacere mai bine pregătită şi care să pară mai uşoară. Un fruct copt, bun de cules... Omul de încredere al delegaţiei germane luă un taxi care se nimeri să fie, ca din întâmplare, maşinacare a fost făcută special pentru noi la Amsterdam şi care poate fi umplută, în câteva secunde cu gaz soporific; e deajuns ca şoferul să apese pe o pară de cauciuc, care pare să fie aceea a claxonului, pentru a face să se vaporizeze un anumit lichid aşezat sub podea. Numai că, atunci când germanul se urcă în maşină cu pachetul de registre, şoferul nu era Lemaitre!... Era desigur blestematul acela de Romb Roşu!În orice caz, era un individ care luase înfăţişarea lui Lemaitre şi-i imita vocea. Maşina noastră i-a servit banditului acela pentru a ne sufla afacerea de sub nas!

Plimsoll a găsit-o în aceeaşi seară, aici, la uşa hotelului; un bileţel de mulţumire ironic era prins cu un ac înăuntru.

— Nu numai că vă bate dar îşi mai şi bate joc de voi! spuse Hardmann, după mormăitul său surd nervos.

Piacent luă cuvântul pe un ton umil pe care-ldezminţea mânia care-i fulgera în ochii întunecaţi, şi cu uşorul zâzăit pe care-l păstrează cei cu sângele amestecat, în toate limbile.

— Domnule Hardmann, omul acesta este duşmanul cel mai de temut pe care l-a avut vreodată „Hapis”! Precauţiunile cele mai minuţioase nu ajung împotriva lui. Să vedeţi, domnule, la legaţia franceză erau doi servitori

care erau ai noştri. Ne costau scump, dar ne informau. Erau supravegheaţi 24 de ore din 24, de către agenţii noştri care, mai ales pe stradă, îi urmăreau pas cu pas. Îi întâlneam într-un mic restaurant din Soho, unde nu intrau decât la un semnal care îi asigura că nu fuseseră urmăriţi. Mai multă prudenţă nu există! Într-o bună seară, îi aştept în zadar. Patronul îmi înmânã un plic, adus de un necunoscut, şi care conţinea următoarele cuvinte: „Nu-ţi mai pierde vremea aşteptând zadarnic!” în mijlocul unui romb roşu desenat pe o hârtie... Agentul care-i urmărea mi-a jurat că cei doi servitori dispăruseră ca prin farmec la colţul unei străzi.

N-au mai fost revăzuţi la Londra,... însă un prieten mi-a afirmat că i-a întâlnit, între doijandarmi, pe cheiul de debarcare, la Boulogne.

Probabil că au fost transportaţi cu vreun vapor francez, în ascuns de englezi, bine înţeles.

Azi după-amiază, am izbutit să-l aducem pe Louis de Ronzaud la Nelson Mansions, şi vă asigur că n-a fost uşor!

Am făcut mai mult decât să prevedem totul, am avut noroc, căci o nimica toată putea face să rateze telefonul... Şi ştiţi cum s-a sfârşit totuşi povestea!Înziare aţi mai putut vedea şi afacerea comisionarului olandez, afacerea coşului de hârtii a dansatoarei ruse, afacerea portofelului de piele albastru al preşedintelui Camerei Comunelor, şi încă multe altele în care, de la începutul Conferinţei, ne-am făcut de râs, întocmai ca şi în afacerea de la Veneţia, unde aţi fost de faţă şi ne-aţi ajutat cu sfaturile d-voastră, domnuleHardmann!...

Lemaitre luă la rândul său cuvântul, avea un ochi umflat şi vânătăi pe obraji şi pe frunte.

— Iertaţi-mă că mă arăt în halul acesta. Sunt voinic, am fost campion la aruncarea greutăţii în 1910, şi de lupte în 1920... Am luptat la Folies-Bergère... Am antrenat boxeri de categorie grea care spuneau că pumnul meu nu-i de aruncat... Şi nu mă sperii uşor! Nu tremur! Când e vorba

de o treabă serioasă, sunt prezent! Ei bine! Ce-am încasat de la Rombul Roşu pe vaporul Calais-Dover, numai pielea mea o ştie!... Domnule Hardmann, nu există om pe lume care să mă ciomăgească de două ori la rând! Individul acela e mai mult decât un om... este ceva cum nu se vede decât în cărţi...

— Dar, în sfârşit, cum de nu te-ai descotorosit încă de înşelătorul acela periculos? întrebă şeful... Erau vremuri când a ataca „Hapis”-ul, era egal cu o sinucidere... i

Glasul mătăsos al Şerpoaicei răspunse:

— Dacă l-am cunoaşte, s-ar duce repede să-şi salute venerabilii strămoşi, precum spun prietenii noştri chinezii. Din nefericire nu ştim mai mult decât presa şi publicul, despre el. Piacent l-a bănuit pe Gaynor, francezul acela care a fost aseară în grupul nostru, domnule Hardmann...

— Cred că l-am văzut la Veneţia, când am înghiţit hapul acela, spuse Piacent. Numai pentru asta, am chef să-i trimit câteva gloanţe în burtă.

— Păstrează-ţi gloanţele pentru un prilej mai bun!, reluă Thylda Ruiz... Pe vapor, în timp ce Lemaitre mânca bătaie, Gaynor era sub ochii luiPiacent şi ai mei, la câţiva metri.

În ziua dispariţiei maşinii, era bolnav şi n-aieşit din cameră. Azi după-amiază, pe când ne mergea atât de prost, el era de peste o oră în salonul de corespondenţă, scriind scrisori. De fiecare dată a fost la fel.

— Adineauri, în hol, era lângă mine în timp ce li se făcea detectivilor farsa aceea, întări Hardmann.

Mormăi iar, apoi adăugă:

— Dar unde-i Migliozzi?

— Supraveghează uşa lui Gaynor, răspunse Piacent... Iar Beppo, supraveghează, pe coridor, uşa acestui salon... Niciodată nu iei suficiente precauţiuni...!!

Apoi adăugă, aruncând o privire Thyldei Ruiz:

— Mi-ar place atât de mult să am un motiv să-l curăţ pe Gaynor.

Şeful chibzui câteva mimate.

— Vă rog să nu mai întreprindeţi nimic până nu-l veţi fi demascat şi suprimat pe acest misterios Romb Roşu. Pentru asta trebuia să i-o luaţi înainte în gândire, în pregătire. Cum să ajungeţi la acest rezultat? Câteva directive vă vor indica-o.Vi le voi comunica mâine. Am un motiv să nu vorbesc mai mult astă seară, un motiv seriosAcum, să ne despărţim. Bună-seara!

Se ridicară. Lemaitre deschise uşa.

— Beppo! chemă Piacent, în şoaptă. Beppo! Nici un răspuns. Şi nici o siluetă omenească nu se zărea în coridorul slab luminat.

Thylda Ruiz făcu un pas înainte - şi fu cât pe ce să cadă, împiedicându-se de un corp întins, cu faţa în jos. Un corp legat, cu gura astupată, şi care fu repede recunoscut ca fiind cel al lui Beppo.

Când fu liberat şi-şi recapătă respiraţia, cameristul povesti, cu glas scăzut, gâfâitor:

— Şedeam, treaz, atent. Deodată, fără să fi auzit cel mai mic zgomot, am fost apucat pela spate şi într-o clipă eram legat burduf. Nu m-am putut apăra, şi nici striga.

— Dar agresorul?

— Am fost imediat cu faţa în jos. N-am putut vedea nimic. La un moment dat, am încercat să mă întorc pe o parte, pentru a arunca o privire. Am primit un picior în coaste, care mi-a tăiat respiraţia. Tot ce ştiu, şi de asta sunt sigur, este că acum un minut încă asculta cineva la uşa voastră.

Cum domnea o tăcere desăvârşită în coridor, Lemaitre aprinse lumina pentru a găsi vreo urmă de-a agresorului.

— O! Uitaţi-vă! Pe uşă! Iar dânsul!exclamăLemaitre.

Într-adevăr, pe canatul din dreapta, se putea vedea binecunoscutul semn, un romb cu cretă roşie, şi aceste cuvinte în franţuzeşte:

„Mulţumiri pentrucă m-aţi pus în curent. Cât priveşte să mă omorâţi, precum îşi manifestă Piacent intenţia, asta niciodată! Maimuţa aceea nu-şi va omorî decât proprii

pureci. - R. R.”

Piacent tremura de furie. La propunerea lui, se urcară fără zgomot, umbre strecurându-se în semiîntunericul plăcut încălzit al hotelului adormit, până la etajul opt, unde se afla camera luiGaynor.

Zăriră silueta lui Migliozzi, în smoking, cu o orhidee la butonieră, cu mâinile în buzunare.

— Nu s-a mişcat din cameră! şopti el.

— De când eşti aici?

— Cu mult înainte de a vă fi întrunit voi jos!

O rază de lumină pătrundea prin gaura cheii. Piacent îngenunche.

Se ridică, dezamăgit, şi, cu un ton duşmănos:

— Da, e aici... în pijama... Citeşte un magazin... Aşadar nu-i el. Îmi pare rău. Căci voiam să-l sugrum imediat, să-l sugrum, fiindcă cu revolverul sau cu cuţitul, e prea scurt, pe omul care a scris fraza aceea pe uşă! Jur că nu va muri decât de mâna mea!

— Şi eu mi-am făcut aceeaşi făgăduială, domnule Piacent, spuse vocea greoaie a lui Lemaitre. Dar să ne socotim fericiţi dacă nu ne curăţă el pe noi!

— Tăcere! Şi veniţi în camera mea!

În camera sa, Hardmann aşează cinci scaune unul lângă altul. Se aşezară. Şi şeful începu, în şoaptă:

— Adineauri, v-am anunţat directive. Dacă nu vi le-am dat, n-afost pentrucă aveam nevoie să chibzuiesc, precum v-am spus. Ci fiindcă simţeam că ne ascultă cineva. Aveam un fel deintuiţie. Nici nu-mi închipuiam, de altfel, că mijlocul era atât de simplu... Credeam că era un microfon sau un alt aparat asemănător. Acum,nu mă mai tem de aşa ceva. Iată despre ce-i vorba. Mai întâi: probabil că duşmanul a ascultat tot ce-aţi vorbit în subsolul de la Nelson Mansions... şi n-a pierdut un cuvânt... Plimsoll era cu voi. A fost vorba, după cum mi-aţi spus, despre casa noastră-garaj, din Limehouse, cartierul docurilor, cartierul chinezesc... Duşmanul a auzit asta... Desigur că va pregăti

o vizită prin spargere acolo... dacă n-a făcut-o încă, e fiindcă nu ştia de casa aceea; acum, sunt sigur că-şi va îndrepta sforţările într-acolo... Avem multe hârtii acolo. Chiar de mâine, să fie transportat totul, la loc sigur.

Îl veţi înştiinţa pe Plimsoll, să-şi deschidă bine ochii şi să ne telefoneze imediat dacă apare Rombul Roşu, dar să nu-i spuneţi despre ce vizitator ilustru poate fi vorba. Plimsoll nu-i bun decât pentru treburile mărunte. Şi-ar pierde capul şi ar strica totul... Să se instaleze pe casa de bani un dispozitiv electric, care să dea alarma la cea mai mică atingere.

Hardmann scoase mârâitul lui de fiară, apoi reluă:

— Cealaltă directivă este următoarea: lăsaţi să treacă vreo câteva zile, apoi pregătiţi o lovitură senzaţională, dar fictivă. Răpirea vreunui alt diplomat cunoscut, spre exemplu. Pregătiţi asta cu multă băgare de seamă. Dar fără a proceda prea pe faţă şi cu neglijenţă, altfel duşmanul va mirosi cursa. În acelaşi timp trebuie ca aceste pregătiri să nu-i scape şi să fie verosimile. Şi în clipa când cavalerul rătăcitor va veni să vă încurce treburile, treburile acestea vor fi numai capturarea lui. Ai înţeles, Thylda? N-ai decât să conduci această operaţiune aşa încât să pară adevărată şi succesul este sigur.

— Fiţi liniştit, domnule Hardmann, nu voi lăsa să-mi scape nimic.

— Dar cel mai important este să-l discreditäm pe duşman în faţa publicului, în ochii căruia trece drept erou. Bărbaţi şi femei, toţi îl admiră. Marea parte a presei îi împleteşte lauri; acele câteva ziare care-l socotesc drept un bandit îşi exprimă atât de neîndemânatec părerea încât ea se întoarce împotriva lor. Cât despre poliţie, ea îl caută foarte serios, căci aici, în Anglia, teul este luat în serios; şi apoi, pentrucă mai mulţi delegaţi la conferinţa petrolului, care se tem de Rombul Roşu, au cerut ajutor şi ocrotire; însă Scotland Yardului îi plac oamenii bravi şi iscusiţi; mă tem că duşmanul nostru se bucură, de multă simpatie

acolo.

— Şi nu trebuie uitat că omul acesta a lucrat până acum numai potrivit intereselor Angliei şi Franţei!...

— Foarte just, Thylda. Ei bine, trebuie ca presa, să-şi schimbe această părere atât de falsă. Trebuie ca, atunci când îl vom suprima pe acesta duşman, să nu fie regretat şi, mai ales, ca nimeni să nu se intereseze prea mult de felul în care-şi va fi găsit cuvenita moarte.

După ce mai mormăi odată, Hardmann reluă:

— Căci nu-i un individ care să se lase suprimat fără să se apere! Deci, mai întâi să-l ponegrim, să-l facem odios!

— Dar cum?

— De când obiceiul de a-mi pune întrebări, Piacent? Am un plan gata pregătit. Nu-mi lipsesc decât câteva amănunte. Nu putem aduce la îndeplinire acest plan înainte de opt zile, însă rezultatele sunt sigure. Când vă fi totul gata, vă voi înştiinţa.

CAPITOLUL V

Două zile mai târziu. Seara. Ceaţa care mai domnea încă, era aproape de nepătruns.

Gaynor ieşise din hotel, îmbrăcat cu faimosu-i pardesiu de călătorie, violet, şi având sub braţ un pachet. Era oare urmărit? Nu, căci plecase pe neaşteptate şi printr-o uşă de serviciu. Un asemenea timp făcea cu neputinţă o urmărire.

Dispăru în ceaţă...

Cum cunoştea perfect Londra şi avea un simţ de orientare ca de orb, izbuti ajungă la gara Charing-Cross; acolo, într-un colţ întunecos, desfăcu pachetul care conţinea un pardesiu vechi, un fular de lână şi o şapcă purtată; îmbrăcă aceste catrafuse şi împachetă pardesiul violet, pălăria sa moale, mănuşile sale. Pachetul acesta nou, îl depuse la garderoba gării.

Apoi îşi lungi puţin mustaţa cu ajutorul câtorva fire de cârlţi, şi-şi argintă puţin ansamblul, apoi tâmplele şi sprâncenele...

Îmbrăcă o pereche de ochelari grosolani, îşi încovoie talia, începu să şchioapete, căci silueta face adeseori să fii recunoscut.

Astfel schimbat, părea un bătrân mecanic sauşofer, care se înapoia în mahalaua sa, târându-şi piciorul.

Ajunse la Bloomsbury, cartierul pensiunilor de familie. Ceaţa, mai puţin deasă, abia întuneca luminile.

Găsi unloc pe imperiala acoperită a tramvaiului care avea să-l ducă la îndepărtatul West-India-Dock-Road. Gaynor îşi repeta textul acelei însemnări care fusese găsită asupra cadavrului celui de-al doilea agent trimis de la Paris

pentru documentul 127:

VIDR - PLIM - MILL – 717

— „Este redactat în englezeşte. WIDR însemnă West-India. Dock. Road... PLTM, este ticălosul acela de Plimssol... Restul MILL - 717, este referitor la o casă de bani a cărei cheie am stabilit-o datorită desenului acela pe careDomnulFrançois-Clément l-a luat drept un plan al oraşului... Reprezintă o cheie secretă... Restul, însă, nu-l pricep... MILL înseamnă moară în englezeşte. Nu există nici o moară în Limehouse?...

Trecură prin Whitechapelşi ajunseră la cheiurile Tamisei, şi în cele din urmă în „Chinatown” al Londrei unde, cu toate zgomotele europene te puteai crede la Shanghai sau Pekin.

Gaynorpărăsi vehiculul şi o apucă spre West-India-Dock-Roadţinândcapul plecat şişchiopătând mai tare, pentru a părea cât mai cât mai scund şi a nu atrage prea mult atenţia printre Galbenii aceia micuţi.

Se angajă într-ostradă plină de cotituri: „The Causeway of Limehouse” care este graniţa oraşului chinezesc.

De îndatăce coti colţul străzii, Gaynor avu impresia că în câţiva paşi călcase enorma distanţă care desparte Londra de ExtremulOrient.

Gaynor se orientă fără şovăire prin străduţele acelea. Cunoştea de mult toate întortocherile complicate, obiceiurile, pericolele cartierului acela pitoresc. Şi era a patra oară, în săptămâna aceea, când venea în explorare.

De data aceasta, avea de gând să acţioneze...

Ajunse deodată în faţa unui spaţiu imens şiîntunecos, unde numeroase luminiţe străpungeau ceaţa de nepătruns a nopţii. Fantome de corăbii, de pontoane, de macarale, de punţi, se înălţau la omică distanţă. În întuneric, se auzeau valuri lovind domol cheiurile cărui fluviu?!

Yang-Tse-Kiang? Hoang-Ho? Mikong? Nu, era Tamisa!

Puţin mai departe, o clădire joasă din piatră cenuşie, se întindea nedesluşit la marginea fluviului. Printr-una din

ferestrele singurului etaj, filtra o luminiţă.

— Prea bine, domnule Plimsoll, murmură Gaynor... Mai eşti încă aici. Acuşi, când te voi vedea plecând, voi fi sigur de absenţa dumitale... Mi-a trebuit timp până să-ţi dau de urmă, dar n-a fost timp pierdut zadarnic.

Gaynor sprijini de un gard pentru a aştepta.Ceaţa a se prefăcea într-o ploaie, nevăzută, pătrunzătoare şi glacială. Vechiul pardesiu nu era îndestulător pentru noaptea aceea a Londrei.

Îşi repetă:

— Care să fie oare înţelesul special al cuvântului „Mill”? Sărmanul agent care, înaintede a fi ucis, scrisese aceste însemnări prescurtate, ar fi putut fi mai puţin obscur...

Ploaia deveni şi mai rece. Ghiaţă topită... Când avea să plece oare Plimsoll?Cât era ceasul? Zece şi douăzecişicinci... Aşteptarea aceea era cu adevărat dureroasă...

Umbre furişe de Celeşti treceau din când în când, însoţite de chinezoaice - păpuşi sau de mulatre mai înalte, mai greoaie, cu glasuri răguşite. Nu-l zăreau pe Gaynor, care era bine ascuns...

Era oare la Londra sau în Asia?

Lumina se stinsese, deodată, la fereastra care acum era complet întunecată.

Se auzi zgomotul unei uşi trântite. Apoi, a siluetă înaltă traversă cheiul, coborî câteva trepte. Motorul unei bărci bubui brutal, se îndepărtă în ceaţă. Tăcerea se aşternu iar.

Gaynor mai aşteptă câteva clipe. Cu un gest îşi lipi mai bine mustaţa de cârlţi, îmbrăcă iar ochelarii pe care-i scosese. Apoi, şchiopătând greoi, se îndreptă spre clădirea pe care o părăsise Plimsoll.

Ţinea în mână două chei noi care străluceau în întuneric şi graţie cărora, uşa cedă curând, încetişor.

Intră, fără cel mai mic zgomot şi stătu câteva clipe să se bucure de căldura casei, cu urechea la pândă...

La etaj, se auzea tic-tacul unei pendule; din când în când

vântul sufla în ferestre.

Aprinse o lampă de buzunar: în faţa lui erau treptele unei scări înguste şi învârtită. Urcă.

Un cabinet mare de lucru, sever, ordonat, ca acela al unui om de afaceri din „City”.

Pe pereţi tablouri, foarte banale.

În faţa scării, o uşă pe care Gaynor o deschise: un miros de cauciuc şi de benzină îl izbi în nas...

— Iată garajul unde-şi adăposteşte maşina cu gaz adormitor... da, la piciorul acestei scări, murmură el. Bun de ştiut! Şi trebuie să existe o uşă care dă într-o străduţă paralelă cuCauseway...

Închise uşa şi reluă, tot pentru sine:

Mica însemnare spune: WIDR, adică West-India-Docks-Road... PLIM... Plimsoll! Restul MILL 717... Tot nu înţeleg... Ce poate avea o legătură cu o moară aici?

Examină mobilele, se uită pe pereţi.

„Nici urmă de moară... Am să dau oare greş fiindcă nu pricep? Şi doar n-o fi ceva grozav..” A! tabloul acesta, „Angelus!’’. Ei, drăciei asta era: „Angelus’’ de Millet... „MILL” Millet! O copie proastă, aproape o cromo, dar interesant trebuie să fie ceeace-i la spate!

Desprinse tabloul şi scoase la iveală uşa unei case de bani, rotundă, din oţel gros...

Aici este comoara! Documentul 127 şi multe altele încă, pot fi înăuntru... Dar să fim atenţi. Băieţii sunt prevăzători! Sau poate că mă aşteptau? Există nişte fire electrice care ar putea da alarma.

Într-adevăr, în dreapta şi în stânga uşii, căută şi găsi două fire, ascunse sub tapetul peretelui. Le tăie cu un cleşte.

„Păzea la amprentele digitate pe care le-aş putea lăsa ca semnătură!”

Îşi îmbrăcă nişte mănuşi de cauciuc, la fel ca acelea folosite de chirurgi.

Apoi scoase din buzunarul de la vestă o cheie minusculă

„MILL 717, spune însemnarea. Asta trebuie să însemne şapte jumătăţi de tur de cheie într-o direcţie, apoi unul în cealaltă şi pe urmă iar şapte înprima. Să încercăm!

După ce învârti, precum spusese, trase uşa.

Se deschidea!...

Dar decepţie! Casa de bani era absolut goală... Nici o hârtie.

„Au scos totul!... Chiar merita să-mi dau atâta osteneală!... În sfârşit, am să le las mica mea semnătură... Va apare în ziare şi în felul acesta va afla dl. François-Clément că am ajuns până la cuib...

Scoase bucăţica de cretă roşie de care se folosise de atâtea ori de la sosirea sa în Anglia şi trase un romb pe uşa casei de bani.

Îşi scotea mănuşile şi se pregătea să coboare scara.

În clipa aceea se aprinseră toate luminile.

Din cadrul uşii garajului, Plimsoll îl ţintea cu un revolver mare militar.

— Sus mâinile! Repede! La cea mai mică mişcare te prefac în mumie! spuse glasul nazal, hămăitor al Americanului.

Cu toată repeziciunea-i obişnuită, Gaynor, luat prin surprindere nu-şi putu scoate browningul pe care-l purta la subţioara stângă, într-o teacă specială, prinsă de vestă.

Ridică liniştit mâinile şi spuse:

— În regulă, Plimsoll... Sunt prins. Mă predau... N-ai dece te teme...

— Cu faţa la perete!... Haide, întoarce spatele, şi dacă încerci să cobori mâinile, trag!... Trei gloanţe în rinichi!

Gaynor se supuse. Luptătorii înnăscuţi ştiu să-şi recunoască înfrângerea, gândindu-se la revanşă!

Plimsoll îi luă revolverul şi-l pipăi pentru a se asigura că nu mai avea altă armă.

— Ai crezut că mi se poate spiona casa trei nopţi la rând fără ca un Chinez oarecare s-o remarce şi să mi-o spună? Le plac banii, Chinezilor! Nu ajunseseşi nici la jumătatea

străzii Causewayşi primisem deja telefoane de la trei dintre ei: vor veni mâine dimineaţa să-şi ia plata... Nici măcar cifrul casei de bani nu l-am schimbat! Lasă jos mâinile şi întoarce-te!... dar bagă de seamă, lătrătorul meu te pândeşte... Pentru ce dracu ai venit aici?

— Numai pentru a-ţi ura, cu mult înainte, un Crăciun fericit, scumpe domn Plimsoll!

Degetul păros apăsă puţin pe trăgaci.

— Nu face pe grozavul! Dacă mai apăs puţin ţi se întâmplă ceva foarte nesănătos! Un glonte în burtă!... Te depun pe chei!... O patrulă de poliţişti te culege, te ridică şi ajungi la Spitalul Francez... Peritonită şi laparotomie de urgenţă care nu reuşeşte niciodată!... şi s-a sfârşit cu tine! Haide, vorbeşte, ce sperai să găseşti în casa de bani?

— Fotografia logodnicei mele!... Nu fii prost, Plimsoll... eşti om de afaceri... Ne-am putea înţelege... Dacă vrei să-mi aduci mâine, unde-ţi voi spune eu, tot ce nu mai este în casa de bani dar a fost, poţi căpăta cu ce să trăieşti boiereşte restul vieţii pe Riviera franceză... Soarele e mai frumos acolo decât aici, băiete!

Chipul lui Plimsoll îşi schimbă expresia... Nu mai ţinea degetul pe trăgaci...

— Aşadar, pretinzi, Franţuzule, că ai fi în stare, cu toată mutra ta sărăcăcioasă...

— Fără discuţie... E bine să trăieşti între Mentonşi Cap d'Ail.

Ai ochii ieşiţi din cap... într-o bună zi au să-ţi cadă în farfurie; asta-i semn de guşă exoftalmică, şi cere o climă mai caldă şi mai uscată.

— Asta înseamnă că eşti trimis de nişte oameni cu mulţi bani... Şi spui că ar plăti bine...

Din lăcomie, Americanul se lăsa atras, cerând explicaţii.

Dar, deodată, zări, cele patru linii trasate cu cretă pe uşa casei de bani... Chipul său, sau mai curând botul său de animal, exprimă mai întâi uluirea, apoi o bucurie sălbatecă:

— Cum! D-ta!... D-ta eşti Rombul Roşu?..., şi eu te ţin aici, în faţa mea, dezarmat, prizonier... Banditul pe care-l caută ScotlandYardul...şi pe care prietenii mei vor să-l trimită la Channel pe calea Tamisei?

— Poate că sunt cine spui! Dar ceeace-ţi garantez este că nu-mi pasă nici de poliţie şi nici de prietenii tăi! Voi ieşi acuşi de aici, liniştit, şuierând o arie veselă.

Celălalt izbucni într-un râs ascuţit, prelung, care descrescu până se stinse, ca urletul unui lup.

— Ei, broscariiăştia de franţuzi... sunteţi de un optimism... Rombule Roşu, prietenii mei îţi vor pielea: o vor avea!... Peste zece minute vei fi mort, ca un şobolan care a gustat arsenic! Iar eu, îmi voi face reclama de a preda cadavrul Rombului Roşu dobitocilor de la Scotland Yard!... Două succese!... Nu mişca!... un singur deget dacă urneşti, s-a sfârşit totul pe dată...

Ţinându-şi ochii şi revolverul aţintiţi asupra lui Gaynor, care era prea departe pentru a risc-a totul, aruncându-se asupra Americanului, Plimsoll ridică receptorul, şi cu glasul său fornăit:

— Alo, Mayfair, şapte, opt, şase.

Era numărul lui White Palace.

— Alo, Mayfair, Şapte, opt şase? Centrala? Comunicaţi camerei 034 să vină imediat.

Nu exista cameră 034. Era deci o frază convenită şi telefonistul de la White Palace era în solda „Hanis”-ului.

Plimsoll închise aparatul, apoi, după câteva clipe, tot pândindu-l pe Gaynor, ridică din nou receptorul:

— Alo, daţi-mi comisariatul Limehomse, repede! Comisariatul? Vorbesc de la Indian Quay 75! Veniţi repede! Îl ţin în respect pe Rombul Roşu! Un individ cu o mustaţă mare falsă, un pardesiu vechi, o şapcă de lână şi o pereche de ochelari”.

Cu toate acestea Gaynor se prefăcea foarte vesel. Pentru a râde mai în voie îşi scoase şapca.

— Ai să fii mai puţin vesel acuşi, franţuzule. Când am să

aud claxonând maşina poliţiei, am să-ţi trântesc gloanţele în burtă şi în tigvă. Apoi am să spun: „Blestematul de Francez s-a repezit la mine, am trebuit să trag, în legitimă apărare”. Prietenii mei şi cu mine vom fi descotorosiţi de tine şi eu voi avea gloria de a fi curăţat, scurt, pe Rombul Roşu!

— Eşti oare beat, Plimsoll? Nu numai că nu mă vei ucide, dar îmi vei înmâna, chiar tu, documentul 127.

Voind să râdă, Americanul imită încă odată urletul lupului.

— Aşadar, eşti al treilea Francez trimis după127. Al treilea pecare-l omor. Unul a fost găsit mort; pe celălalt, bătrâna Tamisa nu l-a mai înapoiat niciodată, căci avea două pietroaie de gât, ca un câine rău ce era. Cât despre tine, auzi claxonul maşinii poliţiei... Ai să...

Nu-şi sfârşi fraza, orbit de şapca lui Gaynor pe care acesta, riscând totul pentru tor, i-o aruncase în obraz...

Americanul trase, însă Francezul, care se aplecase, îl apucă de picioare, îl trânti pe spate şi-i smulse arma.

— Acum, Plimsoll, un alt câine rău de Francez îţi spune: Noapte bună!

Răsunară două detunături. Americanul scoase timp de câteva clipe, uni gâlgâit groaznic, dând din mâini, apoi nu mai mişcă.

Se îngălbenise ca ceara şi privea ţintă în plafon.

Iar claxonul automobilului!... Şi încă odată!

Gaynor îmbrăcă repede cadavrului şapca sa, ochelarii şi pardesiul în buzunarul căruia erau două cutii cu cretă roşie. În câteva clipe îi puse şi o mustaţă impunătoare. Pe a sa şi-o scurtă, dezlipind partea falsă.

Paşii greoi ai câtorva poliţişti urcau scara, Gaynor se repezi înaintea lor:

— Iată individul, domnule şef! strigă el imitând vocea fornăită care vorbise adineauri latelefon... Sunt domnulPlimsoll, locatarul acestei case, şi cunoscut ca om

cinstit în cartier... Vă veţi putea informa...Înapoindu-mă acasă, l-am găsit pe individul acesta care-mi forţase casa de bănişi desenase pe ea... priviţi!... un romb roşu!... Da, este într-adevăr, spărgătorul, hoţul, Rombul Roşu, ce mai vorbă! L-am ţinut mult timp în respect cu revolverul, dar când v-aauzit s-aaruncat asupra mea... atunci am trebuit să trag.

Un poliţist dezlipi mustaţa falsă a cadavrului. Iar un altul îi cerceta buzunarele.

— Da, este Rombul Roşu! strigă acesta triumfător. Uite: creta lui roşie!

Şeful zâmbi mulţumit. Numele său avea să fiepomenit în legătură cu captura aceea senzaţională.Speranţa unei înaintări îl făcea să se înfioare pe când telefona la ScotlandYardpentrua anunţa vestea bună.

I se răspunse cu înfrigurare, că unul din„Big Four” însoţit de doiinspectori, plecau cu maşina.

„Acum trebuie să sosească şi „Hapis”ul, gândi Gaynor. Prea multă lume pentru mine... Mă simt intimidat.

Şeful se aşezase pe un scaun şi deschisese un carneţel.

— D-le Plimsoll, eşti bun să-mi spui cum l-ai surprins pe individul acesta?

— Desigur, domnule şef! răspunse Gaynor, rezemat de perete, cu mâinile la spate căutând comutatorul electric. Iată: Mă înapoiam liniştit, după ce mâncasem la restaurantul Wang-Fu, în colţul Pennyfields, când, apropiindu-mă de casă...

Lumina se stinse...

Poliţiştii se agitară prin întuneric, scoţând diverse exclamaţii.

Unul dintre ei găsi un comutator şi-l întoarse... Se făcu iar lumină...

Cadavrul era tot acolo pe jos, însă pretinsul Plimsoll dispăruse!

*

Gaynor ieşise prin uşa dinspre scara care ducea la garajul particular al lui Plimsoll. Acum, pipăind cu mâinile înaintea lui în întuneric, căuta ieşirea. Lampa de buzunar îi rămăsese sus în pardesiu.

În sfârşit, găsi uşa, trase zăvoarele, întredeschise un canat. Vântul îngheţat îl izbi în faţă.

Se afla într-una din străduţele acelea care fac din Limehouse un labirint de nedescurcat. Ourmă, mergând de-a lungul zidurilor şi şuierând, aşa cum îi făgăduise lui Plimsoll. Frigul era aspru. Tremura, deşi îşi ridicase gulerul hainei. La capătul acestei străduţe, e alta, şi apoi iar alta... Mergea la întâmplare.

În sfârşit ajunse la Causeway, dar, chiar în aceeaşi clipă auzi în depărtare, în urma lui, paşii grăbiţi ai poliţiştilor care-l urmăreau.

Aflaseră de la nişte vecini că omul mort nu era altul decât Plimsoll.

Începu şi el să alerge, dar, în faţa lui, la vreo sută de metri, îi zări pe Piacent, Lemaitre, Migliozzi şi încă doi bărbaţi, care înaintau cu paşi grăbiţi... unul din cei doi oameni era Kaleb, un ciudat şi periculos bandit...

Prins între două focuri!

Din fericire, lângă o casă se afla un cărucior încărcat cu lăzi. Se culcă pe după el. Cele două grupuri se încrucişară şi se îndepărtară fără a-l vedea.

Gaynor se aruncă într-o străduţă, coti într-o alta, alergă la întâmplare. Pe neaşteptate, se pomeni în West-IndiaDock Road, gâfâind, cu inspiraţia tăiată.

Auzi iar în urma lui goana şi strigătele poliţiştilor.

Şi strada aceea largă, viu luminată... aveau să-l descopere curând...

Alţi poliţişti îi aţineau calea...

Se simţi pierdut.

În clipa aceea, un taxi, venind dinspre City se opri lângă el, la marginea trotuarului.

În cartierul acela nu existau taxiuri nici ziua! Desigur că erau întăriri pentru poliţişti.

Dar un cap fin blond apăru la portierăşi glasul Thyldei Ruiz spuse:

— Repede, Gaynor... Urcă!

Şi adăugă în englezeşte, pentruca şoferul să nu se mire:

— Văd că ai scăpat ultimul autobuz! Noroc de mine, că m-am gândit să vin să te iau.

Gaynor, deşi surprins şi neîncrezător, nu putea sta la gânduri: se urcă.

— Dă-i d-ta adresa! spuse ea.

— Charing Cross!

Închise portiera... Maşina porni.

Gaynor voi să-i pună o întrebare Şerpoaicei, însă ea îl apucă de mână spunându-i: „St!... nu acum!”.

Ajunşi la gară, Gaynor coborî şi-şi scoase pachetul cu haine de la garderobă. Când înapoie, complet transformat, tânăra femeie spuse.

— „Iată cum s-a întâmplat: astă seară, mă plictiseam. M-am dus la Empire. Înapoindu-mă i-am văzut pe ceilalţi fără ca ei să mă zărească, pornind în grabă spre cuibul lor din Limehouse. Primiseră de laPlimsoll un telefon care în limbaj cifrat însemna: „Am pus mâna pe Rombul Roşul”. Întotdeauna mi-am închipuit că duşmanul nostru înverşunat erai d-ta, dar n-am vrut ca ei să te omoare. Am luat acest taxi şi am avut norocul să te salvez. Ascultă-mă, căci sosim: dacă ei te bănuiesc cumva, iată care ţi-e alibiul; am petrecut seara împreună la Empire, apoi am cinat la Pinoli’s.

— Te rog, spune-mi, pentru ce atâta bunătate dintr-odată?

Părăsiseră taxiul. White Palace strălucea, la câţiva paşi.

Cu o voce joasă, gravă, pe care Gaynor nu i-o cunoştea, tânăra femeie răspunse:

— Am crezut în puterea lui Piacent şi a celorlalţi... „Hapis”-ul mă uimise. Trata de la egal la egal cu puteri

mari. Şi apoi, am constatat că nu sunt decât o asociaţie josnică de bandiţi. N-au nici curajul, nici minunata d-tale ingeniozitate. Sub masca d-tale de bufon, pe care de mult ţi-am ghicit-o, eşti stăpânul lor. Nu ştiu ce urmăreşti să câştigi, dar eu sunt o forţă care te poate ajuta. Îmi place puterea! O caut! Sunt atrasă de ea! Dar aici putem fi văzuţi... Vino mai târziu să stăm de vorbă, uşa 312, la al treilea. După ora două, niciun risc.

Intrând în holul încălzit şi viu luminat, îl zăriră pe „domnul Robertson” şezând la o masă cu două doamne pe care le cunoşteau din vedere.

Gaynor istorisi în mod hazliu numerele programului de la Empire, pe care le cunoştea, căci văzuse spectacolul înainte cu două zile. Imită gesturile unei foci savante. Reproduse diferitele voci ale ventrilogului.

— Domnul Gaynor râdea cu atâta poftă încât direcţiunea localului ar fi fost în drept să-l pună să plătească încă odată, confirmă Thylda Ruiz.

CAPITOLUL VI

Paşii pazniculuı de noapte, târşiţi pe covor, se apropiară, ajunseră lângă uşa lui Gaynor, descrescură, dispărură...

Deci, peste un sfert de oră avea să fie ora două.

După seara aceea, în Limehouse, lui Gaynor îi fusese teamă să nu adoarmă în fotoliul în care aştepta clipa fixată de Thylda Ruiz. Însă din cauza situaţiei serioase şi ciudate în care se afla, somnul nu putuse pune stăpânire pe el.

Femeia aceea i se păruse întotdeauna o seducătoare în solda adversarilor săi.

Cu toate acestea, îl salvase în împrejurări care nu îngăduiau nicio îndoială.

În seara aceea, Şerpoaica cu glasul blând se transformase într-o femeie îndrăzneaţă, şi mai misterioasă încă.

Care era oare secretul?

Ora două! Făcu întuneric în cameră şi deschise, încetişor uşa. Niciun zgomot. Închise uşa şi începu să coboare, oprindu-se din când în când pentru a trage cu urechea.

Când ajunse aproape de uşa camerei 312, ea se deschise; în cadrul luminos îi zâmbea Şerpoaica. Deşi nu tulburase deloc tăcerea profundă, ea îl auzise sau îl simţise.

— Pentruce atâtea precauţiuni? întrebă ea. Paznicul nu mai trece până la patru fără un sfert. Cât despre pretinşii mei prieteni, ei mi-au cerut mereu să te trag de limbă. M-ar aproba că te primesc atât de târziu... chiar şi trăsnitul de Piacent care-şi îngăduie să fie îndrăgostit de mine. Ia

loc. O ţigară?

Încuie uşa.

În micul salon, supraîncălzit, mormane detrandafiri răspândeau un parfum îmbătător. Gaynor se aşează într-un fotoliu, iar gazda sa se tolăni în faţa lui pe nişte perne.

Cu toată apropierea, Gaynor avea impresia ciudată că frumuseţea aceea nordică era, în realitate, foarte departe de el.

— De la plăcuta noastră călătorie Paris-Calais, ai îndeplinit lucruri extraordinare... cu atât mai de neînţeles cu cât nu eşti niciodată acolo unde se săvârşesc ele... Şi toate astea singur. Există ceva ce ai vrea să afli despre mine?

— Naţionalitatea d-tale? Rusoaică sau Franceză?

Se înălţă pentru a-i răspunde, cu vocea aceea gravă, vibrantă, pe care i-o cunoscuse abia de curând:

— Sunt o Europeană. Adică, sunt deasupra oricărei prejudecăţi naţionale. N-a fost nevoie de o sforţare pentru a mă elibera: tata era Rus, mama Scandinavă, un bunic Englez. N-am stat niciodată mai mult de şase luni într-un oraş, tata, care era un mare pianist, călătorea. Mai târziu, am călătorit şi eu. Am o dragoste nemărginită pentru Europa. Este un sentiment pe care greu îl poţi d-ta înţelege. Iubeşti la fel diferitele provincii, atât de deosebite ale Franţei. Eu încerc acelaşi sentiment pentru diferitele ţări ale Europei. Nu cunosc fruntariile lor.

— Nu-i o atitudine inspirată din cărţi?

— Nu, Gaynor... E ceva instinctiv. Nu trebuie să fac nicio sforţare. Raţiunea şi instinctul au fost întotdeauna de acord. Te rog din suflet, crede-mă! De-ai şti câtă bucurie simt, să fiu profund sinceră cu d-ta, nu te-ai mai îndoi.

— Adevărat?

— Ascultă-mă Gaynor, ce câştig îţi adu lucrurile uimitoare pe care le săvârşeşti?

— Bucuria de a le izbuti!

— E ceva, dar asta trece repede. E ca o cupă de

şampanie. După ce ai băut-o, ce mai rămâne? Succesele neplătite băneşte n-au nicio însemnătate. Şi apoi, eşti singur; îţi place să-ţi asumi toate răspunderile, să nu foloseşti decât propriile puteri. Dar dacă ai dispune de o organizaţie ca a noastră, te asigur că ai puteai face minuni şi că ai încerca plăceri mult mai mari şi ai avea şi un profit imens!

Gaynor păru să şovăie.

Îi apucă mâinile, şi, apropiindu-şi obrazulde al lui:

— Înrolează-te la noi! Hotărăşte singur, condiţiile! Îmi iau sarcina să obţin orice delaai mei...

— Trebuie să cunoşti adevăratul meu rol, Thylda... În schimbul unui mic salariu, sunt la dispoziţia ministerului Afacerilor Străine al ţării mele, pentru a descifra unele documente care, pentru anumite motive, scapă competenţei personalului obişnuit.

— A! un expert în criptografie?

— Întocmai... nu există document, oricât de complicat ar fi, pe care să nu izbutesca-laduce lesne la lumină. De copil încă, studiam toate metodele şi cheile care existau pe lume. Erau pentru mine o distracţie caşi cuvintele încrucişate. În timpul războiului am făcut parte din contra-spionaj, în calitate de specialist.

— Şi apoi, Quaid'Orsay te-a trecut la serviciul cifrurilor.Înţeleg. Dar toate isprăvile semnate cu un romb roşu?

— Ca o distracţie. Viaţa este monotonă, dacă nu-i adaugi puţin neprevăzut, puţină aventură. Dar, înainte de orice, sunt expert în criptografie. Mult mai priceput decât cei ai serviciului obişnuit, şi mă laud cu asta...

Şi adăugă, luând un ton acru:

— Şi totuşi, mi-o iau toţi înainte!

— La „Hapis" ai fi folosit într-un chip demn de d-ta. Ţi s-ar pune toate forţele noastre la dispoziţie. Şi în privinţa banilor? Vrei un minim de două milioane pe an? Ţi le garantez! Nu, nu primi, Gaynor, cere-mi cinci, şi le vei

avea!

Îşi trecu mâinile peste frunte, ca cineva pe care-l ameţeşte ceva neaşteptat şi minunat.

— E cu putinţă oare?... Adevărat? Iartă-mi surprinderea... nu te supăra că o manifest...

— Eşti încă tânăr, pentru un bărbat, Gaynor! Uimirea este o slăbiciune care-şi găseşte leacul în viaţă, în experienţă.

— Şovăi.

— Pentruce?

— Castelele în Spania sunt foarte uşor de înălţat, dar foarte dureroase de dărâmat.

— Nu-ţi dai seama cât te iubesc, Gaynor!N-am admirat încă niciodată îndeajuns pentru a iubi... Dar pe d-ta, Gaynor...

Când o părăsi, Thylda Ruiz se credea triumfătoare. Aşteptă câteva minute, apoi deschise uşa, ascultă: nimeni!

Atunci, se strecură în tăcere, în camera lui Hardmann, unde o aşteptau şeful şi Piacent.

Hardmann dormea într-un fotoliu, Piacent se plimba de colo colo, muşcându-şi pumnii.

Şeful fu numaidecât treaz, lucid.

— Ei bine?

Zâmbi dispreţuitoare.

— Al meu e!... Va face tot ce vom voi. Mai întâi, e un mare expert în criptografie; ne va traduce documentul 127. V-o garantez!

Hardmann şuieră plin de admiraţie.

— Bravo, Thylda... Totuşi, nu-i putem arăta o piesă atât de capitală... riscăm...

— Încearcă-l mai întâi cu un document mai puţin important... De asta nu ducem lipsă.

— Bine.

— Mi-l vei da la unsprezece şi jumătate. Îl va avea la amiază... şi-l voi face să se pună imediat la lucru... O! nu mai face mutra asta Piacent... Mai întâi, ştii bine că n-ai

dreptul să fii gelos şi că mă plictiseşti cu aerele astea de adorator!

— O asemenea purtare este contrară disciplinei şi o cauză de excludere, Piacent, spuse Hardmann sever.

— Şi apoi, sărmanul meu băiat, adăugă Şerpoaica, aş fi putut poate, avea un oarecare sentiment pentru acest Gaynor dacă ar fi refuzat ofertele mele şi m-ar fi pălmuit pentru îndrăzneala de a ile fi făcut... Dar îl stăpânesc... Asta este deajuns pentru ca să nu-l mai iubesc, să nu-l mai pot iubi niciodată.

*

Micul cartier Soho îşi întinde ciudatul cosmopolitism între Regent Street, Charing Cross Road, Coventry Street şi Oxford Street. Pe vremuri, a fost un fel de colonie franceză în inima Londrei. Acolo erau adunaţi proscrişii mai puţin înstăriţi de la Două Decembrie.

Acest aspect a dispărut astăzi, dar parcă tot se mai respiră un aer de conspiraţie.

În acest cartier se găsesc restaurante franceze ieftine, excelente. Unul dintre ele se numeşte „*Au Champ de Mars*”. Acolo şedea la masă Gaynor cu Lucienne. Înainte de a intra, el făcuse mari ocoluri pentru a fi sigur că nici un „înger păzitor” nu se ţinea de urmele lui.

Lucienne, care, de obicei, păstra o înfăţişare gravă, se distra de această masă ca de o escapadă.

— Sunt încântată de acest dejun, scumpe domn Gaynor, fiindcă e atât de mult „ca acasă la noi’’! De când sunt la Londra mi-e dor de aşa ceva, caşi de soarele nostru luminos şi cald!

Gaynor o privea, însufleţită, frumoasă, curată... Lângă ea resimţea iar impresia că era cu o femeie din clanul său: aceleaşi tradiţii, aceleaşi porniri, aceleaşi susceptibilităţi.

Dar trebui să se mărginească să-i spună:

— Domnişoară Lucienne, am să-ţi încredinţez o misiune.

Redeveni, numaidecât gravă. Ochii ei mari căprui se imobilizară.

— Am asupra mea, în buzunar, un document care a fost furat de la Afacerile străine...

— 127?

— Nu... nu... Nu atât de important! Un altul! Îmi trebuie cât mai curând cu putinţă traducerea... Numai Quaid'Orsay mi-o poate da, la un ordin special al d-lui François-Clément. Aşadar, trebuie să pleci încă odată la Paris şi să te înapoiezi în 24 de ore...

— Bucuroasă...

— Dar găseşte pentru ambasadă şi pentru cunoştinţele d-tale de aici un pretext care să explice perfect această lipsă, căci nimeni nu trebuie să ştie, sau măcar să bănuiască. Numai d-ta! Nici măcar domnul Louis de Ronzaud! Vei pleca noaptea, pe ruta Newhaven-Dieppe. Ajungi la Paris, cam pela 7 dimineaţa. Îi telefonezi imediat d-lui François-Clément, acasă, şi-l întâlneşti fără întârziere la Quaid'Orsay... Îi vei înmâna plicul pe care-l am aici în buzunar; va găsi micul document şi o scrisoare de la mine. Cred că-ţi va remite imediat traducerea şi că vei mai prinde trenul de amiază la gara de Nord.

— Fleched'Or?

— Nu! Prea mulţi diplomaţi internaţionali iau acest tren de lux. Ai risca să fii recunoscută de vreun străin care te-a putut vedea la Quaid'Orsay. Ia trenul obişnuit care pleacă aproape la aceeaşi oră. Vei fi la ora şapte la Victoria Station. Vino numaidecât să-mi aduci traducerea şi însuşi documentul aici, la acest mic restaurant francez unde vom cina.

— Ne-am înţeles!... Cu multă bucurie! Aşadar, sunt oarecum colaboratoarea d-tale, spuse ea cu o emoţie care o făcea să clipească... Dar, spune-mi, te rog, prevezi pe curând înapoierea la minister a celuilalt document, pe care sărmanul meu frate George... în împrejurările acelea misterioase.

— Da... dar trebuie să mai dureze... Trebuie să mai am încă mult timp norocul de partea mea... Să nu uităm, dealtfel, că bandiţii care-l au n-au izbutit încă să-l descifreze! Haide, să nu ne mai gândim la calea lungă pe care-o mai avem în faţa noastră... Spune-mi, te rog, Conferinţa a luat o altă întorsătură?

— Nici nu se mai pomeneşte despre petrol! Delegaţia Berlinului repetă mereu că federaţia naţiunilor Europei este leacul tuturor relelor...

— Şi-ţi poţi d-ta închipui Franţa ca o simplă provincie europeană?

— Asemenea lucruri nu se pot discuta decât acasă. Când eşti, ca acum, în străinătate, patriotismul se dezvoltă în aşa măsură, încât priveşti cu ură tot ce i-ar putea aduce o cât de mică atingere.

*

Peste cinci zile. Miezul nopţii. Salonul verde, încăperea aceea izolată unde se întrunea adeseori „Hapis”-ul.

Afară, o noapte urâtă de Decembrie. Vântul biciuieşte ferestrele.

Sunt întruniţi: Thylda Ruiz, Hardmann, Piacent, Lemaitre şi Migliozzi. Jos, în holul mare, are loc o serata dansantă şi zgomotul jazz-ului, urcă, din când în când, înăbuşit.

— Ei, domnule Hardmann, i se poate supune documentul 127?

— Da, dar nu înmâna, Piacent! Îl va studia sub ochii noştri...

— Poate dura timp îndelungat! observă Thylda Ruiz... i-au trebuit aproape patru zile pentru a traduce fleacul acela de document pe care i l-am dat.

— Şi a lucrat, nu glumă, domnule Hardmann! spuse Migliozzi. Din ordinul d-tale, l-am pândit, ziua pe gaura cheii, noaptea de pe scara de fier care trece pe la fereastra

lui... A mâzgălit la hârtie, încât White Palace n-a câştigat mare lucru la el, în acele trei zile.

— Eşti sigur că nu te-a observat nimeni supraveghindu-l? întrebă Piacent.

— Nicio grijă. Camera lui Gaynor este între odaia de baie şi o altă cameră în care stă un individ bolnav care nu se dă jos din pat...

— Bine... Lemaitre, du-te cheamă-l, porunci Hardmann. Este în salonul de fumat... Spune-i numai că-l aşteaptă d-na Thylda Ruiz... Lemaitre, în timpul întrevederii care va avea loc aici, nu te ocupa de ce se va vorbi; fii cu ochii numai la Gaynor, şi cu mâna pregătită să intervii.

— N-aveţi nici o grijă, domnule Hardmann. Când te gândeşti că-l vom avea aici, în faţa noastră, pe Rombul Roşu care ne-afăcutatâta rău, observă Piacent, şi pe care am jurat să-l ucid, şi că vom trebui să-i surâdem!

— Dacă traduce documentul 127, nu vom fi pierdut nimic, răspunse Hardmann. Şi dacă vrea, într-adevăr, să facă parte din asociaţia noastră, ne va fi de foarte mare folos.

— Răspund de sinceritatea lui! adăugă Thylda Ruiz cu un zâmbet care-l înfuria pe Piacent.

— Să ne stăpânim ura... şi să aşteptăm! Să aşteptăm cu băgare de seamă, dealtfel...

După câteva minute, Gaynor intra, cu un aer surprins şi amuzat... Salută, zâmbind.

Ceilalţi, abia dădură din cap.

Urmară câteva clipe de tăcere profundă, în timpul cărora se auzi zgomotul nedesluşit al orchestrei şi şuieratul vântului.

— Domnule, spuse în cele din urmă Hardmann, cu un ton glacial, această întrevedere poate avea pentru d-ta rezultate excelente, sau, dimpotrivă, foarte neplăcute. Acordându-ţi-o, îţi dăm o dovadă de mare încredere. Dar încrederea nu exclude o oarecare prudenţă... Aşadar nu te vei mira dacă doi dintre prietenii mei se vor asigura că şi

d-ta, la rândul d-tale, ai avut destulă încredere în noi pentru a veni neînarmat...

— Dar vă rog! E foarte simplu! D-voastră, domnule Robertson... pardon, domnule Hardmann!... şi d-voastră, doamnă Thylda Ruiz, îmi cunoaşteţi talentele de scamator: aş fi putut aduce un revolver, ba chiar şi o mitralieră, fără ca d-voastră să bănuiţi ceva... Darn-am adus nimic. Ridic aşadar mâinile ca bandiţii în filmele americane. Căutaţi-mă! Numai, vă rog, nu mă gâdilaţi!

Lemaitre şi Migliozzi îl căutară minuţios. Nici cel mai mic briceag n-ar fi putut scăpa atenţiei lor.

— Acum, domnule, că această formalitate s-a sfârşit, ia te rog loc. Ai descifrat fără greşeală mica criptogramă pe care ţi-am dat-o.Eşti, fără îndoială, foarte priceput în materie...

— Vă mulţumesc foarte mult domnule! Da, am diverse mici talente. Până acum le-am exercitat împotriva d-voastră... Nu cer decât să vi le ofer spre colaborare.

— Iau act de aceste cuvinte. Fii sigur că te preţuim la justa valoare. Dar o a doua experienţăeste necesară.

— Sunt gata, domnule!

— Avem aici un alt text, mult mai important decât cel pe care l-ai descifrat... Fii bun şi examinează-l şi spune-ne dacă, la prima vedere, crezi că cu muncă şi timp vei izbuti să-l traduci... Iată-l, acolo, pe masă.

— Să vedem.

Gaynor îşi apropie scaunul de masă, se aplecă deasupra documentului, cu fruntea încreţită de încordare.

Citi primele rânduri cu jumătate glas, le reciti...

Era într-adevăr documentul 127!

Atunci, ridicându-se şi făcând o săritură înapoi - „cu câte un browning în fiecare mână”:

— Sus mâinile! Toţi! Altfel trag!Cu poliţia mă voi descurca eu, lesne, bandă de canalii! Mai sus, Lemaitre, astfel ţi se întâmplă mai rău decât pe vapor şi în ascensor!... André!... André!

Îşi făcu apariţia un bărbat voinic, semănând de minune cu Gaynor, deşi era ceva mai lat în spate şi nu avea mustaţă.

— Vă prezint pe fratele meu André, onorată societate!

Noul venit îi căută pe toţi şi le luă revolverele.

— Da!... fratele meu André!... e deajuns să-şi lipească o mustaţă şi seamănă cu mine ca două picături de apă. E căsătorit, are doi copii, n-am vrut să se expună, deşi a lucrat pe vremuri cu mine şi-i plac aventurile. S-a mărginit să-mi procure alibiuri uimitoare... Pe pachebotul Calais - Dover, a profitat de o zguduitură mai violentă pentru a mă înlocui, sprijinit de balustradă, în timp ce eu îi dădeam bine-meritata corecţie ticălosului de Lemaitre. Apoi, i-am reluat, tot atât de lesne, locul, căci la fiecare val Piacent şi Thylda Ruiz erau orbiţi de apă şi nevoiţi să se ţină cu toate puterile şi nu ne puteau spiona.

Apoi, de fiecare dată când am lucrat pentru ţara mea, semnându-mi isprăvile cu un romb roşu, voi îl spionaţi pe André în salonul de corespondenţă, sau în salonul de fumat. Tot aşa, şi în seara când l-am legat pe celălalt ticălos, pe Beppo şi am ascultat la uşă, Migliozzi îl supraveghea pe André, în camera mea.

El este acela care, deşi i-am interzis să se amestece, a desenat rombul roşu pe spatele iluştrilor poliţişti de la Scotland Yard, căci e bine să mai glumeşti câte odată. Sărmanul bolnav care locuia în camera de lângă a meaşi nu părăsea patul, era André!

Iar în privinţa celor două revolvere?....Ştiam că mă veţi căuta... aşa că am pus de după masă armele în sertarul acestei mese... n-am avut decât să le scot, în timp ce examinam faimosul dosar 127, pe care, după cum vedeţi, îl pun în buzunar.

— Ne vom vedea noi, Gaynor! murmură Hardmann, într-un mormăit înăbuşit.

— Da! fără îndoială, Hardmann! Căci ai de ispăşit numeroase mârşăvii. Dacă nu te predau imediat Scotland

Yardului, e fiindcă n-am încă toate dovezile neapărat necesare şică în clipa de faţă aş fi poate eu arestat... Dar vă anunţ, de pe acum, că voi: Hardmann, Piacent, Lemaitre, veţi fi spânzuraţi, sau curăţaţi ca nişte câini. Toată iscusinţa d-neiThylda Ruiz nu vă va salva... Dacă fugiţi departe de Anglia, voi veni să vă caut şi să vă aduc înapoi!... Ţineţi bine minte acest lucru! Şi acum, noapte bună!

Pe prag, Gaynor se opri; Andréţinea la respect grupul care fierbea de mânie...

Începu să râdă şi reluându-şi tonul glumeţcare-i servise atât de bine drept mască:

— Am o anecdotă foarte bună! Vă voi istorisi-o printre gratii... când veţi fi toţi la închisoare.

Şi cei doi fraţi se îndepărtară după ce încuiaseră uşa salonului verde.

*

În dimineaţa următoare, Gaynor îl condusela gară pe André care pleca spre Continent, luând cu el documentul 127, pentru a-l preda în aceeaşi seară d-lui François-Clément.

La înapoiere, Gaynor avea bagajele pregătite într-un taxi, în curtea hotelului WhitePalace. „Plec, pentru trei săptămâni în Scoţia. Vă voi anunţa de înapoierea mea” spuse el casierului, întimp ce-şi plătea nota.

Un braţ se strecură sub al lui, braţul ThyldeiRuiz. Era îmbrăcată caşi în timpul călătoriei de la Paris la Calais, înainte cu o lună. Chipul ei era trist şi blând...

— Nu sunt supărată pe d-ta, Fernand... Te stimez mai mult decât atunci când am stat de vorbă în camera mea. Crezusem că nu mi-ai ghicit jocul dublu şi asta mă dezamăgise. Mi-ai deschis ochii cu asprime... Te admir! Eşti un adevărat bărbat!

— Crezi?

— Dar trebuie să te previn: nu mai ai decât câteva zile de trăit. Nimeni nu se poate făli cu triumful împotriva „Hapis”-ului! Şi pe mine nu mă înşeală nimeni nepedepsit.Moartea d-tale este, de pe acum, un lucru hotărât.

— Asta se cântă în „Walkiria”... Eşti cam blondă pentru a juca rolul Brunhildei.

— Nu glumi, Gaynor. E cât se poate de serios! Cu toată admiraţia pe care ţi-o port, voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru ca foarte curând să nu mai fii decât o amintire! Am primit această însărcinare, o voi duce la bun sfârşit, fără cruţare. Nimic nu mă va opri... deşi e păcat să se distrugă o forţă strălucitoare ca a d-tale... Dar dacă n-ai cădea d-ta, am cădea noi. Ne-ai atacat, ne apărăm. Acum eşti prevenit, Gaynor. Când te voi revedea, vei fi întins pe jos, îngheţat, neînsufleţit... şi te voi plânge, Gaynor!

Tânărul izbucni în râs - şi pândind mâinile Thyldei, căci unele femei mânuiesc bine pistolul:

— Haide, Thylda, ştii doar foarte bine că peste câteva zile veţi fi cu toţii în închisoare şi că voi veni să vă povestesc printre gratii anecdota făgăduită.

PARTEA A DOUA

A doua zi, Gaynor care descinsese, sub un nume fals, într-o modestă, pensiune de familie, la Sevenoaks, orăşel situat la 20 de mile de Londra, se plimba liniştit prin parcul pustiu, când, nu departe, pocni detunătura scurtă a unui revolver, trezind ecoul.

Simţi ca un bondar trecându-i pe lângă obraz. Se uită împrejur. Nimeni. Şi totuşi, acolo, în dosul stejarului acela înconjurat de brazi?

O luă la goană... Se uită în toate părţile... nimic! Cu toate acestea, o siluetădispăruse pe după o ridicătură de pământ.

Pe trunchiul stejarului, un biletprins cu un ac spunea cu litere groase: „*S-ar fi putut trage ceva mai spre stânga!*”. Deci, oamenii „Hapis”-ului erau pe urmele sale. Şi doar, venind într-acolo luase precauţiuni aproape excesive. Căci prudenţa este unul din aspectele luptătorului încercat. Aşadar, erau adversarii săi! Ei bine, rămânea de văzut, cine avea să fie mai tare!

Îşi trimise bagajele la Victoria Station, de unde să le poată lua oricând. Şi umblă timp de două zile până la Londra cu o valiză mică, pe jos, cu maşina, cu tramvaiul, cu trenul, făcând cale’ntoarsă, ascunzându-se prin rovine.

Ajuns în sfârşit la destinaţie descinse într-un mic hotel din cartierul sărăcăcios Bromley.

A doua zi dimineaţa, după ce luase un dejun foarte simplu, se simţi rău. Sudori reci. Dureri la epigastric,vărsături. Cum se pregătea să cheme un medic, i se aduse o scrisoare care fusese depusă la biroul hotelului. Avea următorul conţinut:

„*Nu te nelinişti. Peste o oră va trece. Însă ţi-am fi putut pune un gram în ceai, în loc de jumătate centigram. A doua înştiinţare*.”

Seara, riscă totuşi să iasă, căci se lăsase o ceaţă deasă. Deodată, simţi o arsură la umăr şi în acelaşi timp i se strecură un bileţel în mână. Arsura ţinu câteva minute. Biletul suna astfel: „*Nu-i decât o înţepătură cu eter,*

aproape igienică pe un asemenea timp, şi în orice caz nevătămătoare. Însăseringa ar fi putut conţine o otravă fulgerătoare... Ultimul aviz. Mai ai 24 de ore pentru a te uni cu noi".

Da, erau adversari de temut! Dar nici Gaynor nu era un luptător de dispreţuit.

Dispăru. Se pierdu în câmpuri, dincolo de Hampstead. Petrecu o noapte la azilul „SalvationArmy". În dimineaţa următoare se angajă într-o echipă de gunoieri.

La ora dejunului, se îndreptă împreună cu ceilalţi spre un birt nenorocit, când deodată, părăsind grupul o apucă pe o alee îngustă, urât mirositoare şi pustie ziua, cum există atâtea la Londra; la un moment dat, se întoarse şi se apropia în fugă de un fel de cerşetor tânăr şi murdar, care tocmai se adăpostise într-un colţ.

Peste un sfert de oră, doi poliţişti îl culeseră pe acest cerşetor, care primise o serioasă corecţie ale cărei urme le purta pe faţă. Declară că se numeşte Migliozzi! În afară de asta nu mărturisi nimic poliţiei.

El fusese acela care, înşelând toate precauţiunile lui Gaynor, izbutise să-l urmărească timp de câteva zile şi să transmită celorlalţi bandiţi indicaţiile necesare...

Migliozzi găsi în buzunar un bilet semnat cu un romb roşu şi astfel conceput: *„Eşti un as, băiete! Felicitările mele - dar să nu temai prind..."*

*

Era 24 Decembrie, ora nehotărâtă când, după o zi scurtă, avea să înceapă noaptea lungă care-şi răspândea deja farmecul şi veselia asupra Londrei, noaptea Crăciunului.

Fernand Gaynor, în micul apartament de două camere unde se ascundea, în vârful unui imobil din Tottenham Court Road, descifra o scrisoare care-i părea să-i descrie, amănunţit, mijloacele pentru a-şi mări cifra afacerilor de

legătorie, dar care în realitate, îi aducea în termeni voalaţi şi pe care, chiar traduşi, numai destinatarul îi putea înţelege, felicitările d-lui François-Clément.

Gaynor ştia că d-l de Ronzaud, care ignora că el era Rombul Roşu, trimisese la Paris o scrisoare elogioasă cu privire la redobândirea documentului 127. O asemenea manifestare era o dovadă de entuziasm, dacă se ţinea seama de tradiţionala rezervă diplomatică.

Dar, obişnuit de mult cu succesele, el nu mai gusta ca pe vremuri beţia succesului.

Se apropie de căminul în care trosnea focul, şi cu ajutorul unei lame, scoase afară o cărămidă.

În deschizătura pe care o scoase la iveală, erau mai multe scrisori.

Scoase una dintre ele, care-i fusese aruncată de către un motociclist în taxiul cu care plecase de la White Palace, şi se aşeză s-o citească:

„Nu fugi, Gaynor, este absolut fără rost... Şi stângaci... Pricepe că trebuie să vii cu noi! Altundeva, forţa d-tale nu-ţi va aduce ceeace meriţi... Dacă nu eşti de-ai noştri până la termenul indicat, şi care este foarte apropiat, nu te vei putea feri de moarte...

Ne-ai batjocorit, ne-ai făcut de râs. Îţi întindem totuşi mâna, căci suntem oameni afaceri şi ne gândim că duşmanul de ieri poate deveni un preţios aliat.

Nu măface să-ţi devin duşmană, o duşmană crudă! Nu mă judeca în raport cu femeile din ţara d-tale. Dacănu cedezi, simt că nu voi avea pentru d-ta decât o ură de moarte”.

Sub această vorbărie, Gaynor vedea un şarpe cu cap de femeie şerpuind cu o graţie atât de fascinantă, încât îndepărtă gândul, cu prudenţă. Pasărea care se uită la şarpe este pierdută!

Thylda Ruiz îl interesa mai curând prin îndrăzneala, ingeniozitatea, spiritul ei de organizare, decât prin atracţia ei ciudată.

Era într-adevăr o mare aventurieră. Toate iniţiativele originale ale „Hapis”-ului, de la ea veneau şi nu de la îngâmfatul Hardmann.

Desigur, ar fi fost foarte interesant să lucreze împreună cu ea, să înfrunte pericolele, pentru o cauză demnă.

Dar, numai la gândul ThyldeiRuiz, simţea o repulsie instinctivă ca în faţa unei reptile.

Şi apoi, începea noaptea Crăciunului: Crăciunul!... amintirile din copilărie! poezia căminului, afamiliei! Bătrânii părinţi care nu maisunt... Şi departe de Franţa, se respectă cu mai multă înduioşare vechile datini franceze!

Nu la femeia de acţiune te gândeşti lângă căminul unde micile ghetuţe aşteaptă darurile. Ci la mamă, la soţie.

Impulsiv, ridică receptorul şi ceru unul din numerele ambasadei - acela al biroului unde ştia că lucra domnişoara Lucienne.

— Cum, d-ta eşti, domnule Gaynor?

— Vrei să-mi faci plăcerea să cinezi cu mine în această seară de Ajun?

— Dar... desigur! Unde şi la ce oră ne întâlnim?

Îi spuse ora şi locul. Apoi, după ce închise aparatul, se gândi că, făptuise o mare greşeală. Se putea ca „Hapis”-ul să fi stabilit o legătură clandestină pe firul ambasadei. Şi apoi, Lucienne ştia că el se ascundea din pricina acelora cărora le reluase documentul 127, dar nu ştia că el era Rombul Roşu, şi nu cunoştea pericolele cărora era expus; putea aşadar săvârşi o stângăcie de neîndreptat.

Cu toate acestea nu-şi regreta imprudenţa!

*

— La staţia de metro din Leicester Square! spusese glasul lui Gaynor la telefon.

Lucienne veni pe jos, prin Oxford Street şi Charing Cross Road.

Mulţimea veselă, sărbătorea din plin Ajunul. Unii o

luaseră chiar puţin prea repede şi umblau pe mai multe cărări.

Sergenţii se făceau că nu văd nimic. Nu-ivedeau nici pe muzicanţii ambulanţi care întindeau talerul la cerşit. Era doar Crăciunul!

Lucienne traversă Soho. Când ajunse la destinaţie nu-l văzu pe Gaynor. Şi doar întârziase cu cinci minute şi el era de o punctualitate remarcabilă.

Aşteptă... Nu cumva mai existao staţie cu acelaşi nume?

Văzu un individ roşcovan, îmbrăcat cu un pardesiu scurt şi murdar şi cu o pălărie tare pe ureche, bine înfipt pe nişte pantofi uriaşi, galbeni; se uita la un afiş.

I se păru că-l mai văzuse undeva.

— Sunteţi bun să-mi spuneţi dacă mai există şi o altă intrare, domnule, întrebă ea în englezeşte.

Celălalt răspunse împleticit, în franţuzeşte, dar cu accent englezesc:

— O altă intrare? Nuu! Şi dacă broscar francez aştepţi care a telefonat de peste o oră, atunci, du-te dracului!

— Nu înţeleg, domnule...

Însă omul, cu privirea şi glasul lui Gaynor:

— Taci, Lucienne!... Da, eu sunt! Amestec Crăciunul cu carnavalul, dar a trebuit s-o fac! Te-am urmărit de la Oxford Circus pentru a fi sigur că nu erai spionată... Ia-o pe Charing Cross Road... apoi pe Tottenham Court Road. Te voi ajunge la colţul cu Percy Street.

Peste o jumătate de oră, şedeau unul în faţa celuilalt, în studioul lui Gaynor, la o masă de scris acoperită cu două şervete, drept faţă de masă.

„Măsuţa lui Manon!”

Râdeau de această improvizaţie, căreia mereu îi lipsea câte ceva, cuţite de desert, farfurioare, pahare.

Lucienne se silea să împlinească aceste lipsuri, tăia, servea, cu o veselie pe care Gaynor nu i-o cunoscuse încă niciodată.

— Am scăpat de o grijă atât de mâhnitoare, spuse ea, de

când ai reluat documentul pierdut de către fratele meu. O! nu uit tragedia care ni l-a răpit pe Georges, însă consecinţele ei posibile nu mă terorizează, şi pot şi eu să respir. Dar, poate că ei au fotografiat documentul.

— Probabil.

— Atunci, nu-i cu putinţă să-i găsească cheia?

— Nici gând. Acum îţi pot spune că cheia are o legătură cu filigranul hârtiei. Şi fotografia nu poate înregistra aceste amănunte ale filigranului. Documentul odată smuls din ghearele lor, secretul este garantat.

O umbră se aşternu pe frumosul obraz al tinerei fete.

— Datorită d-tale, răul pricinuit de fratele meu este îndreptat. Dar nu voi afla niciodată cum şi-a găsit moartea aceea groaznică?

— Cine ştie?... poate... mai târziu... O! iertare, dopul a sărit cu zgomot. Şampania aceasta trebuie să fie o imitaţie americană. Spuma dispare repede! Peste câteva clipe nu va mai fi decât limonadă. Mă grăbesc, aşadar să beau în sănătatea d-tale, Lucienne... şi a tuturor acelora care-ţi sunt dragi.

— Mulţumesc... şi eu, domnule Gay... ba nu, Fernand, aşa ne-am înţeles. Şi apoi suntem în noaptea Crăciunului. În sănătatea d-tale şi alor d-tale. Şi în aceea a eroului anonim care a făcut atâtea pentru cauza franceză! În sănătatea Rombului Roşu!

— Iar paiaţa aceea! Să-şi scoată odată masca! mormăi Gaynor. În sfârşit, în sănătatea lui!... pentru a-ţi face plăcere.

— Nu fii supărat că sunt credincioasă în admiraţia mea!

— O, nu!... Dar veşnic individul acela!Eşti sigură că-i un prieten atât de bun al ţării noastre?

— Mai încape îndoială?

— Lucienne, eu ştiu multe lucruri... Şi nu sunt sigur căspărgătorul acela anonim ne este cu adevărat prieten, cu toate anumite aparenţe.

Gaynor râdea pe ascuns, dar peste câteva zile avea să

regrete amarnic această glumă!

— Nu pot crede acest lucru, Fernand... În orice caz, lasă-mi iluziile... Mai ia puţin pateu! Dar n-ar fi trebuit să mâncăm înainte de miezul nopţii.

— Într-adevăr... dar ne era foame!

— Şi apoi, ce-ar fi spus respectabila doamnă Jones, directoarea pensiunii mele, dacă aş fi venit acasă târziu?

— E ora unsprezece. Ce frumos trebuie să fie acum la noi! Şi la Paris se dansează în localurile de noapte.

— Şi aici se dansează, ascultă.

Într-adevăr, muzica unui tango urca de la etajul de dedesubt. Era un post de radio englez.

— Dansezi, Lucienne?

— Nu tango. Numai fox-trot.

— Trebuie să dansezi minunat!

— Lasă complimentele! O ştiu, sunt înaltă, brună, cu trăsături regulate. Şi apoi, sunt timidă, sunt socotită trufaşă, şi unii mă văd în eroină de roman, alţii în actriţă. Dumneata mă vezi în dansatoare, în realitate sunt o gâsculiţă de provincie, Fernand. Cele mai adeseori, îmi fac singură rochiile. Şi fac şi dulceaţă, da, domnule, dulceaţă.

O privea drăgăstos.Buclele blonde cu reflexe gingaşe îi acopereau simetric tâmplele, de ambele părţi ale obrazului negricios, înroşit de buze, luminat de strălucirea ochilor mari negri, însufleţit de emoţia momentului.

Îl cucerea de fiecare dată mai mult fără alte dibăcii decât aceea că era simplă, cinstită, frumoasă.

— Lucienne, abia îndrăznesc să ţi-o spun, dar te iubesc. Nu mai concep viaţa fără tine.

— Atunci ia-mi viaţa, Fernand, căci şi eu te iubesc. Din prima clipă te-am iubit.

Când, la ora unu, o conduse acasă, făceau planuri de viitor.

Ajunşi la pensiune se despărţiră cu multă părere de rău; Gaynor, rămas singur, furat de gânduri, nu remarcă o maşină oprită, nu departe de el, în care-l pândeau două

siluete.

*

Se înapoie pe jos, gândindu-se la apropiata lor căsătorie pe care o puseseră la cale pentru imediat ce aveau să fie întorşi la Paris. Era fericit.

Dar sentimentele atât de intense şi personale sunt dăunătoare unui agent secret. Gaynor nu vedea maşina care-l urmărea...

Din fericire pentru el, în noaptea aceea de Crăciun era lume multă pe străzi.

Ajuns acasă, Gaynor revăzu cu emoţie fotoliul în care şezuse Lucienne, lucrurile pe care le atinsese ea.

Ce singur se simţea!

Fu pe punctul de a o chema pe Lucienne la telefon, apoi se răzgândi; poate dormea deja, şi apoi un telefon la o asemenea oră, la o pensiune ar pare ciudat.

Era plictisit şi cam înfrigurat. Ar fi vrut să umble, să facă mişcare... Deschise fereastra... se plecă în afară, privi... şi fredonând o închise înapoi. Făcu ordine în cameră, apoi trecu în dormitor şi se culcă. După câteva minute i se auzea respiraţia regulată.

O siluetă apăru la fereastra studioului, privi îndelung, ascultă... apoi, folosindu-se de o bucată de fier, ridică încetişor geamul. Intră fără cel mai mic zgomot. Închise la loc fereastra pentruca curentul de aer să nu-l trezească pe Gaynor.

Umbla cu cea mai mare băgare de seamă, şi ajunse în tăcere la perdeaua care despărţea camerele. O ridică, încetişor...

Obişnuit cu semi-întunericul, distinse pe albeaţa patului profilul lui Gaynor adormit.

Scoase din buzunarul dinăuntru al hainei un cuţit lung de măcelărie, mai făcu doi paşi... şi cu un gest circular, pumnul său formidabil şi păros izbi, în timp ce striga:

— Na, Gaynor!

Însă lama nu întâlni decât moliciunea unor perne care, aşezate sub cuvertură, figurau, în semiîntuneric, un om dormind.

În acelaşi timp se aprindea lumina şi Lemaitre primea în spate un pictor care exprima violenţa şi! dispreţul în acelaşi timp.

Se întoarse. Gaynor, îmbrăcat, cu browning-ul în mână era în picioare la doi metri de el.

Aşadar, îmi faci o vizită de Crăciun, Lemaitre? Chelfănelile primite până acum nu-ţi ajung? Credeai că nu te văd ghemuit la piciorul scării de pericol? Am ochi buni. La urma urmei ai făcut bine că ai urcat. Am avut lume la masă şi bătrâna care face curăţenie nu vine mâine. Ai să speli vasele şi ai să mături bine camerele.Dar, mai întâi, dă-mi cuţitul... cu mânerul înainte! Aşa!... Mulţumesc pentru amintire!... Vai! Ce urât eşti, sărmanul meu Lemaitre! Eşti gras, greoi, congestionat... şi acum arăţi şi mai urât din pricina fricii. Şi miroşi a alcool... trăsneşti:ai băut nu glumă, pentru a-ţi da curaj... Tare aş avea chef să-ţi trimit câteva gloanţe în burtă pentru a scăpa lumea de un specimen atât deurât al rasei omeneşti... Dar, mai întâi, freci la bucătărie! Vasele! Pune apă la încălzit! Ai un lighean acolo în stânga!... o cârpă curată în faţa ta... Şi să lucrezi conştiincios... să freci bine, altfel vai de tine!

Colosul, tremurând, executa supus ordinele. Nu numai că Gaynor avea un revolver în mână,dar mai avea asupra lui Lemaitre şi „theIndian Sign”.Îl chelfănise de două ori. Şi memoria conştientă şi subconştientă a bestiei păstrao neplăcută amintire.

Mânat de batjocura lui Gaynor, ucigaşul „Harpis”-ului făcu ordine peste tot:

— Acum... pot pleca? întrebăel umil.

— Fă-mi pantofii! Peria şi crema sunt acolo... Şi să lucească!

Lemaitre se supuse.

— Ei bine! acum şterge-o! Te cruţ, fiindcă nu vreau să ucid un Francez în noaptea de Crăciun, la Londra! Dacă te mai prind, coşciugul te aşteaptă! Aminteşte-ţi de cel alt ticălos, Plimsoll! Putrezeşte în cimitirul din Batthanal Green! Dacă ţii să faci ca el, n-ai decât! Stai! Nu pe fereastră, nu ţin să te vadă un poliţist... Spune-i lui Piacent că-mi va face plăcere să-i biciuiesc mutra nesuferită. Lui Hardmann, că-i miroase urât din gură: când va fi spânzurat, asta îl va incomoda pe călău... Şi pe Migliozzi am să-l scutur mai bine, data viitoare. Prezintă umilele mele omagii, frumoasei Thylda, dacă eşti în stare să fii politicos, dar adaugă-i că prea are aerul de viperă.

Şi, după un alt picior solid în spatele lui Lemaitre care nu protestă, deşi Rombul Roşu lăsase revolverul din mână, uşa se închise.

— Totuşi m-augăsit, datorită telefonului meu imprudent, murmură Gaynor. E supărător, dar nu-mi pare rău că am telefonat.

Stinse lumina, pentruca silueta sa să nu ofere o ţintă, prin fereastră.

Apoi, în lumina nesigură a zorilor, începu să-şi facă bagajele. Era silit să fugă încă odată, să scape de urmărire, să dispară... Oare când avea să-şi aibă şi el un cămin, o soaţă?

*

În după amiaza următoare, la ambasada Franţei, D-na Bouvatier şi domnişoara Edith Darlu ofereau un pom de Crăciun copiilor francezi săraci.

În mijlocul ţipetelor de bucurie ale micuţilor, când pomul fu aproape despuiat, sosi Domnişoara Lucienne pentru a ajuta la împărţirea darurilor.

Un soare palid de iarnă lumina această scenă încântătoare.

Thylda Ruiz, aducând o ladă cu jucării. Bucuria copiilor

întrecu orice margini şi doamnele mulţumiră viu darnicei prietene.

Aceasta, după câteva minute, îi spuse încet Luciennei:

— Trebuie să-ţi vorbesc în secret şi cât mai curând cuputinţă despre ceva care te interesează în cel mai înalt grad pe d-ta şi familia d-tale...

— Familia mea?

— Da... Acuşi, la plecare, te voi lua cu mine în maşină. Vom face o plimbare şi vom sta de vorbă... Te voi duce să respiri aerul curat în afara Londrei, deoarece e frumos afară. Între timp, nu pomeni nimănui nimic!

.....

Maşina de luxalerga cu toată viteza. Thylda îi spunea:

— Am să-ţi împărtăşesc o veste ciudată care îţi va pricinui, ca şi mie - o vie decepţie...Un bărbat pe care-l admiram amândouă pentru îndrăzneala şi pitorescul isprăvilor sale, pentru inteligenţa cu care-şi bate ioc de politie, şidin dragostea pe care o simţim pentru ţările carepar să-i fie deosebit de dragi deoarece le apără interesele...

— Rombul Roşu...

— Chiar el!... Cred că eram îndrăgostită de el ca o şcolăriţă de un actor de la Comedia Franceză! Ei bine!... anumite împrejurări mi-auadus la cunoştinţă că nu merită nici măcar stima noastră... iar d-tale, domnişoară Lucienne, ţi-a pricinuit un doliu crud...

Lucienne tresări, palidă, cu buzele tremurânde...

— Mie... mi-a pricinuit... un doliu...

— Da... Ieri nu ştiam încă nimic. Dar amfăcut o vizită unui oarecare domn Barrison, prieten de-al familiei mele... pe care nu-l mai văzusem aproape din copilărie. Ştiam că pierduse un fiu pe care-l adora şi o mare parte din avere, dar nu ştiam în ce împrejurări... L-am găsit într-un mic apartament din Bloomsbury unde nu trăieşte decât pentru a-l pedepsi pe ucigaşul fiului său, al fiului său care a fost ucis şi prădat - sărmanul tată declară că este sigur de

acest lucru - de către Rombul Roşu!

Şerpoaica alungă încetişor cu mâna-i lungă, albă, fumul ţigării egiptene. Apoi, reluă:

— Asta mi s-a părut dealtfel neverosimil, imposibil! Însă mi-a dat asemenea dovezi încât am trebuit să mă înclin... Nu numai că mi le-a dat, ci mi le-a şi băgat sub ochi, căci a alcătuit un dosar foarte mare cu privire la Rombul Roşu... Teribila-i acuzaţie pare îndreptăţită... După el, acest Fra Diavolo anonim este pur şi simplu un bandit care, din când în când, pentru a-şi acoperi furturile şi crimele mârşave, dă o lovitură iscusită, senzaţională, în favoarea personalităţilor sau naţiunilor simpatice Angliei.

— Dar în ce mă priveşte pe mine... Doliul acela?

— În cursul convorbirii, domnul Barrison mi-a spus:,,Îţi aminteşti de ataşatul acela diplomatic francez care a fost asasinat în împrejurări misterioase la White Palace!... Ei bine! sărmanul băiat, care era, pare-se, plin de merite şi sortit unui viitor strălucit, a fost despuiat de către Rombul Roşu de un document de o importanţă considerabilă pentru ţara sa... Sora sa ocupă un post la delegaţia franceză la Conferinţa petrolului. O cheamă Lucienne Baroille. D-na Bouvatier îţi spune de obicei Lucienne, însă am auzit pe câteva persoane spunându-ţi numele complet. Atunci, am socotit necesar să te înştiinţez imediat.

— Mulţumesc...Mulţumesc din suflet... Dar... acel domn... Barrison... e sigur de ceeace afirmă?

Şerpoaica râse, cu râsul ei insinuant.

— Desigur!... Are în posesia lui o scrisoare pe care sărmanul George Baroille a scris-o înainte de a fi asasinat şi din care poliţia n-acunoscut decât câteva cuvinte copiate pe sugătoarea cu care nenorocitul a uscat-o... Rombul Roşu sau unul din trimişii lui şterpelise aceasta mişcătoare scrisoare... Or, domnul Barrison, care l-a încolţit pe Rombul Roşu şi care are în soldă câţiva detectivi particulari foarte pricepuţi, a izbutit să recapete această scrisoare în care, pare-se, nu numai că secretul afacerii

este explicat pe larg, dar are şi informaţii precise asupra personalităţilor în cauză.

Lucienne strânse mâinile Thyldei.

— O! te rog din suflet! obţine de ladomnul Barrison permisiunea să văd şi eu scrisoarea!

— Îţi închipui că a fost primul lucru pe care m-am grăbit să i-l cer... şi încă stăruitor!Dar n-am căpătat decât un refuz categoric. A cheltuit enorm de mult timp şi bani pentru alcătuirea acestui dosar... Ţine la el nebuneşte! Zadarnic m-am rugat de el, m-am izbit de o încăpăţânare aproape maniacă!

— N-are ce să-l stingherească dacă citesc şi eu scrisoarea! Dacă aş merge cu d-ta să-l rog fierbinte?

— Sunt la dispoziţia d-tale, ca să facem aceasta încercare, dar va fi zadarnică. Mai ascultă spusele sale, pe careţi le transmit fără comentarii: „Dacă fata aceea află vreodată unde se ascunde Rombul Roşu, îi voi preda scrisoarea...şi nu cu titlu de împrumut... nu... ci în dar”.

— Dar nu văd vreo şansă să aflu vreodată se ascunde unde Rombul Roşu.

— Asta i-am spus şi eu... Atunci el mi-a atras atenţia că Rombul Roşu se preface ca apără interesele internaţionale ale Franţei... A stăruit asupra cuvântului „se preface” fiindcă după el, adversarii împotriva cărora el a ocrotit pe diplomaţii francezi şi englezi, nici nu există... Sunt oameni de-ai lui, care simulează loviturile; el, intervine la momentul potrivit, şi ia în faţa publicului un aer de erou. Toate astea, nu sunt decât înscenare... Or, s-ar putea ca într-o bună zi, ambasada voastră să-i cunoască vizuina...

— Atunci, n-am nicio nădejde, căci chiar dacă aş avea siguranţa absolută că Rombul Roşu este un ticălos, tot nu i-aş putea comunica acestui domn Barrison o informaţie căpătată la ambasadă...

— Asta mi se pare că i-am spus-o şi eu d-lui Barrison... Totuşi, nu se ştie ce se poate întâmpla...Cine ştie, poate se prezintă un prilej... Am ţinut să te înştiinţez... Poate vei

putea împăca îndatoririle d-tale de diplomată cu ceeace datorezi memoriei fratelui d-tale. Şi cu asta, rolul meu s-a sfârşit... Ai mai fost la teatru în ultimul timp? De sâmbătă, se joacă „Globe'', o piesă foarte bună şi...

Se înapoiară în oraş, odată cu apusul soarelui.

*

— Nu-ţi fac imputări, Lemaitre!... Dar ar fi trebuit să se sfârşească altfel... Toate cercetările noastre pentru a-l găsi pe Gaynor dăduseră greş. Şi doar, nu cruţasem nici eforturile şi nici banii... Şi iată că, deodată, nesperatul se întâmplă: Gaynor riscă un telefon la ambasadă şi-i dăm de urmă! Ar trebui să fie acum un cadavru anonim, la morgă, sau în mijlocul nostru, legatşi cu un căluş în gură... Şi, când colo, a dispărut iar în furnicarul acesta uriaş, care este Londra!

Hardmann spunea acestea, terminându-le prin obişnuitu-i mormăit, într-o încăpere mare, complet îmbrăcată în negru, în mijlocul căreia, pe un gheridon, se afla un glob de cristal, un joc de cărţi, nişte drojdie de cafea şi alte accesorii caraghioase; era cabinetul lui Garnaz, un scamator un pretins fachir, bine cunoscut la Londra şi care, graţie clientelei sale, avea adeseori informaţii folositoare.

Conducătorii „Hapis"-ului, aflaţi la Londra, se întruneau acum acolo. Pereţii acestei încăperi erau căptuşiţi cu plăci de plută, aşa încât nu pătrundea nici un zgomot din afară. Şi, cum uşile erau din metal şi prevăzute cu zăvoare rezistente, camera servea uneori şi de temniţă.

— Domnule Hardmann, răspunse Lemaitre, omul acesta este mai rău decât şi-ar putea cineva închipui. Ar trebui să fim cinci-şase pentru a-l doborî! Aseară, n-am avut timpul să previn pe nimeni! Papa Kaleb, aici de faţă, care supraveghează linia ambasadei, mă înştiinţează prin curier special că Gaynor a telefonat unei fete de la ambasadă, îmi

dă toate amănuntele, ora, locul... Îmi spun: „S-a făcut! Am pus mâna pe el!” Dar nu v-am putut găsi, domnule Hardmann, nici pe d-voastră, nici pe Piacent, nici peBeppo, nici pe celelalte trei ajutoare, pe nimeni! Atunci mi-am spus: „Nu-i altceva de făcut... trebuie să mă duc eu!”Şi m-am dus acolo, cu maşina, împreună cu Kaleb. Şi vă asigur că n-a fost uşor! Să te urci până la al şaselea, pe scara aceea de fier, cu rampă numai într-o singură parte, nu-i o jucărie! Mai ales pentru mine care sunt categorie grea! Nu mă prea pricep la acrobaţie... şi golul îmi dă ameţeli... De la al doilea, am început să tremur, mi-era teamă... Totuşi, n-am dat înapoi... Când am ajuns în cameră, m-am simţit mai bine: am luat toate măsurile de prevedere, am făcut tot ce trebuia...

Eram sigur că de data aceasta aveam să-i semăn lui Gaynor grădiniţa pe piept... Şi, când colo, am primit piciorul lui în spate, de nu mai pot şedea, şi, pentru a-mi scăpa pielea am trebuit să-i spăl vasele şi să-i văcsuiesc ghetele.

Hardmann nu spunea nimic. Chipul său alb, întunecat, exprima mânia.

Piacent se uita în podea cu un aer întunecat.

Thylda, tolănită, părea să nu audă.

Migliozzi luă cuvântul, cu glasul său piţigăiat:

— Dacă-mi îngăduiţi, domnule Hardmann, voiaminti că am reuşit să-l urmăresc timp de cinci zile pe Rombul Roşu, cu toate sforţările sale de a face să i se piardă urma... Nu vreau să măi laud, dar a fost o faptă de vitejie! S-a sfârşit, pentru mine, cu o scărmăneală... Spun şi eu, aşa dar, caşi Lemaitre, trebuie să fim şapte-opt împotriva lui şi să-i golim încărcătoarele revolverelor în spate. Da, în spate, fiindcă dacă se întoarce, suntem morţi!

— Eu, aproape că mă bucur că i-a scăpat lui Lemaitre, spuse Piacent, căci Gaynor trebuie să moară de mâna mea. Am jurat-o şi mă voi ţinede cuvânt... Numai că, ar trebui să ştiu undee... Ai fost de părere să-i dăm un răgaz,

domnişoară Ruiz, după ce ne-a luat documentul 127...

Cu un aer nepăsător, dispreţuitor, Şerpoaica răspunse:

— Dacă acest răgaz ne-ar fi adus înrolarea omului acesta printre noi, pierderea documentului ar fi fost o nimica toată.

— Şi, la împlinirea termenului, nici urmă de Gaynor... A dispărut ca o fantomă la cântatul cocoşului... Prostia pe care a săvârşit-o telefonând la ambasadă n-a avut urmări supărătoare pentru el, caci, dis-de-dimineaţă, după Ce i-a făcut lui Lemaitre un Crăciun atât de trist a dispărut iar.

Garnaz, îmbrăcat ca Indian, cu un turban pecap, şedea pe o pernă, cu picioarele încrucişate sub el. Interveni şi el, cu glasul cântător, în care-l folosea faţă de clientelă:,

— Îl pot regăsi!... Am complici foarte îndemânatici... Se pricep să descopere o urmă, s-ar putea încerca... E deajuns să li se dea un obiect aparţinând lui Gaynor.

Lemaitre izbucni într-un râs zgomotos.

— Păstrează-ţi braşoavele pentru fraierii care vin să te consulte.

Garnaz se întoarse spre el, duşmănos.

— Am ceva mai direct şi mai sigur..., reluă Thylda. Tânăra de la ambasada franceză, care a fost aseară la Gaynorşi pe care a condus-o în taxi pană la uşă, noi o cunoaştem, domnule Hardmann; am văzut-o la White Palace, iar Serviciul de cercetări al organizaţiei noastre avea o fişă privitoare la ea... Încă de la prânz, am ştiut tot ce aveam nevoie să ştiu despre ea... Adineauri m-am despărţit de ea... cu siguranţă că, dacă există un loc la Londra unde este cunoscutăascunzătoarea lui Gaynor, acel loc este ambasada franceză... Or, i-am dat acelei fete un motiv serios care s-o determine să ne facă cunoscută această ascunzătoare.

— Prin urmare e supărată pe el?

— Ba, deloc! Însă ea nu ştie că Gaynorşi Rombul Roşu sunt una şi aceiaşi persoană...Când îţi va da seama, va fi prea târziu... I-am făgăduit, drept răsplată, o pretinsă

scrisoare pe care acel tânăr ataşat francez ar fi scris-o în camera sa, puţin după ce-şi dăduse seama că nu mai avea faimosul document 127... Căci era fratele ei! Asta o interesează, vă închipuiţi... Şi cum scrisoarea aceasta este lipsită de însemnătate, ne vom putea permite luxul de a i-o oferi, imitând scrisul!

— Gaynor este îndrăgostit de această tânără fată? întrebă Piacent.

Şerpoaica începu să râdă:

— Câtuşi de puţin! A chemat-o la telefon, fiindcă se plictisea în noaptea de Crăciun. Cum vrei ca un luptător ca el să fie îndrăgostit de o săracă funcţionară care, cu tot postul pe care-l ocupă la legaţia franceză, este o bună gospodină care ştie să coase, să brodeze şi să gătească!

— E foarte frumoasă! remarcă Hardmann. E într-adevăr demnă de un sentiment. Dar cred, caşi dumneata, că Gaynor este prea mare pentru ea. Nu se încurcă el cu o mică burgheză.

— Această Lucienne va sta cu atât mai puţin pe gânduri să ne informeze asupra Rombului Roşu, continuă Şerpoaica, cu cât i l-am zugrăvit ca pe un mizerabil.

— Toate astea nu merită cât două-trei gloanţe în spate! spuse un glas răguşit, acela al bătrânului Kaleb, personaj ciudat, polonez de naştere, care din pricina nu se ştie cărei infirmităţi, nu-şi socotea niciodată şapca cm cozoroc mare care o purta. Îndeplinea, de mult timp, funcţiunile de servitor, de spion printre oamenii de rând şi, la nevoie, de ucigaş...

— Sunt de aceeaşi părere cu Kaleb, spuse Lemaitre... Dar individul este blindat.

Hardmann se sculase şi grupul îl imită. Traversară anticamera.

Se îndepărtară, unul câte unul, pe jos; Hardmann şi Piacent, fură numaidecât urmăriţi de lamică distanţă, de către doi indivizi care, diferiţi ca talie, corpolenţă şi culoarea feţii, se asemănau prin privirile furişe, buzele

subţiri şi strânse şi umflăturile pe care le făceau la coapse revolverele; erau Rosheimşi Davis, doi renumiţi ucigaşi de profesie din Chicago, care, chemaţi de urgenţă, exercitau un „serviciu de ocrotire” pe lângă cei doi importanţi demnitari ai „Hapis”’-ului. Când ai de-aface cu un adversar ca Gaynor, riscurile trebuiesc înlăturate pe cât cu putinţă.

Thylda, cu mersul ei şerpuitor, se îndreptăspre maşina care aştepta la câţiva paşi. Un surâs acru îi despărţea faţa în două; ochii ei limpezi luceau ironic. Voia oare să arate că nu se temeade nimic din partea adversarului?

Sau poate credea că Gaynor, printr-un simplu sentiment cavaleresc, avea s-o cruţe?

Kaleb porni mormăind fraze neînţelese. Mantia-i largă fără mâneci, cu guler de blană uzatşi şapca sa cu cozoroc mare făceau să se întoarcătrecătorii în calea sa.

*

Lucienne se înapoie foarte mişcată, după plimbarea cu maşina, spuse devreme „noapte bună” celorlalţi pensionari şi se retrase pentru a fi singură cu gândurile ei.

Ce să facă? Pentru ea şi pentru mama ei, pentru onoarea familiei, scrisoarea aceea avea o mare însemnătate.

Dar ce preţ trebuia să plătească pentru acea hârtie?

Să trădeze pe un necunoscut pe care-l admira, care adusese Franţei servicii strălucite...Asta niciodată!

Dar dacă era un răufăcător, sau chiar un criminal? Atunci s-ar fi schimbat lucrurile... Dar de unde s-oştie cu siguranţă?

Da... Gaynor, numai el o putea ajuta. Lucra el cam încet, dar era cinstit şi energic şi pentru că avea să facă şi imposibilul... acum că era logodnicul ei.

Avea telefonul la îndemână. Ridică receptorul şi ceru numărul lui Gaynor pe care acesta, imprudent ca toţi îndrăgostiţii,i-l dăduse noaptea trecută.

Întâi, nici un răspuns... Apoi, deodată, un glas

necunoscut o întrebă într-o engleză populară ce voia. Nu dădu nici un nume. Ceru numai „pe domnul care locuia acolo”. Vocea răspunse scurt, că plecase dimineaţa, fără să anunţe măcar...

Şi Lucienne auzi cum îi închide aparatul.

Se sculă, neliniştită, enervată şi se plimbă de colo-colo prin cameră.

Pentru ce plecase Fernand aşa deodată? Sau poate, trebuise să ia anumite precauţiuni, ca orice agent secret, dar ce prost cădea această absenţă!

Unde era el oare acum? Înapoiat în Franţa poate...

Ar fi trebuit s-o prevină înainte de a dispare în mulţimea uriaşă a Londrei.... Un telefon...câteva rânduri. Dar s-o lase aşa, singură, după ce, aseară, îi spusese „Te iubesc!” Şi tocmai când avea atâta nevoie de el... Ar fi putut să-i dea lămuriri cu privire la Rombul Roşu. Desigur, Rombul Roşu nu-i plăcea... vorbea întotdeauna în termeni neplăcuţi despre el, nemulţumit poate de succesele acestui ilustru anonim, Lucienne şi-o mărturisea zâmbind, îi era mult superior...

Era un bun agent secret, Fernand Gaynor, şi care-şi îndeplinea bine însărcinările, dovadă documentul 127... Dar Rombul Roşu!... A! acelaera un geniu!

În sfârşit, Fernand ar fi putut-o ajuta să-şi formeze o părere... Şi apoi, prezenţa lui Fernand!... Îl iubea!.. Visa la fericirea împreună cu el... Pe când singură... singură...

Se culcă dar nu-şi putu găsi somnul. Cearceafurile deşi răcoroase, păreau s-o frigă. Zgomotele îndepărtate care veneau dinspre Tamisa şi pecare de obicei nu le auzea o hărţuiau.

În cele din urmă începu să plângă, ca un copil. Şi adormi.

*

Gaynor descinsese pur şi simplu la hotelul Hazia - un fel

de han oriental, în WhiterchapelRoad - sub numele de Warsawski din Smirna, de profesiune reprezentant în uleiuri.

Hazia, un om cumsecade, gras şi cu burta mare, era originar din Sétifşi venise să se căsătorească la Londra, din dragoste. Vorbea toate limbile cu acelaşi accent greoi. Stătea adeseori de vorbă cu D-l Warsawski, şi ar fi putut jura oricărui anchetator, oficial sau oficios că locatarul său era din Smirna şi un mare expert în uleiuri.

Căci Gaynor călătorise în Orient, şi încarna întotdeauna foarte bine personajele pe carele întruchipa.

Îi era un dor nespus, de Lucienne. O aşteptă de câteva ori, ascuns sub o poartă, în faţa ambasadei. Dar nu se apropia de ea, deoarece constatase numaidecât că Migliozzi o urmărea. „Harpis”-ul nădăjduia desigur că ea avea să conducăpe ticălosul acela la Gaynor. Zâmbi.

Viclenia aceea, cam grosolană, repede descoperită, îl ţinea totuşideparte de Lucienne.

Nu îndrăznea să telefoneze, nici să scrie; Lucienne, necunoscând adevăratul rol pe care el îl juca la Londra, l-ar fi putut trăda fără să ştie.

O femeie care iubeşte este demnă de o încredere deplină; ea s-ar lăsa mai curând omorâtă decât să trădeze; în instinctul ei de soţie, de viitoare mamă, ea va găsi puterea şi dibăcia neapărat trebuincioase...

A treia zi, Lucienne era pe cale de a modifica, sub conducerea D-lui de Ronzaud, textul unor scrisori confidenţiale care fuseseră dictate de un ataşat şi nu mulţumeau pe deplin pe şeful delegaţiei franceze la Conferinţă.

De la ora şapte era la lucru. Dejunase în goană la birou. O „valiză” urma să plece la Paris, ducând o mulţime de documente şi scrisori extrem de importante.

Conferinţa se apropia de sfârşit şi părea să se întoarcă în favoarea intereselor franceze. Mai rămâneau de obţinut anumite încuviinţări din partea Ministrului de Externe cu

privire la propunerile conţinute în acea valiză.

Noile texte, bine adnotate de către Lucienne, nu mai trebuiau decât recopiate, pentru a fi semnate.

— Am o întâlnire cu ministrul Danemarcei, domnişoară Lucienne. Înainte de cină, voi trece să semnez... Valiza va putea fi atunci închisă şi pusă în maşină... Voi sta de vorbă şi cu D-l Gilbert de Marains, ataşatul care pleacă cu ea. Pe curând, domnişoară. Îţi mulţumesc pentru osteneala depusă... Te poţi duce la masă... apoi teîntorci... Nu, lasă, mă ocup eu de hârtiile astea.

Le încuie într-un sertar, dar Lucienne avu timpul să zărească pe o hârtie un en-tete cu următoarele cuvinte: „Rombul Roşu va fi astă seară, la ora zece, la Ashford, vila Cedar Lodge”.

— La revedere, domnişoară!

Şi Dr. de Ronzaud ieşi, încetişor, cu mâinile la spate, capul plecat, craniul strălucitor. Sertarul era încuiat. Însă Lucienne revedea limpede, parcă le-ar mai fi avut încă înaintea ochilor, cuvintele citite.

Ce ispită!

Era deajuns să telefoneze domnişoareiThilda Ruiz cele aflate şi lămurea drama care o copleşea atât de mult...

Dar trebuia să-l denunţe pe Rombul Roşu. Nu... O! asta nu, niciodată! Totuşi, dacă din pricina lui îşi găsise Georges moartea?... DomnulBarrison afirma acest lucru.

În cazul acesta s-ar schimba toate... dar dovada?

Ieşi. Cernea o burniţă mai pătrunzătoare decât o ploaie torenţială. Opri un taxi.

Hotărârea ei era luată. N-avea să se amestece în această afacere, deşi Rombul Roşu era un necunoscut pentru ea, iar persoane calificate socoteau nu numai drept un bandit, ci chiar ca autorul răspunzător de sfârşitul groaznic al luiGeorges..!

Pentru a alunga aceste gânduri, ea coborî un geam şi urmări cu atenţia încordată căsuţele joase ele Strand-uluişi firmele pe care Luminile de laCharing Cross le făceau să

lucească.

Prin două din acele coincidenţe care schimbă uneori cursul evenimentelor, o primă încurcătură a circulaţiei îl sili pe şofer să facă un ocol, o a doua să oprească tocmai în faţa hotelului White Palace!...

Aparatul taxa doi shillingi; cam mult!

Lucienne coborî brusc, plăti şi se repezi prin uşa hotelului.

Mai târziu îşi aminti că asistase ca o spectatoare la propriile ei gesturi şi cuvinte, surprinsă, fără a le putea opri. Thylda Ruiz, care scria nişte scrisori, o văzu venind spre ea, cu paşi grăbiţi. O auzi şoptind numaidecât, într-un suflet:

— Rombul Roşu va fi diseară, la ora zece, la vila Cedar Lodge, Ashford...

Şerpoaica se prefăcu că nu înţelege despre ce era vorba, apoi îşi aminti brusc:

— A! da... da... Rombul Roşu va fi... ceeacedoreşte Domnul Barrison să afle, nu-i aşa?... şi în schimb îţi va preda... da... da... Ei bine! îmi voi face o plăcere să-i telefonez... Peste câteva minute... dacă n-ai nimic împotrivă, căci am de terminat câteva scrisori grabnice.

— Crezi că-şi va ţine făgăduiala, domnişoară Ruiz?

— Desigur. Cum să nu. Este un bătrân original, dar un om cumsecade. Şi acum, bună seara, dragă domnişoară. Îmi pare foarte bine că te pot servi... Da, bine că-mi amintesc, pentru cazul că m-ar întreba domnul Barrison... de unde ai aflat... ceea ce-i transmit?

— O notă la ambasadă.

— A! Foarte bine... Ambasada franceză este întotdeauna foarte bine informată... Bună seara! Încântată de a-ţi putea aduce un serviciu.

Şerpoaica se aplecă deasupra mesei, prefăcându-se foarte ocupată. Dar, imediat ce o simţi pe Lucienne că trecuse pragul se grăbi să-şi adune hârtiile şi porni zorită spre ascensor.

În coridor se întâlni cu Hardmann care, în ţinută de seară, era gata să iasă, şi-l puse, însufleţită, la curent.

— Hotărât lucru, Thylda, d-ta faci minuni... Felicitările mele! şi asta pentru a două zecea oarăCedar Lodge este numele unei mici proprietăţi particulare, pe şoseaua Londra-Dover, lângă Ashford, o căsuţă simplă, înconjurată de un parc.Mi-a atras de mult atenţia. Am primit câteva rapoarte în privinţa ei... Se pare că nişte ataşaţi ai ambasadei franceze s-au dus acolo cu maşina. Şi nu se ştie cine a închiriat-o... Am pus-o sub observaţie... Dar n-am putut obţine nimic. Nu e locuită decât de un paznic bătrân, foarte slăbit de vârstă, numit Robson. Dacă vine Gaynor diseară acolo, s-a sfârşit cu el.

— În sfârşit! Dar răpirea valizei diplomatice?

Cu un pocnet din degete, Hardmann arătă că o asemenea lovitură i se părea acum de un interes secundar:

— Nu ne rămâne decât s-o amânăm... Înainte de toate, să punem mâna pe Gaynor... De altfel trenul pleacă abia la ora nouă jumătate, iar vaporul la miezul nopţii. După ce vom fi încheiat socotelile cu paiaţa aceea, cu puţin noroc, ne vom putea ocupa, în tren sau pe vapor, şi de valiză.

În aceeaşi clipă, Gaynor spunea d-lui Hazia:

— Plec să vizitez nişte clienţi la Bristol. Clienţi cam neplăcuţi, care mă tratează întotdeauna ca pe un pomanagiu, dar ce pot face, trebuie să trăiesc.

— O! te descurci d-ta... Nu eşti prea ghinionist?

— Păstrez camera!... Mă înapoiez poimâine, cel mai devreme!

— Bine, domnule, bine. Noapte bună! Călătorie plăcută!

Gaynor se duse să depună la garderoba gării Aldgate, valiza pe care o luase de formă. Apoi o luă în susul străzii Liverpool.

Lângă Saint-Paul, într-o străduţă îngustă, foarte însufleţită în timpul zilei, dar pustie şi întunecoasă după ora şase, aştepta o maşină mare şi puternică. De îndată îl zări pe Gaynor, şoferul salută şi puse motorul în mişcare.

— Nimic nou?

— Nu, domnule... Totul e în regulă... Bună seara domnule.

Gaynor luă locul şoferului, care se îndepărtă pe jos. După ce se asigură, instinctiv, că nu se vedea nicio maşină care să-l urmărească, porni. Încetişor de-a lungul străzilor triste, murdare şi, la ora aceea, aproape pustii.

*

Lucienne nu se putu hotărî să înfrunte lumea caraghioasă de lapensiune. Se mulţumi să mănânce într-un mic restaurant italian cu preţ fix: macaroane înroşite cu tomate, orez îngălbenit cu şofran, brânză înverzită de mucegai.

După o plimbare înceată, maşinală, prin PallMall, se înapoie la ambasadă şi rămase un timp singură în biroul domnului de Ronzaud.

Şezând, cu capul strâns în mâinile fierbinţi, nu izbutea să-şi împreuneze gândurile.

Intrarea d-lui de Ronzaud o surprinse. Adormise oare?... Visase parcă ceva?

Diplomatul citi scrisorile, le reciti, chibzui, apoi, hotărându-se, le semnă şi le transmise serviciului răspunzător de valiză care urma să plece peste o jumătate de oră.

Părea mai îngrijorat decât fusese în clipele cele mai anevoioase ale Conferinţei. Îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi, îşi împreună mâinile şi-şi pocni degetele.

— Domnişoară, trebuie să te pun în curent cu diferite eventualităţi care, dacă s-ar produce, te-ar sili să iei anumite iniţiative imediate. Aş dori să mă văd mâine şi să ştiu valiza ajunsă cu bine la destinaţie.

— Dar... dece n-ar ajunge?

— Avem motive să ne temem că anumiţi agenţi ar putea încerca să pună mâna pe ea. Condiţiile atmosferice nu

îngăduie s-o trimitem mâine, cu avionul. Prin urmare trebuie să plece astă seară cu maşina şi vaporul. Şi nu putem cere un serviciu special poliţiei: ar însemna să punem prea multă lume în curent şi să atragem o atenţie periculoasă asupra valizei... Domnul Gilbert de Morains pleacă singur.

— Într-adevăr, mi se pare şi mie, după conţinutul scrisorilor, că dacă ar cădea în mâini străine, ar fi grav.

— Foarte grav. Nădăjduim, dealtfel, că această eventualitate nu se va produce... Domnul Gilbert de Morains va fi asistat în mod discret... niciodată nu vei ghici de cine... de către Rombul Roşu!

Lucienne tresări. Nu auzise bine. Nu era cu putinţă...

— Dar acest Romb Roşu nu este un individ îndoielnic? Unele ziare spun că îndărătul unor frumoase acte de eroism ascunde altele care sunt pur şi simplu banditisme.

Domnul de Ronzaud începu să râdă. Acest lucru nu i se întâmpla des.

— Ai o ciudată părere despre cineva ale cărui scrisori le transmiţi d-lui François-Clément.

— Nu transmit decât scrisorile domnului Gaynor.

Domnul de Ronzaud îşi puse monoclul şi o privi curios.

— Discreţia d-tale este lăudabilă, domnişoară, dar în faţa celor ce se vor întâmpla, poate, ar putea prezenta inconveniente, căci, ţi-o repet,anumite eventualităţi te pot aduce, chiar de mâine, să lucrezi din proprie iniţiativă... Cum, nu ţi-ai dat încă seama că Rombul Roşu nu-i altcineva decât domnul Gaynor?

Se auzi răspunzând:. „Nu’’; însă glasul ei i se păru slab, îndepărtat.

Îi scânteia pe dinaintea ochilor.

Cu gura întredeschisă, nu izbutea să respire.

Din fericire domnul de Ronzaud se apucase să-şi frece monoclul. Reluă:

— Domnul de Morains se va întâlni, în ascuns, cu domnul Gaynor, la Ashford într-o vilă „Cedar Lodge”, închiriată de

ambasadă. Din clipa aceea şi pentru tot restul călătoriei, va fi însărcinat domnul Gaynor cu valiza... Şi ştii de cine trebuie să se teamă mai ales?

— Nu.

— De fermecătoarea Thylda Ruiz! Da... Face parte din acea temută bandă internaţională care a pus mâna pe documentul 127... În sfârşit, noi ne-am luat măsurile de prevedere... Ticăloşii aceia n-aude unde să ştie că Gaynor îl aşteaptă în clipa aceasta pe Morains la Ashford... Mâine dimineaţă, Quaid'Orsay ne va telefona de îndată̆ce va lua în primire valiza şi o va examina, adică după ce vor fi siguri, nu numai că a fost înlocuită printr-o alta, şi că nu lipseşte nimic, şi că nimic n-a fost fotografiat... da, în timpul unui traseu atât de scurt şi chiar şi fără ştirea mesagerului, se poate fotografia un document important. Arta spionajului diplomatic urmează toate progresele ştiinţei... Ni se va telefona, aşadar, cam pe la ora nouă... Eu trebuie să fiu la opt la conferinţă. Desigur că va fi şeful d-tale care va vorbi... D-ta îl vei înţelege mai bine decât mine... Va folosi codul verbal obişnuit... înseamnă exact cuvintele sale, mai ales dacă s-a întâmplat ceva anormal. Dacă-i grav, vino imediat la Nelson Mansions, chiar dacă suntem în plină şedinţă.Pari surprinsă?

Lucienne izbuti să zâmbească.

— Iertaţi-mă... Colaborarea aceasta oficială aRombului Roşu mi se pare oarecum surprinzătoare.

— Nu-i deloc oficială... după cum n-a fost nici misiunea d-lui Gaynor cu privire la documentul 127... DomnulGaynor nu-i de-ai noştri; nu-l cunoaştem; şi ştie că dacă i s-ar întâmpla ceva neplăcut nu i-am putea veni în ajutor. Domnul François-Clément mi-a făcut confidenţe săptămâna trecută, când am fost la Paris. Aşadar, pericolul în care se află valiza i-a fost semnalat ieri d-luiGaynor... Asta este... Şi acum, mă duc la recepţia lordului Gailsborough, în Park Lane.

— Foarte bine, domnule... Voi fi aici mâinedimineaţă,

puţin înainte de ora nouă... şi voi proceda conform recomandărilor d-voastră.

Rămase singură în tăcerea apăsătoare, groaznică, a marelui edificiu.

Îl trădase pe Fernand Gaynor!... Pe logodnicul ei! Din pricina ei avea să cadă într-o cursă din care n-avea să mai scape cu viaţă.

Din pricina ei, documentele acelea de o importanţă aproape vitală pentru Franţa aveau să cadă în mâinile adversarilor.

Moartea omului pe care-l iubea cu înfocare... Un eşec pentru patrie... eşec în urma căruia ţara avea să sufere, poate, secole, căci chestiunea petrolului era una dintre cele mai grave care se punea pentru omenire...

Şi acestea, datorită ei, fiică, nepoată şi soră de diplomaţi francezi.

Însă privirea tinerei fete se îndreptă spre pendulă. Şi această privire îi readuse sângele rece.

*

Cedar Lodge. Holul...

O sală mare, scundă, cu plafonul din bârne înnegrite, era luminată de două lămpi şi încălzită de un foc de cărbuni, încinşi. O fereastră întredeschisă lăsa aerul de afară să se amestece cu căldura cam greoaie.

Pe pereţi, deasupra câtorva mobile gotice, erau atârnate nişte puşti antice de vânătoare, nişte cornuri de praf de puşcă, capete de vulpi şi de cerbi. Deasupra căminului, o litografie istorică, îngălbenită de timp şi de muşte, îl arăta pe Wellington călare, cu braţul întins...

În dreapta uşii masive care dădea în parc, stăteau Piacent şi Migliozzi; în stânga, Lemaire; în faţa ei şedeau: Hardmann, în frac şi mănuşi albe, ţinând în mână un baston cu capul de aur, şi Thylda, în rochie albă, sub o capă mare neagră şi cu capul gol.

Lângă fereastră, Kaleb, în picioare, înfăşurat în lunga-i manta poloneză, cu şapca trasă peste ochi, scruta întunericul: s-ar fi spus că e o pasăre de noapte deghizată în om la un carnaval fantastic.

Pândeau cu toţii zgomotele şoselei Londra-Dover, din care sedesprindea aleea care venea, prin parc, spre casă.

Zgomote de maşini năşteaula orizont, creşteau, dar nu apucau spre casă, descreşteau şi stingeau în partea cealaltă a orizontului.

O pendulă îşi picura tic-tacul în tăcerea nopţii. În sfârşit, o maşină părăsi şoseaua, se apropie, se opri în faţa casei, la câţiva metri de uşă.

— Robson!... Robson!... strigă un glas bărbătesc.

Însă Robson, bătrânul paznic, era într-o cameră de la etaj, legat şi cu un căluş în gură.

Uşa se deschise brusc, şi un tânăr îmbrăcat cu o blană de şofer, intră, ţinând în mână o valiză a cărei învelitoare specială şi sigilii de ceară, îi dovedeau natura; de conţinutul ei depindea pentru Franţa proprietatea sau strâmtorarea, mărirea sau mediocritatea.

Tânărul acesta era Gilbert de Morains, ataşat la ambasada Franţei.

Nu putu schiţa nici cel mai micgest de apărare. O cuvertură de masă i se abătu asupra capului; picioarele, braţele, îi fură aruncate şi legate.

Lemaitre şi Piacent îl duseră în camera alăturată, un salon întunecos, şi-l depuseră, cu băgare de seamă, sub o masă.

— Dacă te mişti, dacă dai vreun semn de viaţă, eşti un om mort!

În sala mare, Thylda Ruiz examina cu o bucurie sălbatică, mai curând orientală decât europeană, valiza atât de lesne capturată... Expresia ochilor ei, de obicei atât de blândă, era înspăimântătoare.

— Asta merită milioane... nenumărate milioane!... murmură ea, ca fascinată.

— Într-adevăr, câtevaguverne ne-ar plăti, numaidecât, fără discuţie, oricât am cere.... întări Hardmann.

— Eu aştept ceva mai bun, interveni Piacent. Am jurat să-l omor pe Gaynor.Nu cer altă cotă-parte în această afacere.

— Ai să-ţi poţi oferi această plăcere Piacent. Trebuie să fie aici la ora zece... E zece fără unsfert... Va fi punctual.

— Mă îndoiesc... E prea neîncrezător... exclamă Migliozzi. Nu intră el aşa orbeşte într-o capcană.

— Nu cobi, Migliozzi! spuse glasul şuierător alThyldei... Va veni.

Iată care le este, desigur, planul: tânărul ataşat nu trebuia să transporte valiza decât până aici... De la Londra la Ashford nu se temeaupentru ea... Şi pe drept cuvânt, căci mai ales în timpul operaţiilor de îmbarcare şi de debarcare, la Doverşi la Calais, putea fi răpită, cu cele mai puţine riscuri. Aşadar, Gaynor urma să primească aici valiza; apoi, pleca la Paris dejucând cursele, dacă existau cumva... A fost o idee genială, aceea de a transporta valiza până la Dovernu cu trenul ci cu două maşini particulare şi prin ştafetă. Însă noi am fost înştiinţaţi graţie acelei naive funcţionăraşe de la ambasada franceză. Aşadar, Gaynor va fi aici peste un sfert de oră. Ultimul său sfert de oră? Va fi aruncat într-unul din cuptoarele acelea de var pe care le-am văzut în trecere, la două mile de aici.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Hardmann porunci:

— Nimeni să nu mişte înainte de a fi dat eu ordin. Când voi ridica mâna şi voi pocni din degete, veţi trage, toţi în acelaşi timp.

.....

Gaynor era în drum spre Ashford. Depăşise ultimul sat şi dăduse iar de pădurea neagră, nedesluşită, care fugea de ambele părţi ale şoselei.

Deodată, farurile luminară o femeie care, stând în mijlocul drumului, agita braţele cu înfrigurare.

Lucienne!

Mai prinsese, la Victoria Station, un tren care se oprea la Ashford. Acolo, întrebă unde era Cedar Lodge, apoi alergă, alergă. De un sfert de oră oprea toate maşinile, rare dealtfel; apoi, îşi cerea scuze.

Sosise prea târziu pentru a o opri pe aceea a lui Morains; de altfel, nuştia cât se făcea de la Londra la Ashford, cu maşina. Ştia numai că Gaynor trebuia să fie la ora zece la Cedar Lodge.

Lucienne!

Coborî, o prinse în braţe, speriată, gâfâind, cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor şi a vântului rece. La început nu putu nici vorbi. Tremura din tot corpul.

Gaynor îşi scoase blana şi o înfăşură.

În sfârşit, îşi recăpătă respiraţia şi mărturisi.

Într-un minut fu la curent. În întuneric, ochii săi arătară spaima. Însă cum Lucienne începea iar să plângă, o strânse drăgăstos în braţe.

— Nu plânge, mica mea Luce... Unii sunt născuţi pentru cămin, alţii pentru o viaţă aventuroasă. Tu eşti o soaţă! Te-au tras pe sfoară, dar o vor plăti scump! Ne vom distra, ai să vezi. Aşteaptă-mă aici, în maşină, cuminte, liniştit?

— Ce vrei să faci?

— O mică vizită la Cedar Lodge.

— Nu!... nu acolo!

— Ba da, micuţa mea! Mai întâi au valiza şi trebuie s-oiauînapoi. Şi apoi, îl aşteaptă pe Rombul Roşu la ora zece, adică peste şapte minute... Nu lipsesc niciodată de la întâlnirile pecare le dau.

— Nu!.. Nu!.. Să ne înapoiam la Londra şi să anunţăm poliţia. Te rog din suflet!

— Există poliţie şi la Canterbury, la câteva mile, dar asta nu-i o treabă pentru poliţie.

— Atunci, merg cu line. Vreau să-ţiîmpărtăşesc riscurile.

— Tu, cu mine, la Cedar Lodge, printre fiarele acelea sălbatice? Ei bine... da!.. Primesc! Am să-ţi ofer un mic spectacol amuzant!Haide, repede! Mai avem numai câteva

sute de metri... dar nu trebuie să fiu în întârziere!

Gaynor îşi adăposti maşina într-un mic drum vicinal care dădea în şosea... Apoi intrară repede în parcul de la Cedar Lodge.

Ajunşi lângă casă, îşi încetiniră paşii. Vântul sufla zgomotos printre copaci şi acoperea orice zgomot. De altfel, oamenii „Hapis”-lui aşteptau o maşină şi nu o pereche mergând pe jos şi cu băgare de seamă.

Gaynor zări silueta lui Kaleb pândind la o fereastră întredeschisă.

— Aşteaptă-mă aici, în dosul acestui copac, murmură el. Vin să te iau şi vom face o frumoasă intrare împreună.

.....

Zgomotul orologiului ţărănesc arăta ora zece fără două minute.

— Nu se mai aude nicio maşină pe şosea... mormăi glasul răguşit al lui Kaleb.

— Nu uitaţi semnalul, spuse Hardmann. Când voi ridica mâna şi voi pocni din degete, trageţi toţi asupra lui Gaynor.

Orologiul începu să bată... una... două... trei...

La a patra, uşa se deschise brusc. Tresăriră toţi.

Gaynor, zâmbitor, apăru, la braţ cu Lucienne.

— Bună seara, doamnă şi domnilor! Nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult... Nu, lăsaţi revolverele... ascundeţi-le! Nici eu nu am! N-are decât să se asigure bunul meu prieten Lemaitre. Caută-mă Lemaitre, ţin ca domnii să nu aibă nicio teamă... Vedeţi, nici măcar un briceag... Am venit să vorbim despre afaceri. Ia, te rog, loc, Lucienne.

În afară de Lemaitre, când îl pipăise, în afara de Piacent care se rezemase de uşă, în spatele lui Gaynor, nimeni nu se clintise. Thylda, cu cotul pe genunchi, îşi sprijinea în palmă un obraz pur, cu reflexe de perlă.

Lucienne şedea lângă masa de stejar din mijlocul camerei şi, cum nu ştia să se prefacă, se uita mânioasă la

Şerpoaică.

— Da, vom vorbi despre afaceri, reluă Gaynor. Desigur că aveţi de gând să vindeţi conţinutul valizei pe care o văd colo, pe scaun...Ei bine, am adus-o cu mine pe domnişoara Lucienne Baroille, funcţionară a ambasadei. Are calitatea de a trata restituirea valizei în schimbul unei anumite sume... Dar înainte de asta, preferaţi desigur să vă istorisesc povestea cioclului marsiliez care, în mijlocul unei ceremonii, spuse prietenului său Olive...

— Domnule Gaynor, ne-ai povestit atâtea anecdote încât te rog s-o păstrezi pe aceasta pentru o ocazie mai nimerită, spuse Hardmann... Suntem dispuşi să discutăm orice ofertă... Dar, pe lângă afacerea valizei, mai avem şi o socoteală de încheiat cu d-ta.

Gaynor luă o înfăţişare uluită:

— O socoteală? Vai, dragii mei prieteni, am uitat cumva, din zăpăceală, să mă achit de vreo datorie faţă de voi? Credeam doar că ne-am socotit de fiecare dată. Tu, Lemaitre, dacă crezi cumva că n-am fost îndeajuns de generos cu picioarele, sunt gata oricând... Şi tu, Migliozzi, îţi pot da încă o corecţie pentru a-ţi mulţumi că m-ai urmărit. Iar tu, Piacent, dacă nu te-am aranjat încă cum trebuie, e fiindcă mi-am rezervat-o pentru o ocazie mai bună... Şi tu, Hardmann, nu-ţi ajunge ce ţi s-a întâmplat cu mine?... D-ta, prea scumpa mea Thylda Ruiz, acum ştiu unde ne-am mai întâlnit, cândva. Mult m-am mail frământat s-o aflu. Şi, dintr-odată, mi-am amintit. Nu eşti d-ta, Nataşa Buhler care în timpul revoluţiei ruseşti, vindea aristocraţilor, pe preţuri fabuloase, paşapoarte false şi apoi îi denunţa pentru a încasa premiile... E deja destul de frumuşel, dar în Ucraina, ai făcut şi mai bine... În biserici, furai şi...

— Semnalul!.. Semnalul!... strigă Şerpoaica, întorcându-se către Hardmann.

Hardmann ridică mâna. Nu avu însă timp să pocnească din degetele: amândouă lămpile se stinseră în acelaşi timp.

În întunericul brusc, se auziră strigăte răguşite, chemări, tropote, mobile răsturnate.

Comutatoarele nu mai funcţionau... La lumina oarbă a unei brichete, Migliozzi încercă zadarnic să străpungă bezna.

Fu nevoit să coboare, pe dibuite, în pivniţă, la contor. Se făcu iar lumină.

Gaynor şi valiza dispăruseră!

Lucienne însă, continua să şadă, liniştită, la masa de stejar.

Kaleb, în picioare lângă fereastră, nu se clintise.

Afară, foarte aproape, izbucni zgomotul răsunător al unei maşini care-şi lua avântul.

Lângă fereastra întredeschisă, glasul răguşit al lui Kaleb anunţă: „Gaynor fuge!'' Mâna Polonezului înălţă un revolver şi trase de trei ori. Mirosul acru al prafului de puşcă umplu camera.

— A luat maşina ataşatului! exclamă Hardmann... Repede... urmăriţi-l cu a noastră care este mai puternică... Îl veţi ajunge uşor înainte de Canterbury... şi, de data aceasta, curăţiţi-l numaidecât. Nu mai parlamentaţi cu el. Ciuruiţi-l cu gloanţe! Şi aduceţi valiza înapoi.

Piacent, Lemaitre şi Migiozzi se repeziră afară. Se auzi puternica lor maşină pornind cu marezgomot.

Thylda o privea ţintă pe Lucienne care, şezând la masă, părea indiferentă la ce se întâmpla.

Hardmann se întoarse spre fereastră şi-i spuse lui Kaleb.

— Închide fereastra!

— Da... îndată... răspunse glasul răguşit.

— Sper, domnişoară, reluă Hardmann, că nu te aştepţi, să fii repusă în libertate... Ştii, de la ambasadă, amănunte foarte interesante, pe care vei trebui să ni le spui...

— Crezi?

Vocea şuierătoare a Thyldei Ruiz spuse încetişor:

— Ştim să facem şi muţii să vorbească. Nu uita că în acest moment scumpul d-tale Romb Roşu trebuie să fie

deja prins. Dacă va fi nevoiede un al doilea cadavru, nu vom sta la îndoială...

— Într-adevăr, nici o clipă! spuse glasul lui Kaleb care, deodată limpede şi ironic, deveni glasul lui Gaynor, pentru a adăuga:

— Acestei canalii de Hardmann i-ar sta foarte bine întins pe jos cu un glonte în ceafă!

Şi, aruncând mantaua şi şapca, bătrânul Polonez deveni Gaynor, cu un revolver în mână.

— Credeai aşadar că am venit fără să-mi iau măsurile de prevedere, Hardmann? Înainte de a intra solemn pe uşă cu domnişoara Lucienne, pătrunsesem deja în casă prin fereastra oficiului şi-l eliberasem fără zgomot pe Gilbert de Morains, punând sforile şi căluşul în buzunar... El este acela care, potrivit scurtelor mele instrucţiuni, a stins lumina. În timpul celor câteva minute de întuneric, am pus mâna pe Kaleb, l-am legat şi l-am pus în locul lui Morains, în camera de alături... Mai e încă acolo... I-am luat hainele şi m-am aşezat lângă fereastră, pe jumătate întors. Când a pornit Morains, v-am făcut să credeţi că eu eram acela care fugeam... Valiza, uite-o, acolo sub fotoliu unde am împins-o pe întuneric! Domnişoara şi cu mine o vom duce la maşina care ne aşteaptă la cincisute de metri de aici şi care ne va duce înapoi la Londra, în timp ce prietenii voştri se grăbesc în direcţia cealaltă, spre Canterbury. Morains are destul avans pentru a ajunge la comisariatul acelui oraş, înaintea lor. Acum, vă urăm noapte bună... Sărutări de mână, Nataşa Buhler!

Şi amenințându-l pe Hardmann ou revolverul, Gaynor îi făcu semn Lucienneişi ieşiră deandaratelea.

Afară, o apucă de braţşi spuse: „Acum, trebuie să ne grăbim!”

O luară la goană... un fel de albină le bâzâi pe la ureche,în timp ce detunătura pocnea înapoia lor... O alta!... Şi încă una!... Hardmann îşi golea încărcătorul... Aleea mărginită de tufişuri dese coti... Bâzâitul albinelor încetă.

Pălmuiţi de crengi, poticnindu-se în noroi şi făgaşe, ajunseră la şoseaua întunecoasă şi pustie, regăsiră maşina, acolo unde o lăsase, Gaynor, cu farurile stinse.

— Ei? Ne înapoiem la Londra? întrebătânăra fată.

— Nicidecum! Să aşteptăm!

Folosi acest răgaz pentru a pune valiza într-o alta mai mare, obişnuită, învechită.

După zece minute zăriră în depărtare farurile unei maşini care părea să vină spre Londra, adică spre ei, dar care, cotind deodată, dispăru în parcul de la Cedar Lodge.

— Ei sunt! S-au întors cu buzele umflate! Acum la goană!

La Canterbury, îl găsiră pe Gilbert de Morains, şezând pe o bancă în faţa comisariatului.

— Valiza? întrebă tânărul ataşat cu nelinişte.

— O am aici, şi am s-o duc la Paris... Ticăloşii nu te-au ajuns, bravo!

— N-am avut nevoie să cer adăpost şi ocrotire, spuse el... La cincizeci de metri de aici, doi poliţişti în serviciu de noapte, m-au arestat pentru exces de viteză şi m-au adus la comisariat unde am fost interogat foarte aspru... Eram în siguranţă. I-am auzit pe cei trei trecând încolo şi înapoi. Mii de mulţumiri pentru intervenţia nimerită... Cum?... Domnişoara Lucienne?

— Vei afla totul mai târziu! Te rog s-o conduci pe domnişoara la Londra... Fă un ocol mare... Treci prin Faversham şi Chatham. Şi, domnule de Morains, nimeni să nu afle de toate astea, afară de d-l de Ronzaud! La revedere! Am tocmai timpul să prind vaporul de noapte.

Lucienne urmări cu privirea punctul roşu care se pierdea în zare.

— N-aţi vrea să vă urcaţi, domnişoară? propuse Gilbert de Morains.

— A! da, e drept... iertaţi-mă, vă rog!

*

„Maid of Kent” era gata de plecare. Un grup de hamali ridicase prima punte. În clipa când puneau mâna pe cealaltă, un individ bine dispus, îmbrăcat într-un palton lung galben, cu o mustaţă pleoştită, păşi pe ea.

— Haide, domnule, mai repede! îi strigă un marinar.

Însă el părea să nu audă. Îşivăzu de drum, liniştit, fredonând.

— Ce clasă?

— A treia, bine înţeles! Ai crezut că sunt un lord? răspunse el, cu un accent de beţiv, împleticit, nelămurit, atât de potrivit atunci când vrei să-ţi ascunzi glasul.

Şi, clătinându-se, se îndreptă spre partea dinainte a vaporului.

Două siluete scunde şi îndesate, cu privirile furişe, cu buze subţiri, se desprinseră din mulţimea pasagerilor şi, cu un aer nepăsător, se luară după el. Erau cei doi gangsteri aduşi din Chicago pentru ocrotirea lui Hardmann şi a lui Piacent.

Primiseră, la ora şase, însărcinarea dea pune mâna pe valiză şi de a-l suprima pe Gaynor, în cazul când această treabă nu s-ar fi făcut mai devreme.

Veniţi cu trenul, ei nu ştiau ce se întâmplase la Cedar Lodge.

Îl recunoscuseră numaidecât pe Gaynor, cu toată deghizarea sa, şi ghiciseră că valiza cea veche o conţinea pe aceea sigilată a ambasadei. Şi afacerea li se părea lesne de adus la îndeplinire.

Noaptea, vapoarele nu sunt decât pe jumătate luminate; zonele întunecoase nu lipsesc, iar vuietul mării, când este puţin agitată, şi era cazul, acoperea orice alt zgomot.

O împuşcătură, abia auzită sau poate chiar de loc. Un om întins pe jos, cu o gaură sângerândă la tâmplă. Sinucidere? Omor? Nimeni n-are să ştie...

O treabă cât se poate de simplă.

— Degeneraţii ăştia de europeni nu se pricep nici la lucrurile cele mai simple, spuse unul dintre ei. Va fi trebuit

să trecem noi balta cu scrumbii pentru ca Rombul Roşu să înceteze de a-i stingheri şi ei să capete nenorocita asta de valiză. La noi, un copil ar fi fost deajuns pentru trebuşoara asta.

— Cu atât mai bine, răspunse celălalt. Căci, la noi, poliţia ne dovedea un interes exagerat. Uite, Gaynor a intrat în cabina de radio-telegrafie; desigur că trimite o depeşă duioasă familiei sale: dac-ar şti ce i se va întâmpla, şi-ar telegrafia şi ultimele dorinţe.

Liberat de legăturile sale, vasul spinteca întinderea mişcătoare şi întunecoasă a portului. Luminile din Dover începură să se îndepărteze, se transformară într-o fosforescenţă înghiţită curând de beznă.

În umbră, valurile îşi înălţau crestele spumoase până la balustradă. Sforăitulturbinei crescu. Razele albe ale coastei franceze se precizară.

Gaynor ieşi din cabină, urcăscara punţii a doua, urmat de aproape de cei doi bandiţi, coti la dreapta, la stânga - şi deodată dispăru...

Gangsterii, furioşi, îl căutară, zadarnic, peste tot.

Unde putea fi? Nu-i văzuse, nu bănuia nimic... Atunci?

— Îl vom găsi la debarcare! spuse unul dintre ei.

Când Calais deveni o realitate luminoasă, când fură la un kilometru de port, o siluetă, purtând o valiză veche, ridică învelitoarea de piele a unei bărci de salvare şi sări pe puntea umedă, fără a fi observată de cineva.

— Ce durere de şale! Şi ce frig era acolo! murmură Gaynor întinzându-se... Dar dacă n-o făceam, cei doi *apaşi* din Chicago m-ar fi dat gata. Trag repede şi bine. Gloanţele de revolver sunt hapuri foarte rele! A! intrăm în port: a venit momentul.

Mulţimea călătorilor se grămădea la tribord, gata să coboare.

— Cheiul este pustiu şi întunecos, spuse unul dintre gangsteri. Vom coborî printre primii şi ne vom ascunde pe după unul din baloturile carese văd de aici... Gaynor va

sfârşi prin a coborî şi el. Când va trece pe lângă noi va fi o ţintă uşoară. Nu ne va putea scăpa. Vom fi departe cu valiza înainte ca broscarii ăştia de franţuji să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

— O.K.! O să learătăm noi cum se lucrează la Chicago!

„The Maid of Kent'' se lipi greoi de cheu. O primă punte fu instalată. Se repeziră: jos, un funcţionar le ceru bietele.

În timp ce le întindeau, fură înhăţaţi de nişte jandarmi voinici, li se puseră cătuşele şi fură uşuraţi de revolvere.

Toată operaţiunea nu durase decât câteva secunde. Jandarmii îi împinseră pe prizonieri înspre un omuleţ cu nasul ascuţit.

— S-a făcut, domnule inspector principal. N-a fost greu.

— Mulţumesc! Ei, băieţi, credeaţi că era atât de simplu de debarcat la noi? De câteva săptămâni aveam semnalmentele voastre, mulţumită D-lui Henry, comisarul depe „Normandie'', care v-a recunoscut. Şi sosirea voastră, astăseară, ne-a fost anunţată adineauri prin radio. Sunteţi ceruţi în America, mieluşeilor, şi se pare că nu scăpaţi de scaunul electric!

Când trecură printre călători, glasul batjocoritor al lui Gaynor şopti în englezeşte:

— Ei, frumuşeilor, mai credeţi că-i uşor să-l prinzi pe Rombul Roşu?

*

Dimineaţă singură în cabinetul d-lui de Ronzaud, şezând, cu capul în mâini, Lucienneprivea în acelaşi timp telefonul, mut şi ceasul-brăţară pe care-l pusese lângă ea.

Îşi auzea şi simţea bătăile inimii.

De două ori intră câte cineva. I se vorbi.Nuse clinti şi nici nu răspunse.

Crezură că doarme şi o lăsară.

Aşteptarea continuă, nesfârşită, chinuitoare.

În sfârşit, sună.

— Parisul, domnişoară, spuse telefonista.

Lucienne îşi lipi amândouă receptoarele la urechi, cu o violenţă disperată.

După câteva întrebări prealabile, glasul D-luiFrançois-Clément afirmă:

— Lucrurile trimise au sosit cu bine. Toată lumea este bine. Mii de mulţumiri... La revedere!

Lucienne închise aparatul şi, pentru a hohotiîşi acoperi ochii cu mâinile.

PARTEA TREIA

Nimeni în Londra nu află despre noua aventură a Rombului Roşu, nici măcar ambasada.

Ziarele britanice nu pomeniră nimic, deşi continuau să vorbească despre eroul anonim - cu entuziasm dacă susţineau vechea politică conservatoare şi francofilă a partidului „thory", cu dispreţ dacă, dimpotrivă, aparţineau partidului „whig'', cu ură dacă apărau partidul laburist. Oficial, Gaynor nu mai avea ce căuta la Londra. Se înapoie, totuşi, pentru Lucienne deşi obţinea cu mare greu cea mai mică întrevedere cu ea. Într-adevăr, „Hapis"-ul o supraveghea îndeaproape pe tânăra fată, în speranţa de a da de urma lui Gaynor; toate comunicaţiile pe carele avea la ambasadă erau ascultate, cum ieşea eraurmărită, în faţa pensiunii ei era permanent cineva de pază, chiar şi noaptea, pentruca o vizită a lui Gaynor să nu scape neobservată.

În diferite rânduri, scrisorile tinerei fete fură sustrase, deschise cu ajutorul aburilor şi repuse în cutie.

Ordinul, era precis: imediat ce avea să fie găsit, să fie împuşcat în plină stradă. Atâta timp, cât trăia el, existenţa „Hapis',-ului aveasă fie în pericol.

*

Se înapoiase la hotel Hazia, în Whitechapel, redevenind domnulWarsawsky, din Smirna, reprezentant în uleiuri.

Umbla liniştit prin Londra, încrezându-se în cel de-al şaselea simţ, careul înştiinţa întotdeauna când era urmărit.

A treia zi după înapoierea sa, cobora tocmai Fleet Street, la ora prânzului, când zări maşina Thyldei Ruiz.

Maşina se opri. Şerpoaica coborî, mândră şi impunătoare, şi porni pe aleea umbrită care duce la „CheshireCheese".

Gaynor, pentru a nu fi văzut, se adăpostise numaidecât după un colţ.

„CheshireCheese”, este un restaurant aproape istoric, deoarece a rămas aproape aşa cum a fost pe vremea când era frecventat de Dickens, Reynolds, Goldsmith, şi alţii. În mod obişnuit li se vinde acolo clienţilor cana autentică din care a băut oricare dintre aceste ilustre personaje.

Gaynor aşteptă câteva minute, apoi intră liniştit în restaurant.

Thylda aştepta, singură, şezând la o masă pe care erau pregătite două tacâmuri. Îl văzu venind pe Gaynor şi nu se clinti. Însă ochii limpezi, albaştri, luară o expresie rea, ciudată, care zăpăceşte prada şarpelui.

Gaynor zâmbi.

Thylda purta la piept o orhidee mare galbenă. Fără a-l părăsi pe Gaynor din ochi, o desprinse o puse pe masă şi o acoperi cu şervetul.

— Bună ziua, scumpa mea Thylda! De ce-ţi scoţi floarea? Ţi se potriveşte de minune!... Ei bine, da... eu sunt... veşnic eu! Cu toate sforţările prietenilor voştri americani, pe care, ţin să vă previn, nu veţi mai avea plăcerea să-i vedeţi. Prea erau urâţi! Aşa încât am făcut să-i aresteze de îndată ce au debarcat la Calais. Desigur că-mi veţi fi recunoscători că v-am scăpat de mutrele acelea nesuferite. Şi ce mai face canalia de Hardmann?

— Pentru ce-mi adresezi cuvântul, domnule?

Gaynor începu să râdă:

— Pentruce-mi spui „domnule”? Eu te-am numit Thylda... şi nu Nataşa! Doresc, într-adevăr, ceva: ai făgăduit unei tinere fete că, dacă-ţi ajută să te întâlneşti cu Rombul Roşu, aveai să-i dai o anumită hârtie care constituie pentru ea o relicvă de familie... Or, ea ţi-a dat informaţia: la ora zece, în seara aceea, Rombul Roşu trebuia să fie la Cedar Lodge şi am fost punctual. Prin urmare, îi datorezi tinerei fete hârtia făgăduită. Altfel îţi pierzi renumele de femeie de afaceri, draga mea.

Şerpoaica ridică ochii spre bârnele afumate ale plafonului, caşi cum ar fi căutat să-şi aducă aminte.

— Într-adevăr, am contractat o datorie faţă de fata aceea şi voi plăti.Îmiplătesc întotdeauna datoriile, mai devreme sau mai târziu. Vei avea prilejul să-ţi dai seama, dealtfel... Şi ea la fel.

— Nu-mi plac ameninţările, frumoasa mea Thylda, nici chiar voalate. Dacă în 48 de ore scrisoarea nu este predată surorii aceluia care a scris-o, vă voi sili s-o trimiteţi. Şi, spre marea mea părere de rău, mă voi vedea silit să folosesc mijloace care nu cred să vă fie pe plac.

— Încearcă!... Până acum ai avut noroc. Or, în viaţă, caşi la cărţi, norocul nu ţine veşnic. Ţi-ai făcut testamentul?

— Da!

— Sigur?

— Îmi pui cuvântul la îndoială? Conţine chiar şi câteva legate importante care vă privesc direct, pe d-ta şi pe prietenii d-tale. Spre exemplu, câteva exemplare, ale biografiilor voastre complete, adresate poliţiilor mai multor state europene... Dar n-aş vrea să tulbur cu gânduri negre, încântătoarea masă pe care tepregăteşti s-o iei. Partenerul d-tale este în întârziere!... Ziua în care voi muri va fi prima dintr-o perioadă foarte supărătoare pentru d-ta, prea frumoaso!... Spune-mi, pentru ce ascunzi orhideea sub şervet?... Asta nu mă priveşte, dealtfel... Îţi urez poftă bună! La revedere!

Şi Gaynor se îndepărtă.

Tot vorbind, el examinase cu atenţie toate mesele... Nici un alt membru al bandei nu era acolo! Din prudenţă şi pentru a fi sigur că nu era urmărit, mai întârzie în pasajul întunecat care leagă „CheshireCheese” de FleetStreet. Şi apoi, voia să ştie cine era comeseanul Şerpoaicei. Aşteptă câteva minute... Nimeni nu ieşi în urma sa... Nimeni nu intră. Înainte de a pleca, aruncă o privire în interiorul restaurantului. Thylda îşi comandase dejunul şi începea să mănânce.

*

În dimineaţa următoare, londonezii rămaseră uluiţi în faţa titlurilor de o şchioapă pe care le prezentau sumarele ziarelor. Anunţau că, din ajun, faimosul Romb Roşu devenise un ucigaş!

Povestirea fărădelegii era aproape aceeaşiîn toată presa. Iată ce spunea unul din ziare:

UN GROAZNIC OMOR

a avut loc, aseară, la Colosseum, noul musical din Coventry Street. A fost însoţit de un important furt şi a fost săvârşit cu neruşinare de către enigmaticul Romb Roşu.

Am păstrat, până acum, o rezervă prudentă faţă de acest individ. Astăzi, însă, recunoaştem că aceia dintre confraţii noştri care cereau măsuri energice împotriva lui aveau dreptate! Acest personaj cu apucături romantice este un simplu bandit!

Teatrul Colosseum joacă de trei luni o comedie muzicală al cărei titlu, inspirat de Conferinţă, este „Petrol pentru toată lumea'', şi care, dela început, a avut, printre principalele interprete, pe miss Gladys Sims, fiica unui industriaş bine cunoscut în City.

Cabina domnişoareiSims se află la etaj, coridorul al doilea pe dreapta, aproape în faţa uşii prin care intră artiştii pe scenă. Este una din cele mai frumoase cabine şi este rezervată interpretei principale.

În tot timpul reprezentaţiei de aseară, portarul teatrului a stat de strajă în faţa uşii cabinei.

Domnişoara Gladys Sims, trezoriera reprezentaţiilor date în toate teatrele din Londra, în beneficiul victimelor sinistrului maritim de laHull, trebuia să primească şi primi, într-adevăr, în timpul pauzelor, din mâinile diferitor persoane, sumele încasate la celelalte teatre.

Îi fură aduse de către regizorii sau administratorii acelor teatre. Sarcina de a le duce la bancă era încredinţată D-lui

Bertie O. Sims, tatăl tinerei artiste.

În afară de suma aceea - 40.000 de lire, mai era şi un inel dăruit de către prinţesa hindusă Rance, cu prilejul unei chete, inel al cărui diamant valorează cel puţin 10.000 lire.

D-l Berthe O. Sims anunţase că va veni să-şi ia fiica, şi totodată şi banii şi inelul - la sfârşitul reprezentaţiei.

Portarul stătu de strajă în faţa uşii până în clipa în care, domnişoara Gladys, sfârşindu-şi rolul şinemaitrebuind să părăsească loja, îi mulţumi dându-i un bacşiş.

După câteva clipe, domnişoaraSims îşi dădu seama că-i lipsea o cataramă de la cordon; crezu că o pierduse pe scenă şi-şi trimise camerista s-o caute.

Însă cortina era deja ridicată şi şeful maşinist nu putu decât să promită că va pune să se măture cu atenţie scena de îndatăce se va sfârşi spectacolul.

Se înapoie, după numai două sau trei minute.

O surpriză înfiorătoare o aştepta în cabină.

Când intră, o găsi pe sărmana miss Gladys întinsă pe jos, nemişcată, cu capul într-o baltă de sânge!

La ţipetele ei, se adună lumea. Medicul de serviciu declară imediat că orice îngrijiri erau inutile; actriţa era moartă depe urma unei lovituri extrem de violente, primită în tâmpla dreaptă. Or, pe rochia victimei, rochie albă pe care o purtase în scenă, era un romb făcut desigur cu un deget muiat în sânge. Iar pe un dulap de stejar, de culoare deschisă, se vedea un alt romb roşu desenat cu cretă.

Această dublă semnătură mări spaima tuturor.

O cutie de farduri, în care miss Gladys pusese banii şi inelul, dispăruse.

Emoţia care se răspândi numaidecât în culise, este uşor de închipuit. Plânsete. Ţipete. Leşinuri. Ultimul act fu jucat cu o dezordine, pe care spectatorii nu şi-o puteau explica dar pe care astăzi o vor înţelege!

Întrebarea este, cum de a putut intra asasinul în lojă şi să-şi făptuiască nelegiuirea, fără că miss Gladys scoată cel

mai mic strigăt, şi apoi să dispară fără a fi văzut de nimeni pe coridoarele unde se plimbă neîncetat personalul teatrului.

Nefericita artistă o trimisese zadarnic pe cameristă pe scenă, căci catarama a fost găsită în cabină, pe jos.

Cercetările poliţiei au început imediat sub conducerea inspectorului-şef Montgomery.

Dosarul privitor la Rombul Roşu a fost redeschis şi s-au găsit anumite indicaţiicare par susceptibile de a contribui la lămurirea grabnică a cazului domnişoarei Sims."

O notiţă de ultima oră adăuga:

„Aflăm că o arestare pe care poliţia ţine s-o păstreze secretă câtva timp, se va produce pe curând."

Mai multe ziare, reprezentând ideile „whigs" şiale „Partidului laburist"şi, pe dealtăparte, toate foile puritane care-şi mai închipuie că Franţa este o ţară a corupţiei iar Parisul „Babilonul modern", îi atribuiau Rombului Roşu răspunderea tuturor crimelor, a tuturor fărădelegilor făptuite în timpul ultimelor luni în Anglia, Scoţia şi India. Toate forţele regatului trebuiau concentrate la urmărirea lui înverşunată, chiar dacăaceasta ar fi însemnat o întrerupere a vieţii publice; odată prins, mizerabilul acela trebuia împuşcat pe loc, fără nicio judecată!

Câteva mari cotidiene de seară protestară împotriva acestor instigaţii, amintind că în Anglia, chiar şi un duşman al societăţii, cum era fără nicio îndoială Rombul Roşu, avea dreptul la judecată.

*

În curierul pe care-l ducea un funcţionar la poştă, Lucienne, înnebunită de lectura ziarelor, strecură o scrisoare „express" adresată: D-luiWarsawsky, Hazia hotel, 47 Whitechapelroad, Londra. F. S.

Scrisoarea conţinea următoarele cuvinte: „H. P. 12"care, în codul pe care-l stabiliseră pentru cazurile de urgentă,

însemnau: „Fii la amiază în Hyde Park.”

O tăcere desăvârşitădomnea asupra parcului. Timp de câteva clipe, Lucienne se crezu aproape la ţară. Însă era prea neliniştită pentru a se lăsa pradă iluziilor poetice.

Plimbându-se încetişor, ea parcurgea cu privirea întinderea aleilor armonioase.

Deodată, tresări: braţul lui Gaynor se strecurase sub al ei, fără ca vreun zgomot s-o fi înştiinţat că se apropie.

— Bună seara, Lucienne, scumpa mea! De câteva minute sunt lângă tine, umblând din copac în copac, pentru a mă asigura că nu eşti urmărită.

— Explică-mi repede ce-i cu afacerea de la Colosseum? De când am citit ziarele nu mai ştiu ce-i cu mine...

— O ispravă de-a „Hapis”-ului, fără îndoială. Auucis-o pe nenorocita de Gladys Sims, pentru a o prăda, şi vor să arunce asupra mea răspunderea, în ochii publicului.

— Desigur că poţi dovedi...

— Că m-am întors aseară, acasă, la ora nouă... şi că la ora când se petrecea grozăvia aceea, jucam liniştit table cu domnulHazia?... Nicidecum! Căci ar însemna să dezvălui adevărata identitate a Rombului Roşu şi asta ar prezenta cele mai serioase inconveniente... Un agent secret trebuie să rămână secret, orice s-ar întâmpla... şi mai ales când este amestecat în nişte complicaţii serioase internaţionale...

— Într-adevăr! ai risca să compromiţi ambasada şi ministerul de externe. Mă miră chiar că Hardmann şi ceilalţi nu s-au grăbit, şi încă de mult, să dezvăluie presei numele adevărat al Rombului Roşu?

— Fii sigură că n-o vor face! Căci ştim că drept răspuns, eu aş trimite imediat la ScotlandYard numele şi semnalmentele a 20 dintre ei. Să mă culce într-o seară, la colţul unei străzi pustii, iată ce doresc ei...

— Întoarce-te la Paris, unde vei fi mai în siguranţă decât aici, îl rugă ea fierbinte... Conferinţa e pe terminate. Va mai dura câteva zile! Pentruce mai stai la Londra?

— Din pricina ta, micuţă Luce! Precauţiunile neapărat trebuincioase siguranţei mele mă împiedică să te văd cu adevărat, dar te zăresc din când în când. Te simt aproape de mine. Şi mai ales, fiindcă mizerabililor acestora le-ar putea da în gând să se lege de tine.

— Să sufăr pentru tine, ar fi o bucurie! spuse ea cu glas scăzut.

— Să nu-ţi pese de prezenţa mea la Londra. „Hapis”-ul nu mă va putea doborî... Până acum mi-am bătut eu joc de ei; aşa va fi şi deacum încolo.

— Ai avut o perioadă fericită, dar...

— Nu s-a sfârşit încă, fii liniştită. Am superioritatea. Nu voi pierde... Acum, trebuie să te părăsesc. Mă duc la Scotland Yard să prezint două scrisori, una din partea unui ziar parizian, cealaltă din partea Siguranţei Generale amândouă mă acreditează, sub numele de Jacques Lesneur, pe lângă inspectorul Montgomery. Ştiiunul din cei doi care au făcut lumea să râdă, plimbându-se prin holul hotelului cu un romb în roşu pe spate. Mai vreau şi să vizitez, încă azi după amiază, cabina micuţei Gladys Sims, pentru a-i putea dojeni, cât mai curând, pe cei careşi-au permis să-mi imite semnătura pe rochie şi pe dulap.

— Dar, imediat ce se va sfârşi conferinţa, te vei întoarce la Paris?

— Odată cu tine. Şi din ziua aceea, viaţa mea aventuroasă va fi sfârşită. La revedere! Pleacă tu înainte. Te voi urma de la distanţă. Ieşi prin MarbleArch. Mergi repede şi fără a te întoarce. Revino aici mâine la ora trei; sper că voi avea noutăţi.

Privi cu dragoste şi cu admiraţie, eleganta siluetă care urma contururile armonioase ale aleilor.

*

Colosseum-ul îşi expune enorma-i faţadă albă în Coventry Street, lângă Leicester Square.

Intrarea artiştilor se află într-un pasaj întunecos şi urât mirositor. Lângă uşa îngustă şi scundă se afla fereastra lojei portarului.

Ajungând acolo, Gaynor privi maşinal această fereastră şi zări, înăuntru, pe o măsuţă, o orhidee într-un pahar cu apă, o orhidee galbenă asemănătoare aceleia pe care şi-o desprinsele Thylda Ruiz, în ajun, dela piept.

Portarul, un bărbat voinic, cu părul cărunt, în uniformă albastră, citea un ziar ilustrat.

— Sunt Jacques Lesneur, un ziarist francez. Vin din partea inspectorului şef Montgomery pentru a vorbi cu detectivii care sunt sus în cabina unde a avut loc omorul. Eşti bun să mă însoţeşti până acolo?... Iată, pentru osteneala d-tale.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule. Chem pe cineva să vă conducă.

— A! ce floare frumoasă ai acolo, lângă fereastră.

— O floare? A! da. E acolo de ieri. O fi pus-o vreo coristă în timp ce eram la masă, sau când făceam de strajă la uşa cabinei unde, din nefericire, n-am rămas până la sfârşitul spectacolului... Hei, Williams, condu-l pe domnul la cabina domnişoareiSims.

— Da. Poftiţi, domnule.

Paşii lor treziră ecoul pe scara de piatră, tăcută, aproape întunecoasă, care mirosea a pudră de orez, a săpun de toaletă şi a farduri. O arie de dans îndepărtată, înăbuşită, venea dinspre scenă, unde se repeta.

În timp ce urca scara, Gaynor spuse:

— Williams, n-ai putea să-mi spui de la care florărie vine orhideea din loja portarului? E foarte frumoasă şi, cum trebuie să trimit un buchet unei doamne...

— Habar n-am... Portarul trebuie să ştie... Floarea este acolo de ieri.

Un poliţist păzea uşa. La cererea lui Gaynor, bătu. Inspectorul apăru: era un irlandez gras, roşu; chipul său ursuz, la început, se lumină repede.

— Pofteşte înăuntru, domnule!

Cabina, mare, nu prea încărcată, rămăsese aşa cum fusese găsită în momentul descoperirii crimei.

O oarecare dezordine domnea, dezordinea obişnuită a unei cabine de artistă.

— Vezi, domnule Lesueur, corpul era întins acolo... pe covor, în direcţia asta... Cutia cu banii şi inelul erau pe acest fotoliu. Banditul de Rombul Roşu n-a putut nici intra nici fugi prin fereastră, deoarece e zăbrelită... A intrat, aşadar şi a ieşit pe uşă în timp ce camerista se dusese să vorbească cu şeful-maşinist, ceeace n-a durat mai mult de două-trei minute; uşa de fier care dă pe scenă şi cum era grăbit, n-a putut vorbi decât câteva cuvinte. Ne întrebăm mereu cum de a putut vinovatul, într-untimp atât de scurt să intre, s-o omoare pe domnişoaraSimsşi să iasă, fără să fie văzut de cineva, în coridorul acela unde circulă fără încetare lumea, figuranţi, dansatoare, coriste, maşinişti şi alţii. Ah! blestematul acela de Romb Roşu este un pungaş inteligent, dar îl vom duce totuşi la spânzurătoare, cu mâinile legate la spate.

— Ziarele de prânz anunţă că s-a făcut o arestare.

— Da... Cele de mâine vor publica ceeace îţi voi spune eu acum... Rombul Roşu n-a ucis-o de-adreptul pe miss Sims; i-a dat numai un pumn violent în maxilar, un pumn care ar fi putut doborî şi pe bărbatul cel mai solid. În cădere capul victimei s-aizbit, cu toată greutatea corpului, de colţul radiatorului... vezi... colo, şi rana aceasta i-a pricinuit moartea... Or, miss Simsnuera încă demachiată; omul purta un inel ale cărui iniţiale s-au imprimat foarte desluşit pe pielea grasă a maxilarului: I.M. În trupa teatrului există un oarecare IsidoreMorzino, un spaniol, un transformist; poartă un inel pe care sunt gravate iniţialele sale: şi aceste iniţiale corespund, ca formă şi dimensiuni, cu semnele lăsate pe obrazul victimei...

— Poate nu-i decât o coincidenţă... Iniţialele inelelor sunt adeseori gravate după caractere identice.

— E drept!... Şi umflătura ţesuturilor acolo unde s-a produs lovitura n-a îngăduit serviciului de identificare să afirme că pumnul care poartă inelul este într-adevăr acela care a lovit... prin urmare nu există dovada formală, dar rămâne o acuzare cu atât mai serioasă cu cât Morzinoa plictisit-o adeseori pe domnişoaraSims cu declaraţiile sale... Ea le lua în glumă şi nu s-a supărat niciodată... Se poate ca el să fi intrat în cabină aseară, fără ca ea să fi chemat în ajutor...

— Şi el ce răspunde?

— Afirmă că în clipa omorului era în partea cealaltă a scenei, privind publicul printr-ogaură a decorului, dar nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut în clipa aceea.

— Spune-mi, te rog, domnule inspector, ai lista persoanelor care au venit să aducă domnişoareiSimsobolul celorlalte teatre?

— Şi chiar şi obolurile personale, după cum vei vedea. Iată lista; dacă-i poate interesa pe cititorii ziarului d-tale, nici decât s-o copiezi.

— O! numai o privire.

Gaynor citi cu atenţie. Şi fu câtpece să tresară, căci ultimul nume al acestei liste era: ThyldaRuiz, White Palace; zece lire

— Toate aceste persoane sunt deasupra oricărei bănuieli, nu-i aşa?

— O! fără îndoială! Persoane absolut sigure! Dealtfel, ultima, domnişoara Thylda Ruiz, o doamnă cât se poate de bine şi foarte bogată, a plecat cam vreo trei sferturi de oră înaintea crimei, condusă până la capătul coridorului de către victimă. Williams a însoţit-o până la maşină şi a văzut-o plecând. Prin urmare, nu pot fi bănuiţi nici cei şapte-opt vizitatori veniţi înainte.

— Într-adevăr, domnule inspector... E foarte logic. Ai dreptate... Uite, o orhidee galbenă!

Abia atunci zărise Gaynor floarea. Era pe o măsuţă şi fusese ascunsă de lista pe care o consultase.

— Da, o orhidee... şi, după cum vezi, domnule Lesneur, e puţin pătată cu sânge... O! n-are nici o importanţă... Totuşi, cum nu există nicio orhidee în buchetele aduse artistei am întrebat-o pe cameristă... Mi-a răspuns că vărsase această floare pe cutia de farduri în care erau banii cu câteva clipe înainte de a se duce pe scenă... Este un amănunt fără semnificaţie. M-am ocupat de el fiindcă, aici la Londra, în anchetele noastre nu neglijăm absolut nimic, chiar ceea ce n-are nici o legătură cu afacerea.

— Într-adevăr... Ei bine, îţi mulţumesc, domnule. Ai fost drăguţşi mi-ai dat material pentruun articollung care-i va interesa cu siguranţă pe cititorii mei parizieni. Mii de mulţumiri, domnule inspector!

Williams îl reconduse pe pretinsul domn Lesneurşi primi un bacşiş frumos.

La uşă, Gaynor îi spuse:

— S-ar putea să mai am nevoie de unele informaţii suplimentare pentru articolul meu. Williams... Vreau să scriu întâi articolul şi să mai chibzuiesc... Voi reveni diseară.

— Vă voi servi cu plăcere, domnule.

Ieşind de acolo, Gaynor se aşează, îngândurat pe o bancă din Leicester Square; nimeni nu s-ar fi gândit să-l caute acolo, printre cerşetorii şi copiii aceia murdari.

Vădit lucru:,,Hapis",-ul era autorul acestui omor; îndepărtându-se de la specialitatea sa, furtul documentelor diplomatice negociabile, o suprimase pe mica artistă din pricina banilor, a inelului foarte preţios şi, mai ales, pentru a-l compromite pe Rombul Roşu. În privinţa aceasta nu mai încăpea nicio îndoială!

Dar ce mijloace folosiseră? Gaynor nu ştia nici el mai mult decât ScotlandYard.

Thylda, venită să aducă „modestul ei obol" plecase cu mult înainte de omor, şi, dealtfel, nici n-ar fi avut puterea fizică pentru a-l comite.

O persoană care nu făcea parte din Colosseum n-ar fi

putut intra şi ieşi, fără a fi remarcată, prin uşa artiştilor care era supravegheată cu atenţie; şi nici să circule prin coridoare, atât de aproape de intrarea scenei, fără a fi luată în seamă şi acolo, şi nici să ghicească dinainte că artista avea să rămână singură timp de cel mult două minute, şi nici să ştie exact unde se aflau banii şi inelul.

Pe de altă parte, victima n-ar fi lăsat pe un străin să intre în cabină; ar fi strigat, ar fi chemat în ajutor.

Deci, vinovatul făcea parte din trupă.

Dar în felul acesta se îndepărtau bănuielile de la sindicat, căci deşi aveau afiliaţi subalterni în toate mediile, o însărcinare atât de grea şi de brutală n-ar fi fost încredinţată decât unuia dintre oamenii principali, lui Piacent, lui Lemaitre, lui Kaleb, care nu făceau parte din trupă.

Şi cele două romburi roşii, desenate, unul cu sânge şi celălalt cu cretă?... Şi cineva care nu făcea parte din bandă putuse foarte bine recurge la acest mijloc pentru a îndepărta bănuielile...

Orhideea aceea galbenă şi însângerată, găsită în cabină, era oare aceeaşi pe care o văzuse Gaynor, în ajun la pieptul Thyldei?

— Nu, Şerpoaica n-ar fi purtat aceeaşi floare două zile la rând. Şi, lângă fereastra portarului, cealaltă orhidee care venea nu se ştia de unde?

Tot cugetând, Gaynor căzu într-un fel de toropeală.

Deodată simţi frigul umed al nopţii care se lăsase timpuriu căci norii şi ceaţa acoperiseră soarele palid de ianuarie.

Vitrinele magazinelor şi faţadele teatrelor începuseră să se lumineze.

Gaynor s-ar fi înapoiat bucuros la hotelul Hazia, în Whitechapel, în furnicarul acela uriaş, unde mii de Asiatici, de Eurasieni, de Oceanieni, se transformau în cetăţeni englezi. Dar trebuiasă se înapoieze la Colosseum. O anumită convorbire cu Williams i se părea necesară; avea

săcineze într-un restaurant modest oarecare.

O luă prin Panton Street până în Haymarkeşi acolo, tocmai în faţa teatrului „His Majesty” îl zări deodată pe Migliozzi care, pe partea cealaltă a străzii, mergea grăbit spre Pall Mall.

Cina liniştită într-un mic restaurant nu-l mai atrăgea deloc. Porni numaidecât să-l urmărească pe asul urmăritorilor, lucru nu prea anevoios căci Migliozzi mergea fără şovăire spre o ţintă bine determinată, privind drept înaintea lui, grăbindu-se.

Urmară Pall Mall, ocoliră în jurul palatului Saint-James, coborâră Buckingham-Palace Roadşi pătrunseră în întortocherea care alcătuieşte o parte din cartierul Pimlico. Se opriră în faţa unei prăvălioare care purta următoarea firmă: „Van den Burrh, Bijutier”. Uşa era încuiată cu clanţa scoasă, însă se deschise imediat ce Miglozzi bătu într-un anumit fel.

Gaynor se adăposti sub o poartă, ca pentru a se feri de ploaia fină şi deasă care cădea încet, întunecând şi mai tare perspectivele străzii.

După un sfert de oră, Migliozzi reieşi; un domn cu capul descoperit, purtând barbă şi ochelari de aur, mult mai bine îmbrăcat decât este de obicei un mic bijutier din Pimlico, îl însoţicâţiva metri, apoi se înapoie în prăvălie.

Gaynor aşteptă puţin, apoiplimbându-se se aranjăsă privească vitrina, undezări, foarte vizibilă o orhidee galbenă într-un mic vas cu gâtul strâmt.

Se uită la ceas: şase şi în sfert. Lucienne ieşea de la ambasadă la şase şi jumătate. Alergă până la Buckingham Palace Road şi lua un taxi.

După o jumătate de oră se înapoia cu Lucienne.

— Am să-ţi încredinţez o mică treabă folositoare şi delicată, micuţa mea. Vezi, colo, magazinul acela „Van der Burrh, Bijutier’’. Uşa este încuiată; bate până ţi se va deschide. Întreabă-l pe negriciosul cu ochelari de aur şi cu bărbuţă, care-ţi va deschide, dacă nu vrea să cumpere o

bijuterie de mare valoare pe care o posezi şi acărei origine nu vrei s-o dezvălui. Vorbeşte-i franţuzeşte, căci individul acela trebuie să vorbească toate limbile europene. Şi pălăvrăgeşte mult dând amănunte inutile. Nu încerca să-ţi faci povestirea verosimilă. Doresc, dimpotrivă, ca individul să-ţi pună la îndoială sinceritatea, să te bănuiască şi să te respingă.

— Foarte bine, Fernand. Sunt atât de bucuroasă că te pot ajuta puţin. Îmi pare numai rău că însărcinarea este atât de uşoară.

— Repede! Te aştept aici.

După câteva minute, o văzu ieşind din prăvălie. Zâmbea.

Nu era urmărită.

— Ei?

— Domnul acela mi-a spus cu un accent greoi şi privindu-mă cu viclenie, că nu făcea afaceri de felul acesta; şi m-a întrebat cine-mi dăduse adresa lui? Am răspuns că o aveam de la primul şambelan al Majestăţii Sale Regele George. Atunci s-a supărat şi mi-a arătat uşa.

— Şi asta-i tot?

— Da... A! uitasem: dar e un fleac... Tot chestionându-mă, a luat oorhidee care se afla în vitrină, o orhidee galbenă, şi a dus-o în camera alăturată.

— Bravo!... e tocmai ce presupusesem că va face... Acum, sunt lămurit... Mulţumesc, dragă Luce... Acum te amestec şi pe tine în aceste aventuri din care, din pricina ta, vreau să evadez...

*

Gaynor o conduse pe Lucienne până la pensiune, fără prea multe precauţiuni, căci personalul bandei era desigur prea ocupat în altă parte pentru a mai supraveghea mişcările tinerei fete.

Apoi se duse să ia în fugă o gustare, folosind acest răgaz pentru a parcurge cu privirea ziarele de seară.

Toate, comentând ceea ce numeau „Misterioasa afacere delaColosseum”, erau de acord în a recunoaşte că nu mai există nicio iluzie cuprivire la Rombul Roşu şi că, hotărât lucru, nu mai trebuia privit decât ca un criminal.

Mai ales două dintre ele se distingeau prin violenţa lor. Unul cerea stăruitor punerea la preţ a câinelui turbat supranumit Rombul Roşu, pentru a pune capăt unei lungi liste de fărădelegi groaznice...Şi dădea această listă, compusă din toate furturile şi omorurile rămase nepedepsite în Anglia de câţiva ani.

Pentru celălalt, Rombul Roşu era, nu un răufăcătorobişnuit, ci un nebun ucigaş foarte periculos care trebuia împuşcat pe loc, căci datorită inteligenţii sale diabolice, ar evada din orice ospiciu.

„Acestea două folosesc într-adevăr expresii urât sunătoare faţă de mine, gândi Gaynor. Le voi da o lecţie de bună cuviinţă!”.

Se îndreptă spre Colosseum. Era în timpul primei pauze. Williams, călare pe un scaun, îşi fuma luleaua în faţa uşii scenei.

— Bună seara, Williams... Ce mai nou?

— Nimic, domnule Lesueur... Domnii de la poliţie continuă să examineze cabina domnişoareiSims, cu lupa, microscopul, şi nu mai ştiu ce... Măsoară, fotografiază, se sfătuiesc. Analizează praful... Dar nu ştiu mai mult despre vinovat decât ştiu eu despre prima mea pereche de ghete.

— Îl vor găsi, Williams!... Poliţia merge câteodată încet, în Anglia, dar ajunge întotdeauna la ţintă... Aminteşte-ţi de afacerea Charles Pearce! Şi chiar de afacerea Crippen!

— A! eram să uit: orhideea aceea galbenă, care era la fereastră...

— Da... ei şi?

— A dispărut. Şi nici portarul, nici eu, nu ştim cum. N-are nicio importanţă, dar floarea aceea părea să vă intereseze pentru ziarul d-voastră... aşa că....

— Într-adevăr, o mică notă poetică într-un articol, nu

strică... Dar, spune-mi, te rog, trupa este completă astă seară? Nu lipseşte nimeni?

— Absolut nimeni, domnuleLesueur.... afară, bine înţeles, deMorzino, despre care poliţia spune că este banditul de Rombul Roşu; m-ar mira foarte mult, căci mi s-a părut întotdeauna un băiat de treabă; nu mai departe decât alaltăieri seară, mi-a oferit un păhărel, la „King and Crown”... A! da, la începutul spectacolului, astă seară lipsea, un negru... unul dintre cei doi figuranţi care au fost angajaţi săptămâna trecută, însă celălalt tuciuriu a adus pe un prieten de al lui şi, în felul acesta, n-a lipsit nimeni!

...Seara era însufleţită de acel pitoresc du-te-vino al artiştilor, figuranţilor, coriştilor, violent fardaţi şi în costume... Clopotele sunau... La etaje răsunau chemări, prelung articulate; din când în când, uşa scenei se deschidea aruncând un val de zgomote nedesluşite pe scară. Vuietul mulţimii... acorduri... lovituri deciocan.

Gaynor, urmându-l pe Williams, trecu prin faţa uşii zăvorâte a cabinei tragice.

După, uşa de fier, grea şi tăcută, urma scena, grămada de decoruri, de scări, de prăjini, de frânghii.

Decorul care se monta reprezenta un bar. Printre sticlăriile scânteietoare, mobilele de culoare deschisă, tăvile de cositor, figuranţii şi figurantele, în costume de carnaval, se instalau deja.

Electricienii îşi încercau proiectoarele. Se puneaula punct ultimele amănunte...

Doi negri intrară în decor. Erau îmbrăcat amândoi în galben, cu nişte gulere imense, pălării tari de culoare deschisă pe vârful capului, şi cu câte o floare mare la butonieră, conform tradiţiei musicalului.

— Na... uite-i pe cei doi negri ai d-tale, îi spuse Gaynor lui Williams. Care este cel vechi... care l-a adus astăzi pe înlocuitor?

— Cel din dreapta... cel mai înalt...

Gaynor se apropie de ei.

Negrul făcu nişte ochi neliniştiţi... Cicatricile sale rituale îl arătau ca un „Bamba” născut şi crescut în pădurea virgină, care cutreierase o bună parte din Africa, cunoştea dialectul „Bamba”:

— Unde-i prietenul care n-a venit astă-seară?

Buzele enorme şi umflate răspunseră în englezeşte, cu glas răguşit:

— Nu înţeleg!

— Minţi! Înţelegi foarte bine.

— Nu înţeleg!

Însă tremuratul mâinilor negre cu palmele trandafirii exprimau spaima.

*

Piacent locuia un apartament de trei camere în Henrietta Street, lângă halele din Covent Garden.

Acolo, aproape de frumoasele hoteluri şi teatre din Strand, în colţul acela murdar, urât mirositor, zgomotos, dar atât de însufleţit, noaptea caşi ziua, au toate şansele să treacă neobservate faptele şi gesturile cuiva oare vrea să-şi ascundă viaţa.

Piacent tocmai se culcase, deşi nu bătuse încă ora nouă.

Citea cu o vie mulţumire ultimele ziare apărute.

Zgomotul străzii scăzuse. Mulţimea veselă se grămădise în teatrele din împrejurimi şi la „National Sporting Club” unde se disputa în seara aceea un mare meci de box.

Piacent, întins în pat, se bucura aşadar de o linişte desfătătoare.

Celelalte etaje ale clădirii, ocupate în timpul zilei de către un negustor de antichităţi, o agenţie literară, un institut de înfrumuseţare, un birou de agentură şi un arhitect, erau complet pustii, de la ora şase jumătate...

Îi era somn. De obicei, nu se culca înainte de miezul nopţii.

Mătură, cu o mişcare, ziarele care căzură pe covor: apoi

stinse lumina... şi căscă...

Zgomotele străzii descrescură... Nu le mai auzi, cuprins de somn.

...Se deşteptă brusc.

Dormise oare?

Nu! o simplă toropeală, dar ce-l trezise oare?

O! curentul acela de aer rece... Totuşi, ferestrele erau doar închise toate.

Ise mai părea... da!... ave a impresia că nu mai era singur... Astaera acum! devenea impresionabil, el care, de atâtea ori, în faţa pericolului...

Scârţâitul acela!... în anticameră?

Nu... nu!... cufărul cel vechi, desigur... Iar! Atunci!

Trebuia să se scoale.

Trebuia, da, dar mai întâi să facă lumină.

Întoarse comutatorul, pe care-l avea la îndemână.

Lumina nu se aprinse.

*

În dimineaţă următoare, Londra fu şi mai înmărmurită decât în ajun, când citi ziarele.

Sfârşitul Conferinţei, turburări laBombay, o grevă a minerilor, ar fi trebuit să ocupe prima pagină a tuturor cotidianelor.

Or, articolele privitoare la aceste evenimente atât de importante erau aruncate în ultimele pagini, acele pe care le citesc numai oamenii care n-au ce face.

În locul lor se lăfăia:

O scrisoare a Rombului Roşu!

„Faimosul aventurier declară că nu are nici un amestec în afacerea, până acum misterioasă, de la Colosseum.

Drept, dovadă de netăgăduit, el duce la Scotland Yard pe asasin, legat şi cu un căluş în gură.

Şi ne adresează, nouă şi tuturor ziarelor, din Londra, scrisoarea alăturată:

«Domnilor din Presă,

„M-aţi defăimat, ieri, din belşug. Având în vedere cinstea care caracterizează pe cea mai mare parte dintre d-voastră, cred că veţi primi rectificările de faţă, care, dealtfel, vor interesa şi publicul d-voastră.

Domnişoara Gladys Sims a fost omorâtă - pentru suma mare de bani a cărei depozitară temporară era şi mai ales pentru inelul aflat împreună cu acei bani - de către un mizerabil cu numele de Piacent, pe care am avut plăcerea să-l aduc eu însumi până la poarta Scotland Yardului.

Acest Piacent, originar din Antile, face parte dintr-o organizaţie criminală, ai cărei ceilalţi membri nu-i voi desemna, cel puţin deocamdată. Am făcut, dealtfel, diverse şotii acestei organizaţii. Dar nu asta vreau să vă istorisesc acum.

Datorită originilor sale, Piacent are un tip negroid pronunţat. S-a angajat la Colosseum în calitate de figurant, graţie complicităţii unui negru, un anume Barki, care va fi desigur la răcoare în clipa când vor apare aceste rânduri.

Avusese grijă să-şi mai înnegrească pielea feţii cu un amestec de acid pyrogalicşi coji de nuci verzi, din care se mai găsi un rest într-o sticlă la domiciliul său, din HenriettaStreet nr. 14. Accentua asemănarea cu un negru, îmbrăcându-se cu nişte haine bătătoare la ochi, care vor fi găsite şi ele la domiciliul său.

Ştia, bine înţeles, unde se afla cabina domnişoarei Gladys Sims.

Un sau o complice, pe care o orhidee aşezată la fereastra portarului l-a înştiinţatcă drumul este liber, pătrunde în teatru şi în loja victimei, sub un pretext foarte plauzibil. Cine este acest sau această complice? Nu se cuvine să spun mai mult în această privinţă. Să caute ScotlandYardul! Eu nu sunt poliţist. Mă mărginesc să mă

apăr.

În orice caz, în loja domnişoareiSims, persoana complice depune o orhidee pe cutia de farduri, care a fost deschisă în faţa ei şi care conţine biletele de bancă şi inelul; în felul acesta, falsul negru nu mai avea nevoie să caute, datorită acestei flori, va şti numaidecât unde este prada.

La sfârşitul ultimei pauze, pe când domnişoaraSims se pregăteşte săse ducă în cabină, Piacent îi fură catarama: asta cu mare uşurinţă căci este foarte iscusit, şi-a început cariera ca hoţ de buzunare; pe de altă parte, catarama abia se ţinea...

Apoi pândeşte: de îndatăce a ieşit camerista din lojă pentru a-l căuta pe şeful-maşinist, Piacent bate la uşă. DomnişoaraSims l-a mai văzut de câteva ori pe acest pretins figurant, pe scenă, şi n-are nici un motiv să ţipe, cu atât mai mult cu cât el îi întinde numaidecât catarama, spunând:

— N-aţi pierdut d-voastră asta, Miss?

În timp ce ea îi mulţumeşte, îi dă un pumn teribil în maxilar. Iese, cu cutia sub haină, după ce a desenat cele două romburi.

În învălmăşeala coridorului, nimeni nu i-a remarcat intrarea şi ieşirea; avea de gând să fugă deîndată, dar află, aproape imediat, cădomnişoaraSims s-a lovit mortal la tâmplă. Atunci, nu mai fuge... Este inutil! Se gândea chiar să se înapoieze în ziua următoare, pentru a nu atrage atenţia; însă, aflând, printr-un anume Van den Burrh, despre care va fi vorba mai încolo, că mă ocup de această afacere, se lăsă înlocuit, graţie lui Barki, printr-un alt negru.

Sper că sărmanul IsidoreMorzino va fi pus imediat în libertate.

L-am zărit, pe când îl duceau la închisoare... Are o înfăţişare bovină, îşi curăţă unghiile în timp ce vorbeşte şi are neplăcutul tic de a trage pe nas... Nu sunt măgulit că a fost confundat cu mine... Îngăduiţi-mi să asigur pe cititorii

şi mai ales pe cititoarele dumneavoastră că arăt eu totul altfel...

Eroarea politiei, în ce priveşte semnele găsite pe obrazul victimei, se explică astfel: inelul pe care Piacent a comis imprudenţa de a-l păstra pe deget atunci când a lovit, poartă iniţialele sale W. I. P. (Willy IsmaelPiacent). Litera P n-a venit în atingere cu obrazul. Celelalte două Wşi I lăsară semn. Din pricina poziţiei inelului pe degetul lui Piacent, literele au ieşit întoarse. S-a luat drept un M. ceeace, în realitate era un W... iniţialele erau aşadar, nu I. M. ci W. I.

Biletele de bancă, nu ştiu ce au devenit... Cât despre inelul împodobit cu un diamant atât de minunat, a fost remis de către Piacent şi complicii săi, numitului Van dor Burrh, care, sub masca unui mic bijutier din umilulcartier Pimlico, este un tăinuitor de mare anvergură... Era însărcinat să negocieze la Amsterdam, în schimbul unui comision, vânzarea clandestină a diamantului... Asemenea vânzări sunt specialitatea sa.

În urma unor indicaţii pecare le am transmis anonim ScotlandYardului, poliţia a făcut aseară, la ora unsprezece, o descindere la Van den Burrh, care a făcut mărturisiri complete... Inelul cu diamant a fost găsit în casa lui de bani şi, cum valoarea lui este considerabilă, sinistraţii din Hull nu vor pierde totul.

Am asistat, fără ca poliţia să bănuiască, la această percheziţie la Van den Burrh... Am constatat cu plăcere rezultatele obţinute, nu numai în ce priveşte afacerea de la Colosseum, ci şi în privinţa altor furturi, rămase până acum misterioase.

Nu înţeleg cum m-a putut crede Presa autorul unui furt şi al unui omor. Diferitele mele intervenţii în anumite afaceri internaţionale, n-au avut niciodată măcar umbra unui asemenea caracter... Cele două romburi roşii lăsate în cabina domnişoareiSims nu puteau explica o asemenea greşeală.

Două ziare (dacă mă pot exprima astfel)au fost deosebit

de supărătoare faţă de mine, „Evening Courier” şi „Daily Review”.

Drept pedeapsă, le interzic să apară mâine şi poimâine...

Dacă trec peste această interdicţie, nicio ocrotire poliţienească nu va putea împiedica umilitoarea corecţie corporală a directorilor.

Rombul Roşu»

După cum era de aşteptat, am întrebat imediat la Scotland-Yard ce trebuia să credem despre această scrisoare.

Răspunsul a fost categoric: scrisoarea nu afirmă, decât fapte absolut exacte. Aseară, cam pe la ora zece, poliţistul Murphy, de serviciu la poarta ScotlandYardului, a văzut oprindu-se o maşină dinăuntrul căreia un glas îi strigă:

— Vrei să-mi ajuţi să-l cobor pe omul acesta? Este un răufăcător pe care l-am arestat.

Murphy, crezând că cel care-i dădea ordinul era un inspector, se grăbi să coboare din maşină un bărbat atât de solid legat, încât abia putea merge; presupusul inspector împingea dinăuntrul maşinii.

Murphy aproape că-l purtă, până la poartă şi-l aşeză pe bancă.

Şi care nu-i fu surprinderea văzând maşina, din care se aştepta să vadă coborându-n inspector, pornind cu toată viteza şi dispărând curând în noapte.

Murphy îşi chemă şefii... Omul avea prins de pardesiu, o scrisoare care dădea toate informaţiile expuse mai sus, asupra lui şi a modului în care se săvârşiseră crima şi furtul la Colosseum.

I se scoase căluşul. Recunoscu că se numea Piacent, dar protestă cu îndârjire împotriva tuturor acuzaţiilor.

O descindere a poliţiei avu loc imediat locuinţa sa, în Henrietta Street Ne. 14, lângă Covent Garden.

Acolo se descoperi, nu numai tinctura la care face aluzie scrisoarea de mai sus, ci şi:

1) hainele de culoare deschisă, cu carouri, purtate de către pretinsul negru la Colosseum;

2) cutia de farduri care conţinuse biletele de bancă şi preţiosul inel;

3) trei hârtii de câte o sută de lire ale căror numere au fost identificate ca făcând parte din cele furate.

Piacent încetă atunci de a mai răspunde la întrebări, încăpăţânându-se într-un mutism absolut.

O a doua percheziţie avu loc la bijutierul Van den Burrh care surprins în timpul somnului, în apartamentul luxos mobilat pe care-l ocupa deasupra nenorocitei prăvălioare, încercă la început să nege. Dar fu silit să deschidă el însuşi casa de bani, unde fu găsit, într-adevăr, preţiosul inel... împreună cu multe alte bijuterii furate... Van den Burrh se hotărî atunci să facă mărturisiri care confirmară în totul scrisoarea publicată mai sus. Pretinde numai că nu cunoştea originea inelului pe care i-l adusese Piacent - pretenţiune pe care desigur că juraţii nu ovor admite.

Cât despre negrul Barki n-a putut fi arestat: la sărăcăcioasa pensiune în care locuia în cartierul Poplar, se declară poliţei că tocmai atunci plecase în grabă, luându-şi toate boarfele într-o valiză... O asemenea fugă este semnificativă şi echivalează cu o mărturisire.

În privinţa confraţilor noştri de la „*Evening Courier*" şi „*Daily Review*", nu ştim încă ce atitudine au degând să ia."

Efectul produs asupra Londrei, de către aceste extraordinare noutăţi este lesne de ghicit! Nimănui nu-i veni să-şi creadă ochilor. Fiecare recitea articolul de mai multe ori pentru a fi sigur că nu visează. De-a lungul străzilor, mulţimea oprită, cu ziarele desfăcute în mână, părea o imagine de film oprit la un moment dat.

Staţiunile de radiotelefonie împrăştiaseră vestea necrezutei aventuri în toată Angliaşi pe Continent.

În metropolitan, oamenii pierduţi în citirea ziarelor, trebuiau daţi afară din ascensoare.Înparcuri şi pe cheiuri

nu se mai găsea un loc liber pe bănci.

Emoţia nu era mai mică nici în casele particulare: aparatele de radio rămâneau tot timpul deschise în aşteptarea unor veşti noi. În cartierele elegante „Mayfair”şi Belgrave”, subrete elegante alergau să cumpere alte ziare, stăpânii lor vrând să verifice mereu veştile.

Membrii Camerelor Comunelor şi Lorzilor asaltau Scotland Yardul cu telefoane, cerând confirmarea, caşi cum s-ar fi temut ca întreaga presă să nu se fi înţeles pentru a-şi bate joc de Anglia. Aceeaşi cerere, care avu prioritatea, având în vedere augusta sursă, veni şi de la palatul Maiestăţii Sale.

Acelaşi lucru caşi pe străzi şi în case, se petrecea şi în gări, în trenuri. Niciun lucrător, niciun funcţionar nu mai venea la timp la serviciu. De la război, curiozitatea Londrei nu se mai arătase atât de vie, atât de unanimă. Rombul Roşu se bucura de mai multă atenţie pasionată decât grevele minerilor şi tulburările din Indii.

Curând începu să se simtă lipsa ziarelorde dimineaţă; copiii, cerşetorii, adunaseră depe străzi, depe aleile grădinilor, din lăzile de gunoi, tot ce găsiră şi le vândură cu de patru ori preţul.

La apariţia ediţiilor de după amiază, vânzătorii deveneau imediat centrul unor grupuri frenetice, li se smulgeau foile din mână şi nimeni nu-şi mai aştepta restul.

Nu se mai aflară fapte noi şi totodată senzaţionale. Negrul Barki fusese arestat dimineaţă pe când se strecura prin mulţimea depe vaporul Folkestone-Boulogne, unde spera să treacă neobservat. Primul său interogatoriu, ale cărui amănunte nu se dădeau, confirmaseră, în momentul punerii sub tipar, tot ce se ştia. Da, domnul Piacent îi ceruse să-l ajute să se angajeze la Colosseum. Da, Piacent era vinovatul. Însă Barki afirma că nu ştiuse că punea la cale un omor.

Şi o întrebare se înălţa în întreaga capitală, cu o forţă

aproape materială:

„Cine este Rombul Roşu!”

Un grup de oameni de afaceri din City oferea o sumă considerabilă, oadevărată avere, cui va răspunde exact la această întrebare.

J.P. Horgan, faimosul director care de câţiva ani acaparase toate teatrele de varietăţi, spusese trimisului ziarului „*EveningNews*”.

— Vă rog, faceţi cunoscut Rombului Roşu, prin intermediul ziarului d-voastră, că dacă primeşte să apară pe scenele pe carele conduc, sunt dispus să plătesc oricât cere chiar şi un milion pe săptămână.

*

Lucienne veni să se întâlnească cu Gaynor, la ora trei, în Hyde Park.

Ziua era în declin. Ultimele raze ale soarelui nu mai puteau străpunge ceaţa, care se urca depe Tamisa şi care ascundea perspectivele negre de iarnă. Aerul era umed şi blând.

Lucienne avu încă odată surpriza de a-l vedea pe Gaynor apărând lângă ea, în chip aproape drăcesc, fără ca vreun zgomot să-i fi trădat prezenţa.

— Fernand!... Abia îndrăznesc să-ţi spun dragul „meu”! Ceeace ai făptuit este minunat!

— Da de unde! Credeai aşadar că mârşavul Piacent, vipera de Thylda, catârul acela înţepat de Hardmann şi cu banda lor, de ticăloşi mai mărunţei, aveau să fie mai tari decât mine?

— I-ai socotit întotdeauna drept adversari de temut... şi Scotland Yardul nu pricepea nimic din afacerea de la Colosseum.

— Toată lumea este atât de ocupată, la ScotlandYard! Şi apoi, pentru ei nu era decât o treabă profesională, în timp ce eu, îmi apăram nu numai pielea, ci şi cinstea, care, deşi

este anonimă numi-e mai puţin scumpă.

— Au existat multe orhidee galbene, în cazuldomnişoareiSims.

— Da. Când un membru de al „Hapis”-ului voia să spună că i se putea vorbi fără riscuri, sau că drumul era liber, punea o orhidee la vedere. Thylda Ruiz, la restaurantul „CheshireCheese” purta o orhidee pe piept; asta însemna că complicele pe care-l aştepta se putea aşeza liniştit la masa ei. Când m-am apropiat de ea, şi-a scos-o numaidecât şi a pus-o discret pe masă... A ascuns-o chiar sub şervet.

— Un simplu semnal.

— Ce s-a spus despre toate astea la ambasadă?

— Domnul de Ronzaud a fost extrem de preocupat. Nu mi-a spus nimic, însă toată ziua de ieri a fost încruntat, îngrijorat...

— Un agent secret, chiar când e în pericol, este un necunoscut.

— Cred că se teme, caşi mine, ca mizerabilul de Piacent să nu-ţi spună numele.

Gaynor începu să râdă.

— Nici gând!... De când le-am luat documentul 127, adică de mult, cunosc adevărata identitate a Rombului Roşu. Ar fi putut pune la curent ScotlandYardul... N-au făcut-o fiindcă ştiu că aş riposta dezvăluind întreaga lor organizaţie, lucru pe care nu-l voi face decât atunci când îmi va veni mie la socoteală: căci mă tem încă de mizerabilii aceia, nu pentru mine ci pentru tine... Nu vreau ca ei să se lege de scumpa mea Luce!

— Nu risc nimic! Alături de Gaynor, sunt la adăpost de orice! Şi mi-ar place atât de mult să fiu în primejdie pentru tine, Fernand!

— Teama lor, în momentul acesta, este că Piacent, pentru a-şi salva gâtul de la spânzurătoare, să nu spună tot ce ştie despre „Hapis”. Susţinând că atunci când a lovit-o pedomnişoaraSims, voia numai s-o ameţească şi nu s-o omoare, şi mai ales dacă-şi trădează complicii, un bun

avocat poate obţine multe... Hardmann şi Thylda ştiu că Piacent este sângeros de laş... Sunt sigur că se tem să nu trădeze... Adineauri, am întrebat de ei la telefon, cu glas schimbat; mi s-a răspuns de la White Palace că au plecat azi dimineaţă în călătorie.

Ceaţa se îngroşase cu repeziciunea caracteristică Londrei. Era întuneric. Siluetele copacilor nu se mai distingeau decât de la câţiva paşi. Murmurul marii metropole părea îndepărtat.

— Draga mea Luce, pentru ce ai spus adineauri „abia îndrăznesc să-ţi spun dragul meu”? Nu sunt cu totul al tău?

Se strânse mai aproape de el şi spuse cu glas scăzut:

— Eşti un mare luptător. Resursele strategiei tale sunt admirabile şi nesfârşite. Şi păstrezi, în timpul pericolului, veselia care este semnul cel mai sigur al sângelui rece, adică adevărata bravură... Ai văzut toate aspectele vieţii.Îicunoşti toate secretele. Citeşti în suflete ca într-o carte deschisă... Eu sunt o prostuţă de burgheză. Am trecut de la studiul cărţilor la munca mea de funcţionară. Nu cunosc nimic... Sunt desigur înapoiată în idei, în gusturi, în felul de a mă îmbrăca, de a mă pieptăna... Singurul meu titlu faţă de tine, este că te iubesc... că te ador, dragul meu Fernand! Dar voi putea oare spune vro dată despre tine: „Este al meu!”

Spusese aceste cuvinte din adâncul sunetului.

— O poţi spune numaidecât, Luce, mica mea Luce, draga mea Luce, că sunt al tău şi numai al tău... pe vecie, scumpa mea, şi tocmai din pricina a tot ce tu regreţi. Dar, la urma înmoi, prefer să şovăi, să te îndoieşti, căci, în felul acesta, frumoasa viaţă pe care o vom duce îţi va fi o continuă şi minunată surpriză...

Tăcu câteva clipe, apoi reluă, vesel:

— Aşadar, e adevărat, Lucienne, îţi coşi singurăhaineleşi ştii să faci dulceaţă?

— Desigur, domnule! Rochiile n-au întotdeauna o linie perfectă, afară de cazurile când îmi ajută

DomnişoaraNicaise; în schimb, garantez calitateaşi gustul dulceţii! Ce fructe preferaţi?Portocale, coacăze, cireşi, mere, fragi? Un singur cuvânt, şi mă veţi vedea învârtind cu lingura în faţa maşinii de gătit şi fredonând o melodie veche populară.

— Când vei întoarce capul, voi muia pe furiş o bucată de pâine în cratiţă şi mă voifrige mâncând-o? Mă vei dojeni.

— Cred şi eu! Să-mi strici bunătate de dulceaţă! Ai să vezi ce am să-ţi fac!Spune-mi, Fernand, ce vârstă ai?

— Vârsta adolescenţei... Dar din păcate! e timpul să mergem acasă... E atât de întuneric şi ceaţa atât de deasă, încât abia se ghicesc luminile din BayswaterRoad.

— Adevărat... Şi trebuie să supraveghez împachetarea arhivei conferinţei... Întreaga delegaţie pleacă peste patru zile, adică marţea viitoare... Locurile sunt reţinute.

— Ei bine, eu nu voi pleca în aceeaşi zi, ci joi sau vineri... Şi pe o altă cale, căci „Hapis”-ul nu va spune numele meu nici presei, nici poliţiei, dar vrea desigur, şi asta mai mult ca niciodată, să mă facă să dispar din lumea asta la care ţin acum atât de mult. Să fii şi tu cu băgare de seamă!

Ajunseră la grilajul parcului, pe partea dinspre Kensington. Silueta unui vânzător de ziare trecu pe lângă ei în ceaţă. Gaynor scoase o exclamaţie la vederea unui titlu:

„Afacerea Colosseum: Piacent împuşcat!”

Strigă. Dădu un ban.

— Nu m-am înşelat, Lucienne! Se temeau ca Piacent să nu facă destăinuiri poliţiei.Citeşte!

„Azi dimineaţă, pela ora unsprezece, asasinul domnişoarei Gladys Sims a fost scos din celula provizorie pe care o ocupa la Scotland Yard, pentru a fi dus la interogatoriu în Bow Street. În clipa când cobora peronul, între poliţiştii Murphy şi Baxter, o împuşcătură porni dintr-o maşină oprită la o oarecare distanţă şi care o luă numaidecât la goană; glontele, unul din acele gloanţe explosive care se întrebuinţează în Africa pentru

vânătoarea fiarelor sălbatece, a făcut o rană groaznică în pieptul lui Piacent, care a murit aproape numaidecât;după ce a pronunţat câteva cuvinte neînţelese...

— O! te rog, Fernand, fii cu mare băgare de seamă! Căci şi tu ştii multe lucruri despre „Hapis”!

— Desigur, le-ar place să-mi astupe gura pentru totdeauna... Şi să se răzbune în acelaşi timp. Dar de unde ar putea ei afla că locuiesc tocmai la hotelul Haziza, în Whitechapel, sub numele de Warsanski, comisionar în uleiuri? De fiecare dată când mă întorc la hotel, fac nişte ocoluri lungi şi complicate, pentru a fi absolut sigur că nu sunt urmărit.

În ziua următoare, curiozitatea Londrei nu scăzuse. Lumea voia să-l cunoască pe Rombul Roşu. Noi recompense fură făgăduite... Agenţiile de detectivi îşi înmulţiră sforţările: cu mari cheltuieli, exercitară o supraveghere activă asupra marilor hoteluri.

Dar, pentru a găsi pe cineva, este nevoie măcar de capătul unei piste, şi anchetatorii nu aveau decât scrisoarea adresată de către Rombul Roşu ziarelor! Şi acea scrisoare era bătută la maşină şi, prin urmare, nu constituia decât o indicaţie foarte vagă. Fusese studiată cu atenţie, dar în Londra existau milioane de maşini de scris!

Pretutindeni se făceau rămăşaguri asupra înfăţişării şi intenţiilor Rombului Roşu.

Şi fu luat în serios, căci „*Daily Review*”şi „*Evening Courier*” respectară pedeapsa pe care le-o impusese.

Când, la închiderea Conferinţei, presa stabili un bilanţ al rezultatelor obţinute de către diferitele state, se constată că Franţa era cea mai mare beneficiară.

Domnulde Ronzaud obţinuse aşadar un succes personal răsunător.

*

În dimineaţa plecării, delegaţiei, Lucienne îţi încuiase

cufărul şi-şi pregătea banii pentru plata ultimei note la pensiune.

Era abia ora nouă.

Constată că nu avea destui bani englezeşti şi că, prin urmare, trebuia să schimbe nişte hârtii franţuzeşti. Trenul pleca din gara Victoria, la ora unsprezece. Avea deci timp să se ducă la o casă de schimb.

Afară, un vânt de răsărit nu izbutea să împrăştie ceaţa gălbuie care plutea, din ajun, asupra Londrei.

La un moment dat, un necunoscut se opri lângă ea şi, cu pălăria în mână, murmură, cu ton respectuos:

— Domnul Gaynor doreşte să vă vorbească. E acolo, vedeţi.

Într-adevăr, în cadrul unei uşi, o siluetă asemănătoare aceleia a lui Gaynor îi făcea semn.

Desigur că avea vreo misiune să-i încredinţeze. Poate pentru domnulFrançois-Clément pe care ea avea să-l vadă a doua zi.

Înaintă, dar, de cum păşi pragul, făcu un pas înapoi: nu era Gaynor!

Omul, care nu era altcineva decât Lemaitre, o împinse brusc de la spate, iar celălalt îi aplică o batistă umedă pe faţă... Se zbătu; zadarnic.

Fu ridicată pe sus... Aerul pe care-l respira era searbăd, dulceag... Se înăbuşea... Care, trenuri, alergau cu vuiet mare... Un puţ negru se deschise... Se prăbuşi înăuntru, se rostogoli...

Întunericulcrescu.

.....

Deschise ochii.

Pe un fond de umbre, nişte dragoni albi o priveau rânjind...

Era întinsă în cabinetul lui Garnaz, clarvăzătorul, pretinsul ghicitor.

Hardmann, Thylda şi Garnaz, aşteptau să-şi vină în fire.

Întoarse capul, îi zări... Cu o sforţare, se ridică, însă i se

păru că totul se învârte în jurul ei... şi recăzu înapoi în fotoliu.

— Nu fii atât de speriată, domnişoară! Nu rişti absolut nimic! Doream să stăm de vorbă cu d-ta. Şi cum era probabil că d-ta vei refuza să răspunzi la convocarea noastră, am fost siliţi să folosim această stratagemă blajină, spuse Hardmann.

Glasul mătăsos al Şerpoaicei adăugă:

— După ce ne vei fi dat cele câteva informaţii de care avem nevoie, maşina mea îţi va sta la dispoziţie... Nu vei pierde trenul... Şi ne vom face o plăcere să-ţi dăm o bijuterie de valoare, sau chiar o răsplată bănească pentru ca să nu păstrezi oamintire prea proastă despre noi.

Timp de câteva clipe, Lucienne mişcă buzele fără a scoate un sunet, apoi sfârşi prin a murmura:

— Ce doriţi?

— Adresa d-lui Fernand Gaynor! O vom verifica imediat... şi punerea d-tale în libertate va veni ducă aceea.

Lucienne se lăsă pe spate, cu ochii închişi, şi răspunse:

— Nu cunosc această adresă.

— Şi totuşitrebuie să mi-odai! obiectă Şerpoaica cu un ton mai puţin blând. Trebuie! Cu cât te vei hotărî mai curând, cu atât va fi mai bine pentru d-ta! Nimeni nu va afla de la cine am căpătat-o! Vorbeşte! Altfel, te vei căi! Fereastra acestui cabinet a fost zidită... Pereţii sunt căptuşiţi cu plută şi opresc toate zgomotele. Poţi ţipa, urla: nu se aude afară! Aşadar, poţi pronunţa cele câteva cuvinte pe care le cerem bună-voinţei d-tale. Pe de altă parte, dacă încăpăţânarea d-tale ne sileşte să te facem să te vaieţi tot nu vei fi auzită.

Lucienne se simţea restabilită. Cu glas mai puternic, repetă:

— Nu cunosc această adresă! Şi chiar dacă aşşti-o, tot nu v-aş spune-o!

Chipul lui Hardmann exprimă în ironie o nespusă părere

de rău:

— Păcat!... mare păcat, domnişoară! Te asigur că ne mâhneşti foarte tare... Dacă nu vrei să ne dai această mică informare, fără importanţă pentru dumneata şi foarte preţioasă pentru noi, vom fi siliţi să te constrângem! D-na Thylda Ruiz te-a avertizat. Faci rău că te încăpăţânezi. Ni se întâmplă adeseori să facem să vorbească oameni care ar vrea să tacă! Crede-mă, avem mijloace sigure, încercate, cărora nu le rezistă nimeni!

— Domnişoară, te rog din suflet, fii înţelegătoare! spuse glasul cântător al lui Garnaz. Eu sunt însărcinat să aplic mijloacele de temut la care a făcut aluzie şeful... Nu-mi place această însărcinare, mai ales când este vorba despre o femeie tânără şi frumoasă... Dar m-am obligat prin jurământ s-o îndeplinesc conştiincios şi nu-mi calc niciodată un jurământ... oricât de neplăcut ar fi pentru nervii mei... Nu ţi se cere să-l predai pe omul acela legat de mâini şi de picioare, ci numai să dai adresa lui.Se va putea apăra şi ştim cu toţii că se apără bine! Şeful nostru şi ilustra noastră colaboratoare ţin să mai lupte odată cu el, şi, drept să spun, acest lucru mă nelinişteşte... Să nu se supere dacă spun că victoria va fi poate şi de data aceasta de partea formidabilului lor adversar! Prin urmare nu-l trădezi, ci-i dai, poate prilejul unui nou triumf. De îndată ce ne dai această adresă, eşti liberă şi primeşti o frumoasă răsplată.

Lucienne nu era sensibilă la seducţiunea lui Garnaz. Îi răspunse scurt:

— Repet că n-am nimic de spus. Şi dacă nu sunt pusă imediat în libertate, poliţia mă va căuta şi mă va găsi.

Ceilalţi trei zâmbiră. Poliţia! Puţin le păsa de ea! O singură idee de-a lui Gaynor prezenta mai mult pericol pentru ei decât întreg ScotlandYardul. De ani de zile îşi băteau joc de poliţie.

— Atunci, ai să vezi ce-i „gradul trei”, fetiţo! spuse Hardmann cu ton sinistru.

Ei bine! avea să înfrunte şi „gradul trei” însă nu mult timp, căci Fernand avea să apară desigur, triumfător şi ironic; şi atunci, vai de ei!

Chiar şi mai mult timp dacă va fi nevoie!

Pentru a imita veselia în timpul pericolului care-l caracteriza pe Gaynor, ea începu să fredoneze un cântec vechi pe care şi-l amintea din copilărie.

Sforţarea pentru a pare nepăsătoare era atât vădită încât Garnaz murmură:

— Ştim că franţuzoaicele, ca şi francezii, sunt bravi! Inutil să te oboseşti pentru a ne-o dovedi. Păstrează-ţi forţele pentru încercările pe care vei avea să le suferi şi care vor începe curând.

Cei trei ieşiră.

Uşa groasă, de metal se închise.

Lumina se stinse.

Întunericul şi liniştea desăvârşite, care o înconjurau, aproape că o înspăimântau.

Nu îndrăznea să părăsească fotoliul în care se deşteptase.

Îşi încordă auzul şi vederea pentru a prinde o licărire, un zgomot - dar în zadar. Era ca într-un mormânt.

Criminologii au propus să se înlocuiască, securea, ghilotina, spânzurătoarea, printr-un supliciu şi mai groaznic: închisoarea pe veci într-o temniţă subpământeană.

Lucienne tresări. O ferestruică se deschisese în uşă, cu un uşor zgomot. Lăsă să se strecoare o lumină vagă care prizonierei i se părea orbitoare.

— Iată masa d-tale.

Maşinal, se apropie să ia tava. Ferestruica se închise. Un bec mic, roşu, dădea o luminăslabă.

Scrumbie, Jambon.

Îi era foame. În ajun, reţinută târziu la ambasadă la împachetarea arhivelor, nu cinase. Dimineaţă, în graba împachetatului şi în frigurile plecării, nu luase decât o

ceaşcă cu ceai. I sedădea de mâncare. Ca la închisoare.

Mâncă repede, cu lăcomie. Aproape imediat se simţi întărită. Şi ceva mai optimistă. La urma urmei, temnicerii ei nu erau chiar atât de neomenoşi. Şi Fernand avea s-o scape curând.

Dar o sete arzătoare începu s-o chinuiască repede. Pe tavă, nici un fel de băutură. Uitaseră oare? Să le ceară oamenilor acelora, nu voia.

A! la urma urmei, de ce nu? Prea îi era sete.

Bătu în ferestruică, şi aceasta se deschise numaidecât.

— Pun rămăşag că vrei să bei ceva? E normal, domnişoară... Priveşte!

Ţinea în mână o carafă cu apă. Turnă de sus, într-un pahar.

Lucienne întinse mâna: paharul se retrase.

— Unde se ascunde Fernand Gaynor?

— V-am spus, doar, că nu ştiu!

— Când vei şti-o, paharul, carafa, îţi vor fi la dispoziţie. Haide, vorbeşte!

— Ştii bine că nu!

Garnaz închise ferestruica. Becul se stinse. Iar îngrozitoarea beznă!

Şi setea! Alimentelor sărate, piperate, li se mai adăugase ceva care provoca setea. Căldura din cameră, uscată ca aceea a Saharei, mai contribuia şi ea.

Strângea din pumni; gâfâia... Spera ca după terminarea digestiei, setea aceea groaznică înceteze... Dimpotrivă, crescu.

Ne mai putând rezista, bătu în ferestruică:

— Vă implor, puţină apă!... câteva picături! Nu mai pot, spuse ea cu un glas de nerecunoscut.

— Adresa lui Gaynor! Ascultă zgomotul plăcut al apei, gâlgâind în pahar! Am şi nişte bere bună, rece, spumoasă! Cidru! Vezi: răcoarea pivniţei a aburit sticla. Sau poate vrei un şerbet parfumat? E atât de bine să bei când ţi-e sete!... Spune-ne unde se ascunde Gaynor şi toate astea

vor fi ale d-tale.

— Nu!

— Atunci, deşi chinurile unei tinere atât de frumoase mă impresionează, sunt silit să te las eu setea d-tale... A! ştiu, nu-i plăcută setea! În timpul războiului, când prindeam un spion, trebuia, înainte de a-l trimite la stâlpul de execuţie, să-l facem să-şi denunţe complici... Asta era chiar mai important decât de a-l împuşca. Unii rezistau: însă o masă bine preparată, ca aceea de adineauri, şi o atmosferă uscată, ca aceasta, înfrâng şi voinţa cea mai puternică... Ai face mai bine să ne spui depe acum unde-l putem găsi pe Gaynor, căci în orice caz o vei spune, şi vei fi îndurat suferinţele degeaba... Nu? Ei bine! Închid ferestruica. Bate, când vei fi dispusă la confidenţe! Dar nu înainte!

Voi să se trântească în fotoliu, nimeri alături şi căzu pe jos; nu mai avu puterea să se scoale. Nemaiputând rezista, începu să strige, cu toate puterile care-i mai rămâneau.

Ştia că nu va veni nimeni, că n-avea să le fie milă de ea. Simţea că-şi pierde minţile din pricina suferinţei.

Nu vedea oare mişcându-se prin întuneric, groaznicii dragoni chinezeşti depe draperii?

Se temu să nu delireze cu glas tare, să-l trădeze pe Gaynor; îşi impuse să facă afirmaţii de terapeutică mintală. Repetă: „Nu ştiu unde este!... Nu ştiu unde este!... Nu ştiu unde este! de zece ori, de o sută de ori, pentru a-şi alunga adresa din gând, a o ascunde în fundul subconştientului.

.....

Trecură ore, ore de chin, ore de care mai târziu nu-şi mai aduse aminte; simţi o atingere pe mână şi o lumină orbitoare în ochi; Thylda Ruiz îi lua pulsul.

— Apă! îi spuse Şerpoaica lui Garnaz. E timpul!... Inima începe să-i slăbească!

Cu glas mai scăzut, adăugă:

— Adaugă picăturile!

Lucienne, aproape inconştientă, bau cu înghiţituri lungi. După fiecare înghiţitură scotea un oftat de satisfacţie.

Dar Şerpoaica îi dezlipi pleoapele şi strigă:

— Vei dormi după ce ne vei spune.

În sfârşit, potolită, se lăsă pe spate şi adormi. Atunci Thylda îi răsuci mâna.

— Unde este Gaynor?

— Nu ştiu, bâlbâi Lucienne, maşinal, cufundându-se iar în somn.Nu ştiu unde este.

Curând, Lucienne, doborâtă de somn, din pricina picăturilor soporifice amestecate în apa pe care o băuse, nu mai răspunse.

Dar tot n-o lăsară în pace; sau o scutura Garnaz de braţ, sau îi dezlipea Thylda pleoapele.

— Unde este Gaynor?

Aceste trei cuvinte o chinuiau ca picătura de apă care cade necontenit în acelaşiloc.

O lăsau să doarmă douăzeci de secunde, apoi o trezeau.

Asta dură ore întregi.

Acum, când Thylda Ruiz îi ridica pleoapele, Garnaz îi arunca în ochi lumina orbitoare a unui proiector electric, care se stingea, se aprindea,la nesfârşit.

.....

Gaynor era la Victoria Station, la ora unsprezece, la plecarea trenului.

Ascuns îndărătul unui morman de cufere, văzu sosind delegaţia franceză pe care ilustre notabilităţi politice şi diplomatice engleze veniră să o salute.

Amaratele de fotografiat şi cinematografice intrară în funcţiune.

Lucienne era în întârziere... Domnul de Ronzaud, vădit neliniştit, spuse câteva cuvinte unuia dintre ataşaţi care se îndreptă grăbit spre o cabină telefonică, apoi se înapoie cu o înfăţişare îngrijorată...

— Poftiţi în vagoane, domnilor! strigă un funcţionar.

Un fluierat prelung... Trenul se puse în mişcare.

Gaynor se repezi, cu un taxi, la pensiunea Luciennei.

— Nu pricep nimic! răspunse proprietara... Domnişoara

a ieşit acum două ore pentru o cursă de douăzeci de minute... şi nu s-a mai întors!

Gaynor nu-şi făcu iluzii: Lucienne fusese răpită!

A! avea să-i pedepsească crunt pe acei care făcuseră asta! Nicio răzbunare n-avea să fie prea aspră!... Dar cum să dea de ei?

Unde-o ascundeau pe Lucienne?

El, care nu rămânea niciodată încurcat, tremura de emoţie... Nu mai avea încredere în el! Ca un chirurg care nu îndrăzneşte să opereze o fiinţă dragă şi cheamă un confrate, ar fi cerut bucuros ajutor! Dar cui? Poliţiei? L-ar aresta! Ambasadei? Nu-şi cunoaşte agenţii secreţi!

O impresie îngrozitoare de singurătate, de slăbiciune. Strânse pumnii. Voi să reacţioneze: făcu câteva exerciţii de respiraţie înceată... Îşi puse în mişcare muşchii... Încetul cu încetul, simţi revenindu-i puterea de luptă.

Se îndepărtă şi cutreieră împrejurimile pensiunii... Dacă ar zări vreun agent de-al „Hapis”-ului, l-ar captura şi, prin toate mijloacele, l-ar sili şi spună tot ce ştie... Dar nu i se oferea prilejul să-şi pună în aplicare acest plan.

La White Palace, unde se duse în grabă, rătăci, zadarnic, peste tot.

Ce localuri poseda banda la Londra? Nu ştia! La întâmplare, se duse, cât putu de repede, laLimehouse, în garajul unde se socotise cu Plinsoll.

Pătrunse uşor înăuntru: clădirea era goală! Praful aşternut peste tot, nu purta nicio urmă! Nu mai venise nimeni demult pe acolo.

Deznădăjduit, se aşeză pe malul Tamisei.

.....

Acolo, în cabinetul negru, Lucienne, întinsă, nu mai putea de oboseală şi de durere.

Chinul dura de ore întregi, însă nu vorbise!

Şerpoaica, Garnaz şi Hardmann, acesta din urmă sosit de curând, îşi dădeau seama că nici cele mai grozave chinuri, nici chiar groaza morţii, n-ar putea-o îndupleca.

Chipul Thyldeinu mai era nevinovat,pur ca acela al unui copilaş; era schimonosit de mânie şi de ură.

Glasul nu-i fusese niciodată mai şuierător.

— Ei bine, franţuzoaică încăpăţânată, n-ai să scapi vie de aici! Dealtfel chiar dacă aifivorbit, soarta tot aceea ţi-ar fi fost... numai pentru a ne răzbuna pe Gaynor! Va primi, într-o cutie, ochii tăi pe care-i admiră atât de mult prinşi pe o scândurică, aşa cum se face în orient. Iar mamei tale îi vom trimite o mână!...

— Va fi o lecţie pentru acei care vor mai voi să ne atace! mormăi Hardmann.

Thylda reluă:

— Fratele tău, George Baroille, tânărul acela încântător, graţie mie a fost ucis! Da, auzi, graţie mie! Intrasem în vorbă cu el în trenul Dover-Londra... Am descins amândoila White Palace. Beppo făcuse în aşa fel încât să ni se dea două camere aproape învecinate... Fratele tău se ducea să predea la ambasadă documentele cu care fusese însărcinat, între altele şi 127... L-am întâlnit pe coridor, ca din întâmplare... I-am spus: „Vino să iei un porto la mine... Ai doar cinci minute libere... N-ai să întârzii pentru atâta lucru”. Aintrat.

M-a crezut îndrăgostită de el! Asta-i bună! Eu îndrăgostită de el!

Nu s-a mai dus să predea documentul 127 la ambasadă!

În aceeaşi noapte i-a fost luat!... după ce tânărul fusese suprimat.

Vezi, aşadar, micuţo că prin mine a murit fratele tău!... Prin mine!... În felul acesta am răzbunat paguba pe care avea să ne-o pricinuiască Gaynor!

Lucienne auzise totul, fără a manifesta vreun semn de mâhnire, căci nu mai avea putere nici pentru aceasta.

Femeia aceea de lângă ea făcuse lucrul acela groaznic!

Efectul soporificului începea tocmai să se împrăştie. Puterile îi reveniră. Se simţi mai bine.

— Garnaz du-te vezi dacă a venit maşina! zise

Hardmann. Te luăm de aici fetiţo... Nu te vom suprima. Vei vedea pentru ultima oară lumina soarelui şi frumoasa natură...

Lucienne visase să se căsătorească cu Gaynor la ţară, în sunetul clopotelor unei bisericuţe. Ei bine! avea să se gândească, până în ultima clipă la acea căsătorie...

Deodată, Garnaz intră galben ca ceara, cu ochii ieşiţi din orbite, împleticindu-se de spaimă:

— Şefule!... Pe uşă... un romb roşu... cu cretă! Nu, eu nu mai merg mai departe!

Chipul lui Hardmann se învineţi:

— Refuz de ascultare?

— Nu, dar...

Hardmann scoase din buzunar un revolver şi-l ameninţă. Era un trăgător nemaipomenit. Nu-şi greşea niciodată ţinta.

— Supune-te!...altfel...

În clipa aceea se auzi în vestibulul alăturat, glasul lui Gaynor:

— Lucienne!... Lucienne!... Unde eşti?

Răspunse din toate puterile:

— Aici!... Aici!... Ajutor!

Hardmann se întoarse cu faţa spre uşă, cu arma ridicată... Învârti două comutatoare... Lumina se stinse în cabinet, se aprinse în vestibul. Garnaz deschise uşa, se dădu la oparte... Sezări, în plină lumină, silueta lui Gaynor.

La şapte-opt metri, era o ţintă perfectă.

Hardmann ţinti cu atenţie, ca la tragere. El era acela care îl suprimase pe Piacent, cuacelaşi browning, de departe...

.....

Şezând pe malul apei, lui Gaynor îi venise deodată o inspiraţie.

În spatele său, simţea casa, pustie, cu geamurile prăfuite. Apropierea aceasta îi amintea seara aceea când fusese atât de aproape de moarte... Deşi gândurile îi erau

departe, revedea toate amănuntele, cu o precizie luminoasă...

Imagini de cinematograf! Una din ele fu senzaţională: Plimsoll îl ţinea sub ameninţarea revolverului, şi telefona la White Palace cu glasul său fârnâit şi lătrător, se exprima astfel: „Spune camerei 034 să vină imediat!" Camera 034 nu exista, şi Americanul nu indica unde să se vină. Cu toate acestea, se repeziseră, şi încă imediat, spre Limehouse. Prin urmare era o frază cifrată de transmis unuimembru al bandei. Telefonistul era, aşadar, în solda bandei!

Apăruse oare punctul de legătură atât mult căutat?

Gaynor îşi scutură brusc apatia, şi începu să alerge din toate puterile, prin străduţele din Chinatown, până la West India Dock Road... Acolo, nici urmă de taxi... Fu silit săaştepte un tramvai, să suporte opririle, întârzierile... În drum, sări din mers, cu riscul de a se ucide, şi luă o maşină care trecea.

La White Palace se prefăcu că venise pentru o cameră. Secretarul îi spuse:

— Aţi fost bolnav, domnule Gaynor? Sunteţi palid şi aveţi cearcăne la ochi.

— O uşoară gripă... Spune-mi, te rog: când v-am părăsit, am uitat să-i dau un bacşiş telefonistului de noapte, care-mi făcuse câteva servicii... La ce oră, vine?

— A! da... Perkins... Intră în serviciu la miezul nopţii... Dar vine întotdeauna înainte, pentru a mânca o tartină la oficiu şi a-şi fuma luleaua în curticica interioară.

— Bine! Mă duc tocmai la teatru prin apropiere... La ieşire voi veni să-i aduc ce i se cuvine... Mulţumesc... La revedere!

Trebui să aştepte lungi şi teribile ore de tortură sufletească... În sfârşit, când teatrele din împrejurimi îşi revărsară mulţimea, se înapoie la Palace.

Perkins, prevenit desigur, aştepta, şezând pe o bancă în curticica interioară care, la ora aceea, era complet pustie.

Un pasaj se desprindea din ea şi dădea într-o străduţă care cobora spre Tamisa.

— A! bună-seara, Perkins!.. Bună-seara!

Apoi în şoaptă:

— Vreau să-ţi cer o informaţie... în privinţa unei femei... Vino câţiva paşi cu mine.

Îl conduse în pasajşi acolo, îi apăsă brusc revolverul în coaste:

— Unde ţine „Harpis”-ul, acum, pe o tânără franceză?...Haide! vorbeşte! şi încă repede!... Altfel apăs pe trăgaci... Nu va fi mare pagubă.

Perkins, cu mâinile ridicate, tremura.

— Nu ştiu!... Jur că nu ştiu... Dar când prind pe cineva, îl închid în cabinetul unul „ghicitor”, care face parte din asociaţie.

— Numele??... Adresa?

— Nu ştiu... Nu! nu trageţi! Nu ştiu mai mult, v-o jur... Ştiu numai că este lângă Lancaster. Gate... Am fost odată acolo... E o casă mică, cu un singur etaj... Uşa este galbenă şiverde...şi are un ciocan mare reprezentând un cap de sfinx... Asta îmi aduc aminte... Atenţiune, mai există o uşă în dos, care dă într-o străduţă... O uşă mică, aproape nevăzută, tot cu un cap de sfinx drept ciocan.

— Dar numele? Numele!

— Nu cred să-l fi ştiut vreodată... Sau l-am uitat, o jur! Primesc o leafă pentru a informa banda de tot ce se petrece la White Palace... dar celelalte afaceri nu le cunosc... Ştiu numai din auzite, că ghicitorul este un Oriental, superstiţios... Se teme de orice... Căutaţi în Lancaster Gate, veţi găsi repede casa. Este între Praed Street şi Queen’s Road, lângă Kensington Gardens.

— Dacă ai minţit, socoteala îţi va fi încheiată înainte de mâine seară!

— Am spus adevărul... Jur că-i purul adevăr!

Gaynor petrecu o parte din noapte căutând cu disperare. Simţea că Perkins spusese adevărul. Însă cartierul

Lancaster Gate este foarte întins, neregulat construit, prost luminat, plin de fundături, pasaje, alei.

Începuse să se lumineze de zi, când găsi, în sfârşit, căsuţa atât de mult căutată.

Se apropia de uşa principală. Poliţistul de serviciu trecuse, strada erapustie. Un instrument de oţel scârţâi în mâinile lui Gaynor... Uşa se deschise!

Gaynor se urcă la etaj, unde dădu de uşa grea şi elegantă care dădea în vestibul. Trase cu urechea... Nici un zgomot! Se întrebă dacă în partea dinapoi a casei, n-ar găsi o intrare mai lesnicioasă.

Înainte de a se îndrepta într-acolo, îşi aminti că Perkins îl descrisese pe„ghicitor” ca un individ foarte impresionabil...

Şi, la întâmplare, desenă un romb roşu pe uşă.

Făcu ocolul casei... Uşa dinspre stradă nu-i opuse nicio rezistenţă, în schimb, în capul unei scări anevoioasă de urcat, dădu de o alta de nepătruns.

Se înapoie aşadar la faţadă, la scara cealaltă, la uşa din vestibul pe care trasase un romb roşu.

Spre marea sa surprindere, o găsi întredeschisă... Auzi un zgomot de glasuri! Strigă: Lucienne!... Lucienne! Tânăra fată îi răspunse.

.....

...Hardmann începea să apese, încet, pe trăgaci. Nu avu timpul să tragă: Lucienne se repezise asupra lui. Nu seaşteptase la acest atac. Îi smulse uşor arma pe care el o ţinea mâna întinsă.

Lucienne trăsese cândva cu un pistol de salon... dar nu cunoştea mânuirea unui Browning.

Aproape fără voie, cu ochii închişi, apăsăpe trăgaci. Hardmann şi Thylda erau în faţa ei.

Mirosul acru de pulbere umplu camera, în urma unei detunături ciudat de înăbuşite.

Lumina, reaprinsă de Gaynor, lumină scena... Hardmann, neatins şiGarnaz dispărură înapoia unei uşi

care pocni.

Gaynor o primi pe Lucienne în braţe. Înspăimântată ea murmură:

— Vai! ce-am făcut?, Dumnezeule! Ce-am făcut?

O arătă, cu o mână tremurătoare, pe Thylda, care, căzută pe spate pe o canapea, respira greu, cu gura deschisă...

O pată roşe se întindea pe mătasea albă a rochiei.

Privirea Şerpoaicei exprima o ură teribilă, animalică... privirea care se vede în ochii păsărilor de pradă rănite sau prinse.

Moartea, care făcea parte din riscurile zilnice acceptate, n-o îngrozea pe această slavă...

Dar, înainte de moarte, înainte ca gura să-i rămână mare deschisă, nemişcată, într-o ultimă respiraţie, Şerpoaica se gândea să mai muşte...

Simulă o zvârcolire, se lăsă să cadă pe covor, şi mâna-i căută, pe dibuite, să apuce revolverul pe care Lucienne îl lăsase să-i cadă din mână, şi care era ascuns de ciucurii divanului.

Puse mâna pe el fără ca Gaynor să observe.

Un zâmbet crud îl lumină faţa.

Dar, în clipa aceea, simţi că se înăbuşă... Ca să poată respira, se ridică puţin, brusc, cu o sforţare nemaipomenită, scăpând arma. Parc-ar fi fost la fundul unei ape, neputând ieşi la suprafaţă... negăsind aer... aer...aer...

Căzu pe spate, palidă, cu privireafixă.

Cabinetul, cu draperiile sale negre şi broderiile de argint, căpătă dintr-o dată solemnitatea unei camere mortuare.

*

A doua zi, „*Times*'' publica notiţa următoare:

„**Afacerea misterioasă din Queen's Gardens**”

„În Queen's Gardens, Lancaster Gate, unsirian cu numele de Garnaz, făcea pe prezicătorul; înşelătorul acela avea o clientelă foarte numeroasă.

Ieri dimineaţă, a fost găsit în cabinetul său cadavrul unei femei deosebit de frumoasă şi elegantă; era cunoscută într-o anumită societate a Londrei sub numele de Thylda Ruiz.

Avea o plagă profundă la piept, produsă de o armă de foc.

Bine înţeles, Garnaz dispăruse.

Uşa cabinetului purta urmele unui spălat recent, caşi cum ar fi vrut cineva să şteargă o inscripţie... Corpul era întins, cu respect, pe o canapea, cu ochii închişi şi mâinile împreunate

În cursul zilei, Scotland - Yard a primit, dintr-o sursă anonimă, informaţiuni asupra acestei femei, informaţiuni care, verificate, au fost recunoscute exacte... Thylda Ruiz se numea în realitate Nataşa Buhler, şi era o criminală internaţională foarte periculoasă. Aceasta dovedeşte cu câtă uşurinţa îşi primeşte uneori relaţiile societatea londoneză. Se pare, de altfel că această Nataşa Buhler îşi juca rolul de femeie de lume cu o extraordinară măiestrie.

Un mandat de arestare a fost emis împotriva lui Garnaz care va căuta desigur să ajungă pe Continent... Toate locurile de îmbarcare sunt supra vegheate.

*

După patru zile, în portul Folkestone, micul iaht „Helen” se pregătea de plecare, pentru a face înconjurul insulelor Britanice, după o scurtă escală la Ostanda.

Proprietarul era, după cât se spunea, un foarte bogat norvegian, un original. Se arăta rar.

Echipajul, puţin numeros, stătea pe bord; nu prea era văzut în Folkestone.

Un tren care aducea pasagerii vaporului „Riviera” se opri în dreapta portului. Un grup de cinci bărbaţi care coborâră nu se îndreptară spre „Riviera”, ci spre iahtul, „Helen”; erau Lemaitre, Migliozzi, Kaleb, Garnaz, Beppo.

De îndatăce ajunseră la bord, ei coborâră în marea şi luxoasa cabină a pretinsului norvegian, care nu era altcineva decât Hardmann.

— Am venit, şefule, conform ordinelor pe care le-am primit azi dimineaţă... spuse Lemaitre.

Urmă o lungă tăcere. S-ar fi spus că Hardmann şovăia să vorbească. În cele din urmă:

— Suntem învinşi. Recunoscând-o, dăm, la sfârşitul bătăliei, un ultim semn de combativitate. Rombul Roşu a pus „Hapis”-ul într-o asemenea situaţie încât nu vă mai rămâne decât să părăsiţi, pentru moment Anglia. Eu mai rămân câtva timp. Voi încerca să îndeplinesc singur o operă de o importantă vitală pentru asociaţia noastră: adică să-l suprim pe Gaynor. Nădăjduiesc să izbutesc. Corabia aceasta vă va conduce nu la Ostanda ci la Hoek van Holland. De acolo, duceţi-vă, despărţiţi la Amsterdam. Locuiţi, tot despărţiţi, nu în hotelurile elegante depe lângă Dam, sau depe Liedscheplein sau Dolenstraat, ci în modestele pensiuni internaţionale din Muiderstraat. Şi, începând de lunea viitoare, în fiecare zi la ora unsprezece să treacă unul dintre voi să ia un curaçao la Wiener Café. Voi fi şi eu acolo, mai curând sau mai târziu... şi cel care mă va vedea îşi va putea spune că Rombul Roşu nu mai este decât o amintire.

Cei cinci bărbaţi zâmbiră uşuraţi. Nu doreau altceva decât să nu mai aibă de-aface cu Gaynor. Pe alte meleaguri, aveau să-şi găsească alţi asociaţi, superiori, egali sau subalterni, şi, totodată, şi alţi adversari dar n-aveau să-l mai aibă de înfruntat pe teribilul Romb Roşu.

Totuşi, Garnaz formulă o obiecţiune:

— Domnule Hardman, sindicatul nostru este răspândit în toată Europa; diferitele sale secţiuni sunt oarecum

autonome. Cu toate acestea, d-ta eşti şeful şi inspiratorul tuturor. Dacă, în lupta pe care o întreprinzi împotriva lui Gaynor, eşti doborât? Trebuie prevăzut totul. Ar fi o lovitură de moarte pentru Hapis, nu şi-ar mai putea reveni.

Hardmann zâmbi, apoi scoase obişnuitu-imormăit surd.

— Fiţi liniştiţi. Sunt sigur de rezultat!

Pe când pronunţa aceste cuvinte, un hamal de pe chei, cu beretă albastră, cobora liniştit puntea îngustă a yahtului... Se urcase, înainte cu o jumătate de oră, cu o ladă de sticle pe umăr, în dute-vino-ul furnizorilor, fără să-l întrebe cineva ceva.

Ascuns după nişte bagaje, omul îşi scoase bereta şi bluza albastră, îşi dezlipi câlţii care-i modifica mustaţa. Era Gaynor.

Alergă grăbit la biroul poştal.

— Se poate căpăta uşor Franţa la telefon?

— Desigur, domnule. Parisul?

— Nu. Dunkerque.

.....

Yahtul „Hellen” înfruntă curând nenumăratele valuri furioase care veneau alergând dinspre larg.

Dar dincolo de deal, vântul scăzu. Valurile se potoliră.

Opt ore mai târziu, în marea Nordului, la vreo cincizeci de mile de coastă, un vas belgian din Knocke venea în ajutorul unor marinari care făceau semne disperate dintr-o barcă.

Declarară că aparţineau echipajului yacht-ului „Hellen”.

— În timp ce navigam liniştit, istorisi untul dintre ei, ne-am izbit de una din acele mine plutitoare rămasă încă din timpul războiului. O explozie teribilă s-a produs pe bord şi, în câteva minute, ne-am scufundat.

Un altul dădu, categoric, următoarea versiune:

— Am fost torpilaţi de un submarin. Am zărit periscopul înainte cu câteva secunde. Am crezut că era o flotilă care făcea exerciţii. Înclipa aceea a avut loc explozia.

...Adevărul n-avea să se afle niciodată...

La plecare, echipajul era foarte puţin numeros.Şi înfăţişarea oamenilor nu inspira încredere. S-ar fi spus nişte piraţi de pe vremuri. Hardmann le dăduse oare ordin să scufunde vasul, pentruca cei cinci complici ai săi, Lemaitre, Garnaz, Migliozzi, Kaleb şi Beppo, careştiau multe, să dispară şi să nu se ducă pe Continent să spună că secţiunea engleză a „Hapis”-ului fusese constrânsă la fugă, şi încă de către un singur om.

Oamenii echipajului erau toţi în barcă în afară de căpitan care ştia şi el prea multe... Nici unul dintre cei cinci prieteni ai lui Hardmann nu fusese salvat... Ciudat lucru...

Sau poate că făcuse, într-adevăr, un submarin o foarte nimerită operaţie de poliţie? Iar echipajul, în faţa pericolului, se sinchisea prea puţin de cei cinci pasageri şi de căpitan?

Mai există ţări careştiu să se descotorosească pe ascuns de anumiţi bandiţi... Gaynor telefonase la Dunkerque, unde exista o bază de submarine...

În orice caz, ziarele din Franţa, din Belgia, din Olanda, din Anglia, şi prin urmare publicul internaţional nu aflară niciodată despre acest curios naufragiu...

*

Gaynor auzise pe bordul iahtului, binevoitoarele cuvinte adresate de către Hardmann celor cinci prieteni ai săi. Cu urechea lipită de uşă, se făcea că descarcă sticlele din ladă.

Cunoştea aşadar încântătoarele intenţii ale lut Hardmann faţă de el.Şeful Sindicatului rămânea în Anglia pentru a-l suprima pe Rombul Roşu.

Gaynor se simţea mult mai în, pericol acum, decât atunci cândavusese de-aface cu oamenii luiHardmann.

Prin urmare, avea să-şi apere viaţa în acest duel... Legitimă apărare!

Pe de altă parte, sindicatul acesta atât de dăunător intereselor Franţei, n-avea să fie distrus decât odată cu şeful său.

ŞiGaynor avea să fie cu atât mai înverşunat cu cât Lucienne mai suferea încă mult depe urma întemniţării ei în cabinet... Otrăvurile nu-i fuseseră încă eliminate.

Trebuia să suporte o neplăcută cură de dezintoxicare într-un sanatoriudin Hampstead. Ura lui Gaynor era cu atât mai puternică faţă de Hardmann.

Dar cum să ajungă el? Unde se ascundea?

Pentru a afla unde se află duşmanul, cel mai simplu lucru este să te expui loviturilor sale. Gaynor descinse aşadar la White Palace.Şi se arătă mult peste tot, în hol, în restaurant, în salonul de fumat...

Seara, târziu, se apropie de Perkins, telefonistul. Englezul păli.

— Nu v-am înşelat. Mi-am ţinut făgăduiala, V-am spus ce ştiam. Nu mă...

Gaynor îi întinse câteva bilete de bancă.

— Ţine asta. Perkins. Şi acum, eşti om de afaceri? Fără îndoială, eşti doar scoţian. Ei bine! iată despre ce-i vorba: sunt sigur că vei afla curând unele lucruri care mă pot interesa.Comunică-mi-le. Fiecare din ele îţi va fi plătit.

Perkins mângâia, în buzunar, hârtiile lucioase pe care le primise.

— Bucuros, în măsura în care voi putea domnule, răspunse el cu convingere.

În noaptea următoare, chemă la telefon camera lui Gaynor:

— Feriţi-vă de cafeaua cu lapte pe care o luaţi dimineaţa, în cameră.

„Risky’s” este un club de noapte foarte cunoscut la Londra, adică un local de dans deschis noaptea, unde se ia masa. Este condus deun rus foarte gras, zâmbitor şi foarte vorbăreţ. Este situat în Shaftesbury Avenue şi clientela sa,

deşi elegantă ca înfăţişare, este amestecată.

O sală foarte mare, dreptunghiulară.Parchetul de dans, lucitor, ocupă mijlocul. Pe laturi, foarte apropiate una de alta, mesele.

O galerie înaltă face ocolul pereţilor şi este ocupată de mese mai mari, discret despărţite prin perdele de plante.

În seara aceea, pela ora unu, adunarea era deosebit de strălucită. Nici un loc liber, nici măcar la galerie. Pe parchetul de dans, prea mic pentru o asemenea mulţime, perechile alcătuiau o masă mişcătoare, colorată de toaletele femeilor.

Un jazz de negri tuna fără întrerupere.

Hardmann, la o masă foarte apropiată de parchet, vorbea în şoaptă cu un omuleţbărbos, chel, cu ochelari de aur, care avea înfăţişarea bine-cunoscută a nihilistului de dinaintea războiului.

— Chelnerul etajului este un om de-al nostru, spunea Hardmann.Pot face, aşadar, să i se toarne o otravă cu efect imediat în cafeaua cu lapte de dimineaţă.

— Nu-i lipsă de asemenea otrăvuri.

— Însă Gaynor trebuie să fi prevăzut o asemenea eventualitate. E de temut să nu fi lăsat unei persoane apropiate un plic sigilat, conţinând informaţii periculoase asupra asociaţiei noastre, cu însemnarea: „De predat la Scotland-Yard, în cazul că aş muri de o moarte violentă.” Cel mai bun lucru ar fi aşadar să-l facem să înghită o cultură microbiană care să dea naştere unei boli grave, a cărei evoluţie am putea-o grăbi cu ajutorul unui infirmier bine plătit de noi. Atunci moartea va fi naturală şi nu violentă. Nici măcar Gaynor n-ar bănui că ne-o datorează nouă... M-am gândit că d-ta mi-ai putea procura această cultură. Răsplata bănească ar fi ademenitoare.

— Nu v-aţi înşelat. La institutul biologic unde sunt preparator, se mânuiesc zilnic culturile cele mai violente. Îmi este foarte uşor să vă predau un tub, în ziua când veţi voi. Şi vă garantez desfăşurarea bolii. Nu mai rămâne

decât să alegeţi boala, domnule Hardmann.

Hardmann nu bănuia că în timp ce el punea la cale această drăgălăşenie, Gaynor, în galerie, ascuns după plante, îl observa cu atenţie.

Aflase, prin Perkins, că Hardmann avea o întâlnire la „Risky's", în seara aceea, şi venise devreme, se aşezase în galerie, într-un colţ pe unde treceau firele electrice.

— Va trebui totuşi să mă hotărăsc, murmură el pentru sine. Am aici pe vechiul meu prieten, revolverul... Îi pot foarte bine trimite un glonte sub garoafa de la butonieră... caşi cum l-aş pune cu mâna! Apoi, va fi deajuns să tai fireledin spatele meu pentru a scufunda sala în beznă Şi a o şterge.

E realizabil!... dar al dracului de riscant... căci trebuie să întind mâna pentru a ţinti. Pot fi văzut... arestat... şi... oricâte explicaţii aş da, nu scap de spânzurătoare. Juraţii, în Anglia, nu sunt îngăduitori ca francezii: când omori, eşti omorât... Cu toate acestea, nu mă pot abţine... Omul acesta îmi vrea moartea Şi-şi va urmări ţinta prin toate mijloacele!

.....

Jos, Hardmann şi chimistul încheiau târgul.

— Ne-am înţeles, domnule Hardmann, cinci sute de lire, plătibile, jumătate imediat şi jumătate când se vor declara primele simptome ale bolii.

— Foarte bine... Suntem înţeleşi... O ţigară?

— Bucuros... mulţumesc... Aveţi foc?

— Da!

Hardmann aprinse bricheta şi i-o ţinu să-şi aprindă ţigara.

În clipa aceea se stinseră toate luminile şi pe întuneric, izbucni un vuiet de proteste, râsete, strigăte de animale.

Orchestra continua să cânte.

Hardmann nu-şi stinse bricheta care arunca o lumină în beznă.

Răsună o detunătură puternică. În ce loc al sălii, nu se

putea şti.

Şeful „Hapis”-ului căzu, încet, cu capul înainte, peste masă.

Văzându-l pe Hardmann aprinzându-şi bricheta, Gaynor, gata oricând să prindă o ocazie, provocase scurtul circuit şi trăsese asupra lui Hardmann, pe întuneric, conducându-se după licărirea brichetei.

A doua zi, ziarele londoneze publicară încă odată cu litere de o şchioapă, o afacere senzaţională:

,,**Misterioasa crimă de laRisky's**”.

Descriau cu bogăţie de amănunte personalitatea victimei care, înainte de a-şi da ultima suflare, făcuse nişte mărturisiri uluitoare.

Stăruiau, pe coloane întregi, asupra fărădelegilor săvârşite de către banda al cărei şef fusese.

Criminalul se bănuia a fi un vechi duşman care prinsese prilejul să se răzbune, acum când îl ştia singur în Londra.

.....

Şi având în vedere opera de curăţire realizată, poliţia nu puse prea multă însufleţire în cercetările începute.

.....

După două săptămâni, Lucienne, complet restabilită, părăsea clinica din Hampstead.

Gaynor făcuseîntre timp toate formalităţile.

Cununia avu loc, într-o frumoasă zi de început de primăvară, într-un sătuc însorit din Franţa, în sunetele armonioase ale clopotelorunei bisericuţe, aşa cum visase tot timpul Lucienne.

C U P R I N S

PARTEA ÎNTÂI....4
CAPITOLUL I....5
CAPITOLUL II....20
CAPITOLUL III....34
CAPITOLUL IV....50
CAPITOLUL V....66
CAPITOLUL VI....78
PARTEA A DOUA....90
PARTEA TREIA....132